230 ÉVES

A VERESEGYHÁZI SZENT ERZSÉBET RK. TEMPLOM

A VERESEGYHÁZI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG ÜNNEPI KAIDVÁNYA

„TEMPLOMUNK SZÜLETÉSNAPJÁRA”

Felelős kiadó:

Molnár Zsolt plébános

Szerkesztette:

Lugosi Margit

Számítógépes megoldások:

Leszák András

Az Atyák írásaiból:

Dr. Varga Lajos segédpüspök

Deák József

Láng András

Molnár Zsolt

+ Pásztor Pál

Tanczik Balázs

Tóth Zoltán

Dr. Visnyei Lajos

További írásos anyagok:

Bazsikné Kővári Krisztina

Badics Lajos

Borbély Jánosné

Csáji Attila

Ifj. Ella István

Ella Péter

Ferencz Zoltán

Gáncs Gábor

Helembai Erzsébet

Horváth Lajos

Jávorné Németh Ágnes

Kőrösi Sándorné

+Klucsár Oszkár

+ Kővári György

Láng József

Leszák Beáta

Leszák Ferenc

Ifj. Lugosi Gyula

+Lugosi Gyuláné

Lukács Péter

Molnár Lajosné

Necz Pálné

Prehoda Éva

Schmidth Ferenc

Vargáné Deák Margit

Varjú Lajosné

Archív képek:

Birizdó Jánosné

Czeller Boldizsárné

Dibusz Miklós

Fekete Mihályné

Gulyás Istvánné

Hajdiné Huszai Margit

Németh Imre

Lugosi család

Takács Györgyné

Válóczi Elekné

Vass Andrásné

Varga Imréné

Vass Istvánné

Veresegyház Város Önkormányzata támogatásával

Archívum anyagai, fotók: Lethenyei László, Boross Zsuzsanna

Lugosi Margit, Piros Zoltán

„JÉZUS KRISZTUS UGYANAZ TEGNAP, MA ÉS MINDÖRÖKRE" (ZSID 13, 8)

A CÍMLAPON LÉVŐ KÉPET AZÉRT VÁLASZTOTTUK, MERT - SZERETNÉNK HA KRISZTUSTÓL, KRISZTUSSAL INDULNA EL A SZEMLÉLŐDÉSÜNK. KÉRJÜK AZ Ő VÉGTELEN SZERETETÉNEK FÉNYÉT, VILÁGÍTSA BE MINDANNYIUNK SZÍVÉT, HOGY AMIKOR BELELAPOZUNK EBBE A KÖNYVBE - ŐVELE TALÁLKOZHASSUNK A TÖRTÉNETI EMLÉKEKBEN, A KÉPEKBEN, A FELVILLANÓ ÉLETMOZAIKOKBAN EGYARÁNT.

„URAM, ÉRINTSD MEG A SZÍVÜNK SZEMÉT, HOGY MEGLÁTHASSUK A FÉNYT, AMI A TE SZERETETED ARCÁNAK VISSZATÜKRÖZŐDÉSE MINDEN EMBERBEN."

Előszó

Vannak életünkben olyan pillanatok, amikor megállunk visszatekinteni, szemléljük a megtett utat, és egyúttal előre is nézünk. Megnézzük, hogy mi mindent kaptunk Istentől, és keressük, hogy merre hív tovább. Egyéni életünkben is vannak ilyen fordulópontok, de egy közösség életében, az egyházközség életében is.

A Szent Erzsébet év számunkra különösen is fontos. Jó alkalom arra, hogy egyházközségünkben szemléljük Isten ajándékait. Sokszor elmegyünk ezek mellett úgy, ahogy egyéni életünkben is. Sokszor természetesnek tartjuk, amit Isten ad, vagy úgy gondoljuk, hogy „nekünk ez jár". De ha nem tudunk hálát adni, akkor nem tudunk nyitottak lenni arra sem, amit Isten még ezután akar adni. Ha nem vesszük észre az ajándékot, hogyan vennénk észre az Ajándékozót, és azt hogy milyen szeretettel adta, amit kaptunk.

Körülbelül hat-hét évvel ezelőtt, amikor néhányan részt vettünk az esztergomi lelkipásztori napokon, egyre inkább világossá vált, hogy egy egyházközségben lehet sok szép dolgot tenni, de ha azt szeretnénk, hogy valóban valami létrejöjjön, először is Istenhez kell közel kerülnünk, aki Teremtő Isten, és nálunk az egyházközségben is teremteni akar. Akkor kezdtük meg a rendszeres szentségimádást, amelybe aztán sokan bekapcsolódtak. És azt mondhatom, hogy valóban tapasztaljuk, hogy Isten az, aki ajándékoz dolgokat az egyházközségünknek.

Marburgi Konrád, Szent Erzsébet lelkivezetője így ír: „Isten előtt állíthatom, hogy alig láttam még olyan asszonyt, aki az irgalmasság cselekedeteinek gyakorlása mellett annyira kitűnt volna a szemlélődő imában mint Erzsébet". Mennyire összhangban volt benne az imádság és a tevékenység! Az egyházközség védőszentje meghívást is jelent a számunkra. Az imádság által legyünk egyre bensőségesebb kapcsolatban Istennel, és a tőle kapott szeretetet adjuk tovább másoknak is.

Raniero Cantalamessa azt írja, a szeretet az a közeg, amelyben a Szentlélek működik. Minél inkább éljük a tevékeny, szolgáló szeretetet, annál inkább teret adunk a Szentléleknek életünkben, és annál inkább másnak is tudjuk adni a Lelket.

A Szent Erzsébet év alkalmából készült kiadványuk, amely felvillant egy-egy mozzanatot egyházközségünk jelenéből és múltjából. Ezúton is köszönetet mondok mindazoknak, akik az elkészítésben részt vettek: elsősorban Lugosi Margitnak és Leszák Andrásnak, de mindenkinek, aki bármilyen módon hozzájárult. Kívánom, hogy Szent Erzsébet példájára egyre inkább növekedni tudjunk az imádságban és a szeretetben!

Zsolt atya

230 ÉVES

A VERESEGYHÁZI

SZENT ERZSÉBET

RÓMAI KATOLIKUS TEMPLOM

1778- 2008

A VERESEGYHÁZI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG

ÜNNEPI KIADVÁNYA

„ELEVEN KÖVEK MÓDJÁRA TI IS LELKI TEMPLOMMÁ ÉPÜLTÖK" 1 Pét 2, 2

AZ ÜNNEP AZ IDŐNEK A TEMPLOMA,
A TEMPLOM A TÉRNEK AZ ÜNNEPE.
TEMPLOM - TÉR - ÉLET - ŐÁLTALA, ŐVELE ÉS ŐBENNE VALÓ ÉLET.
ISTEN JELENLÉTE, KIEMELT HELY - A TALÁLKOZÁSOK FONTOS SZÍNHELYE.
TALÁLKOZÁS ISTENNEL ÉS EMBERREL, KRISZTUS TÁPLÁLÉKUL ADJA ÖNMAGÁT, HOGY ÖNMAGÁVÁ ALAKÍTSON MINKET.
EZ A NAGY TITOK ÉS AJÁNDÉK KRISZTUS MISZTÉRIUMÁNAK MEGÜNNEPLÉSE AZ EGYHÁZ KÖZÖSSÉGÉBEN.
TALÁLKOZNI, ÉS JELEN LENNI EGYMÁS SZÁMÁRA,
TALÁLKOZNI ISTENNEL ÉS EMBERREL, EZ AZ ÜNNEPLÉSBEN ÉS TEVÉKENY RÉSZVÉTELBEN VALÓSUL MEG.

„ELEVEN KÖVEK MÓDJÁRA TI IS LELKI TEMPLOMMÁ ÉPÜLTÖK” 1 Pét 2, 2

C.MIGAZZI

BEVEZETŐ

ÁRPÁD-HÁZI SZENT ERZSÉBET** születésének **800. Évfordulója alkalmából a Magyar Katolikus Püspöki Kar November 19.-ével kezdődően ÁRPÁD-HÁZI SZENT ERZSÉBET JUBILEUMI ÉVET hirdetett meg.

A mi templomunk védőszentje Árpád-házi Szent Erzsébet, így örömmel kapcsolódtunk az évforduló méltó megünnepléséhez.
A veresegyházi Római Katolikus Egyházközség számára ez az ünnepség két évig tart, hiszen a MI TEMPLOMUNK 2008-ban LESZ 230 ÉVES.
1777. Május 26.-án helyezték el a templom alapkövét és 1778. november 19.-én szentelték fel a templomunkat.

Szeretnénk méltón megünnepelni a TEMPLOMUNK SZÜLETÉSNAPJÁT, e szép eseményre ünnepségsorozattal készülünk** (Előadások, lelkigyakorlatok, kiállítás rendezésével stb..) a várható események programját még majd hirdetjük. **MINDENKIT SZERETETTEL VÁRUNK, HOGY ÜNNEPLŐBE ÖLTÖZHESSEN A SZÍVÜNK.
*Szeretnénk a templom felújítását is elkezdeni, a költségvetés folyamatban van és a várható segítséget és a **szíves támogatást, ezúton szeretnénk kérni. Hálás szívvel, megköszönjük, ha erre a nemes célra adományaikat nekünk felajánlják, hogy ÜNNEPLŐBE ÖLTÖZHESSEN a templomunk is.***

KÖSZÖNETTEL ÉS IMÁDSÁGOS SZERETETTEL:
RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG ÉS PLÉBÁNIA

230 Éves a templomunk
1778 - 2008.

MINDENKINEK KÖSZÖNJÜK

Hálás szívvel és imádságos szeretettel mindenkinek szeretnénk megköszönni, Aki segítette e gyűjtemény kiadásának létrejöttét.Amikor megszületett a szívünkben a vágy, hogy jó lenne egy ilyen plébániatörténeti kiadványt létrehozni, olyan sok szerető figyelmet és segítséget kaptunk, hogy valóban hálás lehet a szívünk. A hála, a hit második neve, szívből szeretnénk megköszönni a Jó Istennek, amivel megajádékozott ennyi év alatt.Az a Szentírási rész jutott eszembe: **"Áldott az az ember, aki az Úrban bízik, akinek az Úrban van reménye. Olyan lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely gyökereit egészen a folyóig ereszti."** (Jer 17, 6 –7). Amikor egy családban szeretnék visszamenőleg is felkutatni, hogy ki kinek a rokona – családfát szoktak készíteni. Az Egyházközségünk az Anyaszentegyház nagy családjának egy ilyen növekvő fája vagyunk, amelynek a gyökerei a templomunk építéséig nyúlnak vissza. S az évgyűrűk tapasztalata egymásra épülve segíti, hogy Isten Szeretetében korosodjunk. Ebben a könyvben az előkerült és még „fellelhető gyökereink" megerősítenek minket abban, hogy milyen gazdag és hitében a krisztusi szeretetből táplálkozó és lelki folyó mellé ültetett a mi növekedésünk - ebből kaphatunk ízelítőt.

„Ha hozzá, az eleven kőhöz járultok – eleven kövek módjára ti is lelki templommá épültök – Jézus Krisztus által Istennek kedves lelki áldozatot mutassatok be…" (1 Pét 2, 2). „Benne kapcsolódik egybe az egész épület, s emelkedik az Úr szent templomává. Benne épültök egybe ti is a Lélek által Istennek hajlékává" (Ef 2, 19).

"Ez a két Szentírási rész már ezekre az „Élő – Kövekre", a könyvben megelevenedő életmozaikokra irányítják figyelmünket Krisztusban. Ezek szemlélésének tükrében egy dinamikus visszaemlékezéssel segíthet mindannyiunkat, hogy nyitott szívvel tudjuk befogadni, hogy az előttünk élők mit is tettek azért, hogy ebből az áldozatos szeretetből lelki- és a földi templom is folyamatosan épüljön. Eszembe jutott egy hasonlat a templom színes üvegablakairól, amíg kintről nézzük, nem rajzolódik ki, hogy mit ábrázolhat. Ahhoz, hogy láthassuk, bent kell lennünk és felfelé tekintenünk, hogy a Végtelen Szeretet napsugara bevilágítson és kirajzolódhasson az ablakokon megjelenő sokszínű szimbólumok világa. Így induljunk el egy időutazásra ebben a visszatekintésben, ami a fellelhető adatokat szeretné egy-egy mozaik, élőkép formájában bemutatni, a teljesség igénye nélkül, mert sok adat már nincs elérhető közelségben. Engedjük, hogy szívünk megteljék ennek a Végtelen Szeretetnek a Fényével és fogadjunk minden képet, adatot, visszaemlékezést nyitott szívvel, engedjünk, hogy hasson ránk, mert beszélnek ezek a megelevenedő életképek, hozzánk szólnak, elmondják az adott korban, hogyan épült krisztusi módon az életszentség alapozásával a MI EGYHÁZKÖZSÉGÜNK ÉLŐ TEMPLOMA. S akkor látni fogjuk, hogy minden kép vagy szobor, pl. ami a templomunkban van egy-egy család életének szeretet megnyilvánulása és a „beépülése" ebbe a lelki és kőtemplomba, mint adomány – ajándék és áldozat vagy felajánlás.

„Az Egyház az Istennel való egység szentsége – a communió (szeretetet közösség), ami az Egyház lényegét és titkát fejezi ki. A communió eredete a Szentháromság, s Lélek, Aki kiárad, hogy egy szívvé és egy Lélekké tegyen bennünket. Az Egyház szívét a szeretet alkotja. Az ezredforduló nagy meghívása, hogy az Egyház a „COMMUNIÓ HÁZA ÉS ISKOLÁJA" legyen – A communió lelkisége azt jelenti, hogy úgy fogadjuk és fogadjuk be egymást, mint Isten Ajándékát… (II. János Pál pápa Apostoli levelében az új évezred kezdetén ezt írja.). Az Egyház szívét a szeretet alkotja.

Lugosi Margit

„Szent Erzsébet Asszony életéről emlékezzünk…”

Erzsébet magyar királylány 1207-ben született, feltehetően Sárospatak várában. Apja, II. András Árpád-házi uralkodó 1205-1235-ig. Az általa 1222-ben kiadott Aranybullából ismeretes, országa nemcsak a teljes Kárpát-medencét foglalta magába, hanem azon kívül Szlavóniát, Dalmáciát, Horvátországot és Szerbiát, valamint a Halicsot (=Nyugat Ukrajna) és Lodoméria (=Lengyelország része) is. Megszerezte Moldvát és a kunok földjét is, továbbá Havasalföldet (=Románia része) és a Szörényi bánságot (=Erdélyt). Minden törekvése a bizánci császári korona elnyerése volt. Tervének reális alapja volt, mivel apja, III. Béla trónörökösként nevelkedett a császári udvarban, s ott vette feleségül a császárné testvérét, Chatillon Annát.
Anyja, Merániai Gertrud nagyravágyó bajor hercegnő, aki a Bánk-bán féle összeesküvésnek esett áldozatául, 1213-ban.
Testvérbátyja, a későbbi IV. Béla, akit a tatárjárás után második honalapítóként ismerünk a magyar történelemből.

Erzsébet harmadik gyermeke volt szüleinek. Az anyai rokonság szemelte ki számára a türingiai gróf fiát, aki rokonságban állt a II. Frigyes osztrák uralkodóval, mely kapcsolat biztos hátvédet jelentett II. András keleti politikájához. A hagyomány szerint az ünnepélyes eljegyzést 1211-ben tartották a ma is álló pesti belvárosi templomban. Ezután indították útnak a négyéves kis Erzsébetet fényes magyar lovagi kísérettel – tizenhárom főúri udvarhölggyel, két pappal és gazdag, tizenhárom szekérnyi királyi hozománnyal, Wartburg várába. Magyarország nyugati határán, Pozsony várában adták át ünnepélyesen Erzsébetet a türingiai küldöttségnek. Mindennek hiteles forrása Berthold, a gróf udvari káplánja, aki a szemtanú hitelességével örökítette meg a három napig tartó pozsonyi ünnepi játékokat és táncokat is. Türingiában, Eisenachban fogadta nagy ünnepélyességgel I. Hermann a magyar királylányt és kíséretét. A krónikás szerint ezen a helyen jövendölte meg korábban Klingsor, magyar csillagjós Erzsébet születését, aki nagy áldást hoz az egész világra, különösen Türingiára.

Erzsébet wartburgi gyermekéveiről játszótársnői, Guda és Isenntrud, - akik vele voltak Wartburgban végig, a várból való távozásáig, és akiket tanúként hallgattak ki később, 1232-35 között, Erzsébet szentté avatása előtt – vallomásaik a jámborságát emelték ki. Még alig volt ötéves, de oly buzgón imádkozott a templomban, hogy alig tudták a szolgák kivonszolni. Játék közben is reményét mindig Istenbe vetette. Ami pénzt játék közben nyert, vagy kapott , azt a szegény lánykáknak adta, arra buzdítva őket, hogy gyakrabban mondják az Úr imádságát és sűrűbben üdvözöljék a Szüzet. Édesanyja halálhíre gyorsan eljutott Wartburg várába, nagy fájdalmat okozott neki.
1216-ban meghalt vőlegénye, az ifjú Hermann. A kilencéves Erzsébet jövője bizonytalanná vált, Zsófia grófné végül úgy döntött, hogy náluk maradhat.

Hermann öccse, Lajos, aki apja halála után ekkor már Türingia tartomány őrgrófja volt, 1221-ben feleségül vette a tizennégy éves királylányt. A jótékonyságban készséges segítőtársa volt Erzsébetnek, akit nagyon szeretett. 1222 márciusban megszületett első gyermekük, Hermann. A boldog házaspár II. András hívására szeptemberben útnak indult Magyarországra. A király nagy ünnepélyességgel fogadta őket, Erzsébet ekkor ismerte meg hazáját és családját.

1224-ben született meg második gyermekük, Zsófia, aki Brabant hercegnéja lett később, és sokat tett édesanyja tiszteletének elterjesztéséért.

1224-ben jelentek meg a ferencesek Eisenachban, és Erzsébet segítségével kolostort alapítottak. 1223-ban ismerte meg Rodeger testvért, akitől először hallott Szent Ferencről, akiben ugyanaz a vágy égett, mint őbenne: Krisztus tanítása szerint élni.

Ebben az évben hagyta jóvá a pápa Assisi Ferenc rendjének szabályzatát, amely az Evangélium szerinti életet jelentette: a teljes szegénységet.

„Ha tökéletes akarsz lenni, menj, add el, amid van, és árát oszd szét a szegények között…!" (Máté 19,21)

1225-27-ben Lajos három évig Itáliában volt, II. Frigyes császár szolgálatában. Ezalatt Erzsébet volt a tartomány kormányzója, férje akaratából. 1226-ban nagy járvány és éhínség pusztított Türingiában. Erzsébet gabonát osztott, kenyeret süttetett, és kórházat építtetett a vár tövében. Betegeket ápolt, külön gondoskodott a szülőanyákról. Hazatérő férjnek rokonai panaszt tettek ellene, de ő jóváhagyta felesége intézkedéseit. Boldogságukat újabb búcsúzás keserített meg. Lajosnak, a császár hívására keresztes háborúba kellett indulni. Erzsébet harmadik gyermeküket várta. Út közben járvány tört ki a seregben, Lajos is megbetegedett, és Otrantóban (Olaszországban) 1227. szeptember 11-én , 27 éves korában meghalt. Végakarata szerint az általa alapított reinhardsbrunni bencés kolostorban temették el.

Férje halála után, két héttel adott életet harmadik gyermekének, Gertrúdnak, akit két éves korától a Lahn menti Altenberg premontrei zárdában neveltetett, ahogy férjével elhatározták. A kis Gertrúd tizennégy éves korában belépett a rendbe, majd 49 éven át a kolostor elöljárója volt. Az egyház boldoggá avatta.

Erzsébet férje halála után már osztatlan szívvel szentelhette életét Istennek. Nagy segítségére volt gyóntatója, Marburgi Konrád, akit még Lajos hívott udvarába 1220-ban, hogy egyházi ügyekben tanácsadója legyen. Az aszkéta életű, buzgó pap Lajos és Erzsébet lelki vezetője volt, és főképp segítette a magára maradt Erzsébetet az életszentség minél teljesebb elérésében. Az anyagi ügyek intézésével is megbízást ad a pápa neki, mivel Erzsébet sógorai megfosztották őt vagyona kezelési jogától és férje után járó birtokok haszonélvezetétől. Erzsébet le akart mondani minden vagyonáról, hogy Szent Ferenc követőjeként teljes szegénységben élhessen, az imának és a szeretetszolgálatnak szentelve életét. Konrád nem engedte, hogy lemondjon özvegyi vagyonáról. Ebből épült a malburgi kórház.

1227 őszén Erzsébet gyermekeivel elhagyta Wartburg várát. 1228 áprilisában nagynénje, Matild, kitzingeni apátnő hívta magához. Innen ellátogatott anyja szülővárosába, Andechsbe, ahol fogadalmat tett az oltár előtt, hogy nem megy újból férjhez. Nagybátyja, Eckberg, bambergi püspök, akiben ugyanaz a nagyravágyás élt, mint anyjában, Gertrúdban, II. Frigyes császár házassági ajánlatát közvetítette Erzsébetnek. Mosolyogva hárította el. Még itt tartózkodott, amikor 1228 májusában a keresztes háborúból hazatérő lovagok megérkeztek vezérük, IV. Lajos hamvaival.

A bambergi dómban vett végső búcsút szeretett férjétől. Berthold káplán feljegyezte imáját: „Uram, köszönöm, hogy teljesítetted szegény szolgálólányod nagy kívánságát, s súlyos bánatomban megvigasztaltál azzal, hogy szabad volt látnom még az én kedvesem földi maradványait. Valóban egész szívemmel szerettem őt, jobban bárki másnál a földön. De nem ejtek panaszos szót azért,

hogy Neked áldozta magát, miközben a Te akaratod szerint segíteni akart a Szentföldnek…" Őt és magamat a Te isteni akaratodba ajánlom."

A gyászszertartás után Walter von Vargila lovag a sereg nevében felelősségre vonta Lajos két öccsét az Erzsébettel való bánásmódjukért. Ők bocsánatot kértek, és ígéretet tettek, hogy visszatérhet Wartburgba, és szabadon használhatja özvegyi birtokai jövedelmét. Ekkor visszatért a várba, gondoskodott gyermekei jövőjéről. Fia, Hermann a tartománygrófság örököse Creuzburgba, majd francia királyi udvarba került, Zsófia a brabanti herceghez, Gertrúd az altenbergi premontrei kolostorba. Erzsébet, Marburgot, egyik özvegyi birtokát választotta tartózkodási helyéül. Útban Marburg felé, az eisenachi ferences templomban ünnepélyesen lemondott akaratáról, és minden földi vonzalmáról, és magára öltötte Assisi Szent Ferenc világi rendjének daróc ruháját. Még 1228 nyarán megkezdte Marburgban a szegények kórházának építését, amely télen már működött is. A kórházat és kápolnáját a két éve meghalt, és abban az évben szentté avatott Assisi Ferenc tiszteletére szenteltette. Két társnőjével, Isentruddal és Gudával mosdatta, ápolta a környék elesettjeit. Főzött és ételt osztott, aztán gyapjút font, melyet a altenbergi kolostor vett meg, az árát ismét a betegekre fordította.

1231. novemberében megbetegedett. Két hét múlva, november 17-én hajnalban, mosollyal az arcán befejezte földi életét. A kórház kápolnájában temették el november 19-én.

Konrád atyát megbízta a pápa a szentté avatás előkészítésével, aki tanúkat hallgatott ki, és megírta Erzsébet első életrajzát. Konrád 1233. évi halála után Erzsébet sógora, mint a Német Lovagrend tagja, szorgalmazta tovább a szentté avatást. Végül 1235 pünkösdjén, május 26-án IX. Gergely pápa ünnepélyesen a szentek sorába iktatta Erzsébetet, a perugiai domokosok templomában, és kiadta a Gloriosus in majestate (Dicsőséges a fenségben) kezdetű bullát.

1236. május 1-én az új szent földi maradványait oltárra emelték a marburgi Szent Ferenc-templomban, amelyet még 1232-ben építettek a kis kórházkápolna helyén. A koporsót II. Frigyes császár mezítláb, vezeklőruhában vitte az érsekekkel a vállán. Miután az oltárra tették, a császár levette fejéről a koronát, és Erzsébet koponyája fölé tette e szavakkal: „Ha nem tudtalak császárnévá koronázni a földön, fogadd tiszteletem jeléül ezt a koronát, aki Isten országában már királynő vagy."

Ott voltak Erzsébet gyermekei, sógorai, több érsek és püspök, számos német és magyar nemes, lovag és a szegények.

Felhasznált irodalom: Magyarországi Szent Erzsébet, Türingia és Hessen tartomány grófnője (1207-1231) / Dr.Prokopp Mária . – [Budapest] : Tertia, 2006. – p.: 11-23

1. Szent Erzsébet legkorábbi ábrázolása - BERN, történeti Múzeum. III. András magyar király (1290-1301) diptichon házioltára, részlet – Velencei munka, 1290. körül

Szent Erzsébet fejcsont ereklye – 1987-ben az admonti bencés kolostor ajándékozta Sárospataknak.

A Sárospataki plébániatemplom mellett a XI-XII. századi körtemplom alapfalai

Magyarországon Sárospatak a Szent Erzsébet-tisztelet központja.
Varga Imre bronz szobra, amely a plébánia templom előtt áll, úgy ábrázolja Erzsébetet, amint éppen leszáll a lováról. Hazaérkezett! Nemcsak látogatóba, mint 1222-ben, hanem egyszer s mindenkorra. 1987-ben az admonti bencés kolostor lemondott Sárospatak javára Szent Erzsébet náluk őrzött fejcsont-ereklyéjéről.

Bazsikné Kővári Krisztina

Kozma László:
Szent Erzsébet legendája

Virágok közt akkor egy völgybe értél
Mely nem beszűkült: éppen hogy kitárult.
Ezer kehelybe kéklő, csöndes ég fért
S arany porzókon fényes napsugár gyúlt.
Harmat hullott hófehér falakra
S csengett, csengett egy kis templom harangja.
És elsimult, mint fűszálak a réten
Sok haragom, gyötrő szenvedélyem.
Vágyaimból nem maradt, csak ennyi:
Virágillat vagy harangszó lenni.
Sajgó szívvel a templomot kérdem:
Mi a neved? S ő megcsillan szerényen.
Felszenteltek Erzsébet nevére
Mert itt történt, hogy kenyeret osztott
S piros rózsa hajlott, mint a vére
Mert a kenyér a szívéből foszlott
Mikor felelt a feddő kérdésre
Mit rejtene, mit takar köténye.
Mert szétosztani számára tilos volt,
Vagyonát az utolsót is adni.
De felderült a téli táj, a hófolt
És rózsákkal kezdett sugarazni
Virággal, mely csak lélekből nyílhat
S mindent betölt a friss kenyérillat.
Mert ez történt - sohasem gondolnád!
Kenyér-illatot ontottak a rózsák
És a bimbó, pirosló temérdek
Meghasadó haja a kenyérnek. -
Illatként szállt a harangszó a tájra
Zengett a völgy, Erzsébet csodája.
S akkor halkan fohászkodni kezdtem: -
Kenyérillat, töltsed be a lelkem!
Mint Erzsébet, úgy adhassak én is
Mi átfut az emberek szívén is
Felderíti elesettek sorsát,
Akár kenyér-illattal a rózsák.

ÁRPÁD-HÁZI SZENT ERZSÉBET
ÁRPÁD-HÁZI
1207
2007
SZENT ERZSÉBET
KÖNYÖRÖGJ ÉRETTÜNK

VERESEGYHÁZ DIÓHÉJBAN

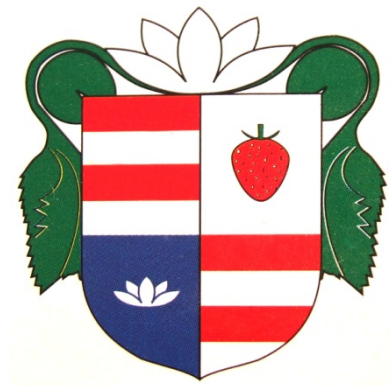

Településünk a Sződ-Rákos–patak völgyfőjében található. Régészeti leletek alapján állíthatjuk, hogy Kr. E. 4000- 3000 között az un. Dunántúli vonaldíszes kultúra népének falva létezett a területén.

További régészeti kultúrák bizonyítják, hogy 5-6 ezer éve Veresegyház földje folyamatosan lakott volt. A magyar nemzet előtörténetét különösen érintő avar népesség a Kr. Utáni VI-IX. Században több faluszerű és tanya jellegű szálláson élte itt mindennapjait.

1. Veresegyház a középkorban

A jelenlegi Veresegyházhoz tartozó Ivacs nevű területen ilyen nevű népes falu létezett a X-XIV. században, melynek templomát Dr. Mesterházy Károllyal, a Nemzeti Múzeum főrégészével tártuk fel az 1970-es években.

Veresegyház ettől később keletkezhetett, valószínűleg a XII. Században. Első okleveles említése 1375-ből való, ekkor a Rátót-nemzettségből leszármazó család birtokában van. Veresegyház neve a valószínűleg üledékes vörös homokkőből rakott templomának látványából származik. Legendája is van ennek a névnek. A tatárok 1241-ben minden házat leromboltak, csak egy ház maradt állva, de annak a fala is vöröslött a kiontott magyar vértől.

A községnek a XIII-XIV. Században már bizonyosan volt temploma, a neve bizonyítja ezt. A templomát oklevél legelőször 1492-ben említi, miszerint a faluban tornyos kő templom áll, patrociniumát nem nevezik meg. Ebből az oklevélből az is kitűnik, hogy két patakmalomja működik.

A XV. Században a nagyhírű Rozgonyi család birtokolta Veresegyházat. Utána került a váci püspökség és a nagyváradi káptalan birtokába, mely viszony elérte a XIX. Század végét, sőt maradvány földek tekintetében a XX. Század elejét. A váci püspökség legelőjén jött létre Erdőváros- Erdőkertes.

2. A török hódítás ideje

A mohácsi csatavesztésünk után, 1526. szept. 11-30-ig török csapatok feldúlták Pest-Budát és környékét. A török hatalom végleges szándékkal 1541. aug. 29.-én megszállta és elfoglalta az ország középső részét, benne Veresegyházat is. A törökök 1546-ban név szerint összeírták Veresegyház családfőit is.

Községünk a török hódítás elején lakott maradt, bár a környéke sokat pusztult. Az un. tizenötéves háború /1593-1606/ idején elmenekült innen is a nép és csak az 1620-as években tért vissza. Az újraéledt falu ekkor már a református hitet követte, 1631-es adat szerint református a tanítás a községben.

A török alóli felszabadulás éveiben, 1686-1690-ben ismét elnéptelenedett Veresegyház és csak lassan éledt ujjá.

3. A XVIII- XX. Századi felvirágzás

A II. Rákóczi Ferenc „vezérlő fejedelem” által vezetett kuruc szabadságharcban legkevesebb 18 veresegyházi kuruc katona harcolt. Maga a

fejedelem 1705. Jul. 6-10. között mintegy 8000 fős lovashadsereggel Versegyházon táborozott.

A szatmári békekötés, 1711 után helyben is a katolikus és református egyház közötti feszültség bontakozott ki. Veresegyház ekkor a váci püspökség és a nagyváradi káptalan szín református faluja. A középkori eredetű templomot a katolikus püspökség visszavette 1718-ban és elűzte a református papot és tanítót a faluból. A középkori templom helyén 1777-ben felépült a Szent Erzsébet tiszteletére szentelt épület.

A beköszöntő hosszú béke idején növekedett a népesség, emelkedtek a terméseredmények, mely folyamatot az 1741. évi pestisjárvány némileg megakasztotta.

Az 1848-49-es forradalom és szabadságharc honvédhadseregében 15 veresegyházi szolgált. Az isaszegi csata után, 1849. Ápr. 8-10-ig Damjanich tábornok III. hadteste pihente ki fáradalmait Veresegyház és Szada térségében és innen indult a győztes váci csatába. A jobbágyfelszabadítás 1864-68 között ment végbe.

Katolikus Olvasókör alakult 1873-ban. Ettől fogva 20-25 polgári egyesület jött létre, illetve működött 1945-ig. Nagyban növelte Veresegyház helyzeti energiáit, hogy 1911. szept.2-án megindult a menetrendszerinti vasúti közlekedés Veresegyházról Újpestre, Vácra és Gödöllőre. A döntő mértékű gabonatermesztésről a kerti veteményekre és gyümölcsökre való áttérés ekkor már folyamatban volt. A vasút megkönnyítette a budapesti piacokra bejutást, elindította az asszonyok batyuzását, mely az 1950-es években is még folyt. Különösen az eper termesztése hozott anyagi és erkölcsi hasznot a népnek.

A helyi hetipiac tartása 1924-től folyamatos. Megalakult 1925. aug. 5-én a Veresegyházi Tórendező és Fürdő Egyesület, mely jelentős kulturális felemelkedést hozott a községbe. A villanyvilágítás elterjesztésére 1927-ben bevezették a villanyt a településre. A Veresegyházi Sport Club (VSC) 1928-ban jött létre és nagy népszerűségnek örvendett még az 1950-es években is.

A szovjet hadsereg katonái utcai harcokban 1944. dec. 10-11-én foglalták el Veresegyházat. A malenkij robotra elhurcoltak, a frontokon elesettek, a front átvonulásakor helyben életüket vesztettek, a zsidóüldözés következtében elhunytak, akna felrobbanása miatt elhaltak száma Veresegyházon megközelíti a százat.

Horváth Lajos
Az Országgyűlés Hivatala
Ny. szakfőtanácsosa

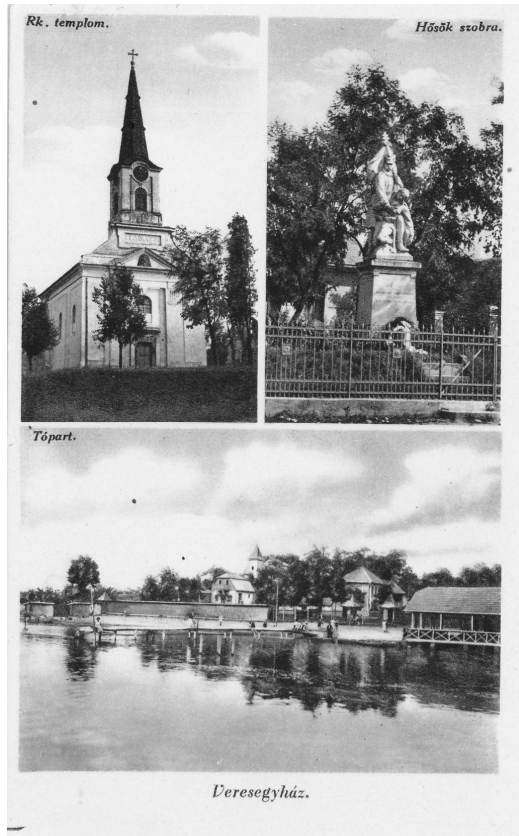
Rk. templom.
Hősök szobra.
Tópart.
Veresegyház.

Veresegyházi részletek

Dr. VARGA LAJOS: A VÁCI EGYHÁZMEGYE TÖRTÉNETI FÖLDRAJZA Című könyvében a következő leírás található VERESEGYHÁZRÓL

Nevéből következtetve, már a tatárjárás előtt létezett, de akkor elpusztulván, megmaradt vörös téglás templomáról kapta a nevét, amelyet azután újratelepülése után is megtartott. *(vö. Kálmán: A nevek világa 144 - 145.)* Tehát ősi falu Pest megyében. *(vö. Csánki: I.37.- Bakács: 946, 948, 950.sz.)* Oklevélben először csak 1399-ben említik, "Weruseghaz" néven *(Bakács szerint 1381-ben)*, ekkor a Pásztói család birtoka volt. *(Zs. O.: I. 5751.)* Horváth Lajos szerint először 1375-ben említik. *(Pesty: 476. o.)* 1426-ban Zsigmond király Miklós váci püspök nővére fiának, Alcsebi István fia Lászlónak és János, Miklós, Gáspár és István nevű fiainak a neki adott kölcsön fejében többek között Veresegyház birtokát adja zálogba. *(Bakács: 1464,1466, 1501.sz.)* 1430-ban az óbudai káptalan megjárta Veresegyház és Szada határát *(az oklevél 10 szomszédos helyet sorol fel). (B. Szabó: 635. –D1.12 298.- Bakács: 1508, 1512.sz.)* 1430-ban Zsigmond király veresegyházi birtokát 200 aranyforintért elzálogosítja Miklós váci Püspöknek. *(Bakács: 1498.sz.)*

1435-ben a Laczkfi család cserébe adja V. László királynak, ő pedig jutalmul Kolus Jeromosnak és Guthi Országh Mihálynak adja 1457-ben. Országh Mihály ugyanitt megszerezte Reichel Sebald birtokrészét is. *(OL. D1. 1 513, 15 517. Chobot: I.316.- Bakács: 1542.sz.)* II.Ulászló király 1492-ben a Rozgonyiak birtokrészét Farkas Bálint váradi püspöknek adományozta, aki ezt a részt a végrendeletében a váradi káptalanra hagyta. *(Cod. Dipl:XI/2. 326-327.)* Míg a falu ¾ részét a váci püspök szerezte meg, még Mohács előtt, talán Bakócz Tamás örökösei révén. Tény, hogy 1529-ben már püspöki birtok. *(Karcsú: Vácz város történet 149.)* Nem pusztul el a török hódoltság alatt sem, de lakosai kálvinisták lettek, akiknek már 1626-ban van lelkészük. *(Földváry: Adalékok I. 113.)* Buda felszabadulásának évében, valószínűleg a nagy háborús mozgolódás miatt „deserta", de már 1689-ben ismét lakott. *(Pest MM 18.)* fejlődését még megakasztja a rácok 1707. évi pusztítása, minek következtében 1711-13-ban nincs adókivetése sem. *(I.m. III tábla váci j.)* A Mária Terézia-féle úrbéri rendezéskor 42 és fél jobbágytelekből *(Galgóczy: Pest I.80.)* 30 és ¾ telek a váci püspöké. *(OL. Ht.L. Jelzetes könyvek XV.A.I.)* A falu csak 1848-ban szűnt meg jobbágyfalu lenni. A község ma is fennáll ősi nevén Pest megyében.

Nevéből következtetve már a tatárjárás előtt templomos falu volt, s templomáról 1492-ből okleveles emlék van, ami szerint kőtemploma van toronnyal. *(B. Szabó:1161.- D1. 3 022.)* 1559-ben egy András nevű papja volt. *(Káldy-Nagy Gy.:138.)* A hódoltság alatt temploma a kálvinisták kezére került. A falu lakói a templomot jó karban tartják, amint ezt az 1653. évi püspöki urbárium is megjegyzi:" templom bő és jó." *(VPGL.3. Urbarium bonorum.)* A Pongrácz-féle térképen - kartográfiailag helyesen - fel van tüntetve, az Informatio szerint „calv." Jelzéssel. *(Mezősi:52.)* Dwornikovich Jelentésében püspöki falu, jó állapotban lévő katolikus templommal, de kálvinista prédikátorral. *(Magyar Sion:1869.168.)* 1702. évi Canonica Visitatio leírása szerint szentélye és sekrestyélye van. Főoltárán rámás kép van *(Szárnyasoltár?)*: "ex imaginibus in ramo" szószéke kőből van. *(Can. Vis. 1702.II.36.- vö. Baranyainé: Műv. Ért.1954266.)* Tornya a szentély bal oldalán

áll *(amint a Pongrácz-térkép váci másolatán látható)*. A templomot 1719-ben Althmann M. Frigyes püspök jelentésében Berkes András erélyes fellépése eredményeként visszavették a protestánsoktól. *(Földváry:Adalékok I. 300. PML Kögy. Jkv.1724.949.)* 1734-ben az Acta Cassae Parochorumban ez áll: Templom jó állapotban van, de nagyon szűkös, oly annyira, hogy ha az egész lakosság katolikus lenne, akkor a harmada sem férne be a templomba. Felszerelése egy rézkehely, egy réz monstrancia, egy aranyozott réz cibórium, egy jó állapotban lévő kazula, két korporálé, két purifikatorium, más nincs. A plébánosnak jó háza van. *(ACP 89.)*

Kegyura a váci püspök. A lakosság számához képest kicsi templomot Migazzi püspök 1777-ben lebontatta:"retento Sancutario antiquo" megtartván a régi szentélyt, hogy felépítsék a mai templomot. Felszentelésére 1778-ban került sor, a szentelést Bodonyi Sándor végezte. Többször javították. Főoltárképe értékes, XVIII: századi művészi alkotás Johann Martin Schmidt alkotása. Egy miseruhája a XVIII: századból származó, igen szép munka. 1958-tól 1980-ig a templomot teljesen felújították. A copf stílusú templom és a barokk Golgota- szoborcsoport műemlék jellegű. Titulusa: Árpád-házi Szent Erzsébet templom. 1546-ból András nevű papja ismeretes, tehát plébániája is volt, de a török hódoltság alatt megszűnt, amit a kálvinista prédikátor jelenléte is mutat. *(F.Gy.36.)* Plébániáját Althmann M. Frigyes püspök a templom visszavételekor szervezte újjá. Először csak a váchartyáni plébános adminisztrálta, önálló plébánosai csak a későbbi időkben vannak. A plébánia háza 1977-ben épült. Kis terjedelmű, XVIII: századi eredetű plébániai könyvtára van. Historia domusa – mely igen értékes – 1719-ben kezdődik. Canonica Visitatioja 1828-ban kelt, melyet a plébániai levéltár is őriz. Filiái voltak: Szada *(1931-ben különvált)* és Erdőkertes *(1955-ben vált külön)*. Az egyházközség elemi iskolát is fenntartott, 6 tanítóval.

Vö. A VÁCI EGYHÁZMEGYE TÖRTÉNETI FÖLDRAJZA 461-462. o. (VÁCI EGYHÁZMEGYE KIADVÁNYA 1997)

A VERESEGYHÁZI RÓMAI KATOLIKUS TEMPLOM TÖRTÉNETE PÁSZTOR PÁL – 2000-BEN ÍRT CIKKE ALAPJÁN

„Nevéből következtetve, már a tatárjárás előtt létezett, de akkor elpusztulván, megmaradt vöröstéglás templomáról kapta a nevét, amelyet ezután újratelepülése után is megtartott."(Kálmán: A nevek világa. 144-5.) Tehát ősi falu Pest megyében. (Csánki: I. 37. Bakács: 946, 948. 950.) Horváth Lajos történész szerint először 1375-ben említik oklevélben. 1426-ban Miklós váci püspök elzálogosítja a községet. 1430-ban az óbudai káptalan megjárta Veresegyház határát.

A Laczfi család 1435-ben cserébe adta V. László királynak. 1457-ben Guthi Ország Mihály szerez itt birtokrészt. II. Ulászló 1492-ben a Rozgonyi család birtokrészét Farkas Bálint, váradi püspöknek adományozta, aki viszont ráhagyományozta a váradi káptalanra. Rajta is maradt több száz éven át.(Lásd: Pásztor Pál: Veresegyház és Szada története.) A falu egynegyed része a váradi káptalané, háromnegyed része pedig a váci püspöké 1862-ig, az úrbéri egyezségig.

A török alatt nem pusztul el, de lakosai reformátusok lettek, akiknek már 1626-ban volt lelkészük. Buda felszabadulásának évében, a nagy háborús mozgolódás miatt elhagyott hely, de három év múlva újra lakott. A Mária Terézia-féle úrbéri rendezéskor a 42 és fél jobbágytelekből 30 és ¾ telek a váci püspöké. A község ma is fennáll Pest megyében.

De térjünk vissza a templomhoz. Nevéből következtetetve Veresegyház már a tatárjárás előtt templomos falu volt. Templomáról 1492-ből már okleveles emlékünk van: amikor kihalt a Rozgonyi család, a birtokairól leltárt vettek fel. Ebben szerepel a falu, amelynek kőből való temploma van, toronnyal. (Bártfai Szabó: Pest megye okleveles emlékei 1161.DL. 3022.) E sorok írójának birtokában van ennek az oklevélnek a fotokópiája, latin és magyar fordításban. A falu lakói a templomot jó karban tartják, ezt írja az 1653. évi püspöki urbárium: „temploma bő és jó." Az 1702. évi kánoni látogatás leírása szerint van szentélye és sekrestyéje. A főoltárán rámás a kép és a szószéke kőből van. Tornya a szentély bal oldalán áll.

Az 1719-i év fontos dátum a templom és a falu történetében: ekkor vette vissza a katolikus egyház a reformátusoktól. Földváry, váchartyáni református lelkész szerint, jelen volt a visszavételnél maga a váci püspök és Althmann M. Frigyes is - Berkes András, püspöki helynökkel együtt. Amikor a katolikus plébános az első miséjét mondta – zárt ajtók mögött – az ellenérdekű fél hívei fejszével igyekeztek betörni azt, de ez nem sikerült.

1734-ben az Acta Cassae Parochorumban ez áll: Templom jó állapotban van, de nagyon szűkös, oly annyira, hogy ha az egész lakosság katolikus lenne, akkor a harmada sem férne be a templomba. Felszerelése egy rézkehely, egy réz monstrancia, egy aranyozott réz cibórium, egy jó állapotban lévő kazula, két korporálé, két purifikatorium, más nincs. A plébánosnak jó háza van.(ACP 89.)

A templomot Migazzi Kristóf, váci püspök 1777-ben lebontatta: "retento Sancutario antiquo" (megtartván a régi szentélyt,) hogy felépítsék a mai templomot. Felszentelésére 1778-ban került sor, a felszentelést Bodonyi Sándor, váci püspöki helynök végezte. Többször javították. Egyik ékessége a Főoltárképe - értékes, XVIII. századi művészi alkotás, Johann Martin Schmidt festette. Egy miseruhája a XVIII: századból származó, igen szép munka. 1958-tól 1980-ig a

templomot teljesen felújították. A copf stílusú templom és a barokk Golgota-szoborcsoport műemlék jellegű.

Az 1719 óta itt működő több mint húsz plébános névsorát és működésének történetét a Historia Domus foglalja magában.

A veresegyházi plébános látta el hosszú ideig a szadai plébániát is, amely 1931-ben vált külön. Jelenleg az erdőkertesi hívek is Veresegyházhoz tartoznak.

Ezen soraimmal emléket állítok dr. Farkas József plébánosnak, aki kilenc évig gondozta a veresegyházi és erdőkertesi híveket, és aki a múlt év novemberében hunyt el. Ugyanekkor a váci püspök úr kinevezte a község plébánosává Molnár Zsolt atyát, aki nagy lendülettel fogott hozzá a munkához. Azt kívánjuk neki, hogy hosszú ideig legyen Veresegyház és Erdőkertes lelkipásztora. Isten dicsőségére és a hívek javára.

Pásztor Pál nyug. Plébános

A TEMPLOMUNK TÖRTÉNETE

1399-ből található az első oklevél, amiben Veresegyház, mint név szerepel. Veresegyházat temploma színéről nevezik így. (Más forrást szerint~ a tatárjárás után annyira elpusztult itt minden, hogy csak egy ház maradt – véres volt az oldala, s azért hívják Veresegyháznak) Az első feltevés a valószínűbb, mert a középkorban egyháznak hívták a templomot, s volt máshol is Veresegyház név.

1400-ban már tulajdonnévként szerepel.

Írásos oklevélből származó feljegyzés 1492-ből: a Rozgonyi család kihalása után a király és a váci püspök Veresegyház birtokosai.

Az írás - DI 3022 számú oklevélben szerepelő adatok szerint: kőtemplom egy toronnyal, 21 lakott hely, 4 tanya, kút – vízből – halastó – 2 malom

1761-ben épült a plébánia – Sági András 29 évig volt plébános – Ő írta le a plébánia történetét.

1777-ben lebontották a régi templomot, és helyébe építették a mostanit. A régi templomból csak a szentély maradt meg. Ez a templom még ma is az egyedüli katolikus templom Veresegyházon. Tehát a szentélye középkori eredetű, azé a templomé, ami az 1492-es oklevélben szereplő kőtemplom része. (Más forrás szerint a sekrestye a régi templom része.)

1777. május 26.-án gróf Eszterházy László nagyprépost helyezte el az új templom alapkövét.

Mintegy másfél év alatt el is készült.

1778. november 19.-én Bodonyi Sándor váci kanonok adta át rendeltetésének.

A templom védőszentje Árpád-házi Szent Erzsébet. Az építtető MIGAZZI KRISTÓF váci püspök és bíboros. Neve és címere látható a templom homlokzatán.

Migazzi bíboros 1762-től 24 esztendeig volt a váci egyházmegye kormányzója.

Ő építette a plébániát, valamint 39 templomot, 16 plébániát, 8 iskolát is építtetett. Veresegyházon is építtetett iskolát a templomon és a plébánián kívül.

Sági András följegyzéséből tudjuk, hogy 1780 Medárd napján (jún.8.) reggel 8 órakor hatalmas vihar keletkezett… Balázs Ferenc sekrestyés egy fiúval együtt a viharfellegek elűzésére meghúzta a harangokat. De közben egy villám belecsapott a toronyba és a sekrestyést tetőtől-talpig levetkőztette. Bár a bal szemét elvesztette, életben maradt. A kis gyermeknek, aki a kóruson húzta a harangot, semmi baja sem lett az ijedségen kívül. A templom igen megrongálódott, de még az évben helyreállították.

A következő évben, 1781-ben Kis-Szentmiklós templomot kapott Grassalkovich Antal özvegyétől, Klobusitzky Teréztől. Ekkor választották el Veresegyháztól. Sződnek lett a leányegyháza. Helyette Csomádot osztották Veresegyházhoz Szada mellett második filiájául.

Emlékezetes nap volt a község történetében1794. április 14-e. Kigyulladt a katolikus iskola melletti ház, Szakmári Jánosé. A tűz az iskolára is átterjedt. Mindkét épület porig égett. A lángok oly hirtelen harapództak el a szalmatetőn, hogy a kántortanító csak az ablakon át menekíthette tanulóit. Tanítványai életét megmentette, de magát már nem. A beszakadó tető alatt szenvedett tűzhalált. Csak néhány nappal korábban került Veresegyházra Rákospalotáról. A szeretet és kötelességteljesítés példájaként őrizzük emlékét. Fabriczius Józsefnek hívták.

Róla van elnevezve a mostani Általános Iskola.

(FORRÁS: PÁSZTOR PÁL: VERESEGYHÁZ ÉS SZADA TÖRTÉNET-PSZCHOLINGVA 1994)

A KÖZELMÚLT FELLELHETŐ ADATAIBÓL

A templomot 1958-1990 között, a templomhajó részében lévő freskót - amin a Mária lányok látszanak, amint felajánlják az termést (ami az eper, mint szimbólum, jellegzetesen Veresegyházhoz kötődik.) felújították. Ezen időből, még vannak fényképek, az akkor modellt álló Mária lányokról.

A szentélyben lévő freskót még Dr. Visnyei Lajos Atya idejében készítették el és az oltárok felújítását is Ő készítette.

A Lourdesi Barlang a Badics család adományaként készült.

Az üvegablakok a hívek adományai alapján készültek 1943-ban - Palka József Aranykoszorús üvegfestő munkája.

1901-ben készült a Szent Antal szobor özv. Mihálka Gyuláné szül Gergely Aloisa és Gábor Endréné szül. Réty Szabina adományából.

1917-ben készült a Szeplőtelen fogantatás szobor Badics Lajos és neje Bojsza Borbála adakozásából.

A Fájdalmas Szűzanya szobor 1958-ban készül a Lugosi család felajánlásaként.

A Hordozható Mária szobor 1970-ben készült (még a tervrajza és az egyházi jóváhagyás dokumentumai is fellelhetők, s az adományozók névsora, amit Várhelyi Vilmos Atya megőrzött - Rózsafüzér Társulati tagok adományaiból) Sugár Gyula szobrász alkotása. A Szent József oltár 1959-ben készült - Rovátkay Ramold Lajos festőművész alkotása. Szintén az ő munkájaként 1966-ban készültek el a Stáció képek.

(Írásos dokumentumai fellelhetők az átvételről.)

1986-tól több éven keresztül is gyönyörű alkotásokat készített a templomnak Tasnádiné Redeczky Anna tűfestő- mű és aranyhímző művész. A csengőhúzó, az Ecce Homo – fájdalmas Krisztus arc, ami a lila lepel dísze nagyböjtben. A lila, diolen terítők hímzését és a Mária ünnepeken fent lévő Szűzanyát ábrázoló fehér terítők is az Ő alkotásai.

1989 –ben Visnyei Lajos Atya idejében történt: a szentély fölött lévő tetőgerendázat felújítása. A templom belső falainak a lefestése (a Rózsafüzér Társulat Lugosiné koszorúja támogatásával). A templom-hajó első boltozatán lévő freskó képet, és a főoltár festményét az Országos Műemlék Felügyelőség szakemberei restaurálták. A főoltár új tabernákulumát, az új mellékoltárt, s a szószék rendbehozatalát Kantz Gyula budapesti aranyozó és restaurátor mester készítette.

1993–ban Konkoly József órás mester készítette el a mostani toronyóra számlapját és a harangjátékot is (Lugosi család és Seres Lajosné adományaként), ami 2004-ben kiegészült teljes digitális programozással.

L.M.

Veresegyházi Római katolikus templom

A kertjében álló műemlék jellegű barokk Golgota szoborcsoport ismeretlen művész alkotása. Felállításának ideje a 18. század második fele. A szoborcsoport közepén feszület áll kő korpusszal, melynek tövénél Mária Magdolna térdel összekulcsolt kezekkel, barokkos tartásban. Bal oldalán Szűz Mária, jobb oldalán Szent János evangélista áll kontraposztos /***Kontraposzt*** *<ol. 'ellentét'> : festészeti és szobrászati kompozíciós elv; az emberi testnek ellentétes irányú mozdulatokból kialakuló egyensúlyi helyzete./* testhelyzetben.

Az Árpád-házi Szent Erzsébet tiszteletére emelt templomot Migazzi Kristóf váci püspök építtette az egykori középkori templom helyére. Miután azt lebontották, az új templom alapkövét 1777-ben tette le gr. Esterházy Pál László, s 1778 novemberében szentelték fel. A szabadon álló, bekerített, egyhajós, középtornyos templom copfstílusban /***Copfstílus*** *a 18. sz. második felében (kb. 1760-1790), a → rokokó és a →klasszicizmus közt uralkodó művészeti ízlés/* épült; homlokzati timpanonjában / ***Timpanon*** *<gör.> antik templomok és klasszicista épületek homlokzati → oromfalán elhelyezett háromszögű mező./* Migazzi kardinális címere látható.

A toronyban 4 harang lakik:

A Szent Erzsébet-harangot a veresegyházi lakosok adományaként öntötte Szlezák László arany-koszorús mester Budapesten 1949-ben. Felirata: „Vedd pártfogásba községünket". Átmérője 845 mm, súlya 321 kg, hangolása: H.

A Boldogasszony-harangot Maruszki Ferenc adományából újraöntötte Szlezák László aranykoszorús mester Budapesten 1949-ben. Felirata: „Ne felejtkezzél el szegény magyarokról". Átmérője: 630 mm, súlya: 128 kg, hangolása: Disz.

Az eredeti Őrangyalok-harangot az Amerikában élő és az itthoni veresegyháziak adományából öntötte Szlezák László aranykoszorús mester Budapesten 1924-ben. 1949-ben cserélte a régit ezen új harangra Szlezák László aranykoszorús mester Budapesten. Felirata: „Őrangyalaink, vezessetek az élet útjain". Átmérője: 540 mm, súlya: 71 kg, hangolása: E.

A negyedik harang névtelen. 1899-ben László Sándor öntötte Kisgejőcön (Ukrajna), és Pásztor Béla polgármester és a Lugosi család kérésére, Gombos Miklós aranykoszorús harangöntő mester révén került a toronyba. Felirata nincs. Átmérője: 505 mm, súlya: 65 kg, hangolása: Fisz. 1977-től elektromosan harangoznak.

1993-ban a Lugosi család, Seres Lajosné és az önkormányzat támogatásával megújult a toronyóra lapja, az ütőszerkezet digitálissá vált, a programozást Konkoly József végezte, az óraművet a Frankfurtban működő atomórához igazították.

A templom berendezései közül említésre méltó a vörös színű-re márványozott kőből épült, aranyozott Agnus Deivel *<lat. Isten Bárányа>* díszített monstranciát tartó főoltár. A mögötte látható Szent Erzsébetet a szegények körében ábrázoló oltárkép (a kép megsötétedett), Johann Martin Schmidt festőművész alkotása.

A szószéket két aranyozott váza virággal, a mellvédet márványimitálású festés, az ajtót, a Tízparancsolatot tartalmazó kőtábla-ábrázolás, a hangvetőt stilizált, faragott, bojtos függöny, a kék égboltot jelképező festés, valamint egy ezüstözött, a Szentlelket szimbolizáló galamb, a párkányt két aranyozott váza díszíti.

A szószék mellett álló Szűz Mária-szobor 1917-ben készült Badics Lajos és Bojsza Borbála ajándékaként.

A csengőhúzót, valamint a nagyböjti időben a főoltárképet eltakaró Ecce Homo leplet Lugosi Gyuláné és a rózsafüzér társulat készíttette Tasnádiné Redeczky Anna tűhímzővel, az előbbit 1986-ban, az utóbbit 1987-ben.

A jobb oldalon látható Szent József mellékoltár képét Rovátkay Ranold Lajos festőművész alkotta 1959-ben. A keresztút stáció képei 1966-ból valók, és szintén az ő munkái.

A mellékoltár közelében elhelyezett, gazdagon faragott Baldachinos Mária Sugár Gyula szobrászművész 1970-ben készült műve, és a Rózsafüzér Társulat adománya. A kompozíció érdekessége, hogy Szűz Mária Szent István király koronáját viseli.

A templomot díszítő ólomüveg ablakokat a hívek közadakozásából Palka József aranykoszorús mester készítette Budapesten 1943-ban. Ezek:

a szentély jobb oldalán, a Hétpecsétes könyvön (Jel. 5.) nyugvó, zászlót tartó bárányt, a bal oldalán misekelyhet, és Krisztus-monogramos ostyát (IHS, amelynek latin nyelvű értelmezése: **I**esus **H**ominum **S**alvator 'Jézus az emberek megváltója') és két szőlőfürtöt látunk.

A templomhajó jobb oldali két ablaka közül az elsőt, a Szentlelket jelképező galamb,

a másodikat Veronika kendője,

míg a bal oldali ablakot Jézus keresztre feszítésének eszközei díszítik.

A mennyezet ívmezőiben lévő eredetileg 3 freskó közül kettőt 1958-ban lefestettek. A szentélyben lévő, korábban forrást és szarvast ábrázoló festmény helyére 1990-ben a jelenleg látható Szent-háromságot megjelenítő freskó került. A második ívmezőben lévő – sajnos erősen sérült – Epres Mária eredeti. Végül a harmadik – lefestett – ívmezőt eredetileg Jézus, a Jó Pásztor díszítette. Az említett átalakítások a templom 1958 és 1990 közé eső felújításakor történtek.

A Piéta-szobor 1958-ban a Lugosi család adományaként készült.

A baloldalon álló Szent Antal-szobor posztamensén elhelyezett réztáblán olvasható:

ISTEN DICSŐSÉGÉRE ÉS A KATH. HITÉLET
FEJLESZTÉSÉRE HÁLÁS SZÍVVEL
ADOMÁNYOZZÁK AZ ANYASZENTEGYHÁZ
LEGALÁZATOSABB SZOLGÁLÓI:
ÖZV. MIHÁLKA GYULÁNÉ SZÜL. GERGELYI ALOISA ÉS GÁBOR ENDRÉNÉ SZÜL. RÉTY SZABINA
1901.

A templom Moser-orgonája a 19. század második felében épült. Ez egy manuálos, pedálos, 6-8 regiszteres, mechanikus hangszer volt. A második orgona egy Váradi-féle, amelynek dátuma 1961. A jelenleg használatos hangszer barokk jellegű. Van 3 nyelv- és 1 vonósregisztere. A második manuál redőnyben

elhelyezett, ezért – expresszív – dinamikus előadásmódra is alkalmas. A hangszer Vági Gyula és Farkas János orgonaépítők műve. Az orgona megáldásának ideje: 1995. augusztus 20-a, a benedikálást Keszthelyi Ferenc váci püspök végezte.

A templom felváltva a református templommal orgona-hangversenyek színhelye; a hangversenyeket, hazai és nemzetközi művészek adják.

1993-94 óta gázzal fűtik a templomot. 2007 óta pedig termálvízzel.

A Lourdes-i sziklabarlangot a templomon kívül a szentély mögött találjuk. Ezen a helyen, de 180°-kal elfordulva, már korábban építettek egy - esztétikailag nem éppen kielégítő megjelenésű – barlangot. A jelenlegit ifj. Badics Lajos és családja emeltette az 1970-es évben.

Szentmisék: hétköznap 18.30, szombat 08.00 és vasárnap 08.00, 09.30 és 18.00

Schmidth Ferenc

Szent Erzsébetet a szegények körében ábrázoló oltárkép, Johann Martin Schmidt festőművész alkotása, a templom hajó első boltozatán lévő freskó képet, és a főoltár festményét az Országos Műemlék Felügyelőség szakemberei restaurálták 1989-ben.

A Szent József oltár 1959-ben készült Rovátkay Ramold Lajos festőművész alkotása. Szintén az ő munkái az 1966-ban elkészült Stáció képek.

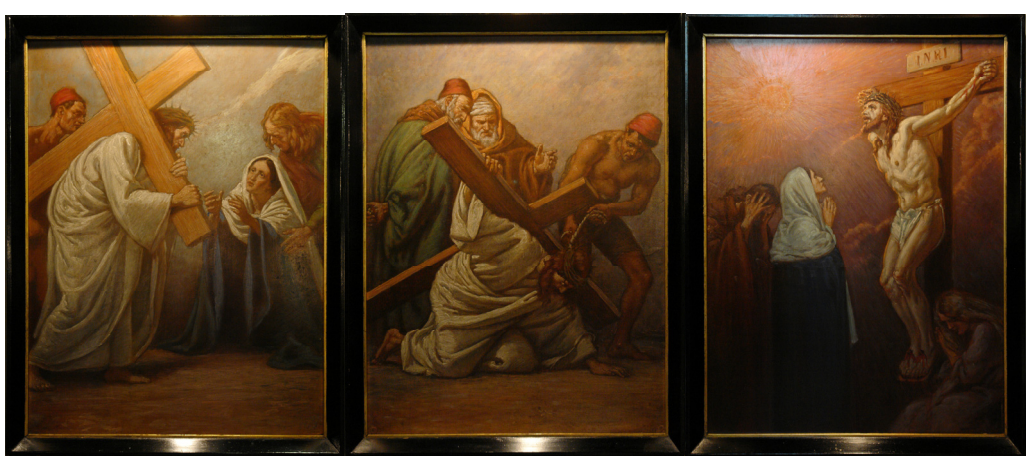

1901-ben készült a Szent Antal szobor özv. Mihálka Gyuláné szül Gergely Aloisa és Gábor Endréné szül. Réty Szabina adományából.

.

1917-ben készült a Szeplőtelen fogantatás szobor Badics Lajos és neje Bojsza Borbála adakozásából.

A Fájdalmas Szűzanya szobor 1958-ban készül a Lugosi család felajánlásaként.

A Hordozható Mária szobor 1970-ben készült (még a tervrajza és az egyházi jóváhagyás dokumentumai is fellelhetők, s az adományozók névsora, amit Várhelyi Vilmos atya megőrzött – a Rózsafüzér Társulati tagok adományaiból készült) Sugár Gyula szobrász alkotása

A sekrestyeajtó felett látható képet
2002-ben dr. Katona István püspök atyától kaptuk ajándékba

A veresegyházi Szent Erzsébet templom harangjai

1. Egyik oldalon:

KÉSZÜLT A VERESEGYHÁZI HÍVEK ADOMÁNYÁBÓL 1949
ÖNTÖTTE SZLEZÁK LÁSZLÓ HARANGÖNTŐ MAGYARORSZÁG
ARANYKOSZORÚS MESTERE BUDAPESTEN
5130 SZ

Másik oldalt:

SZENT ERZSÉBET

Itt egy szt Erzsébet dombormű

VEDD
PÁRTFOGÁSODBA
KÖZSÉGÜNKET

Súlya: 321kg
Hangmagassága: h

2. Egyik oldalon:

ÚJRAÖNTVE MARUSZKI FERENC ADOMÁNYÁBÓL 1949
ÖNTÖTTE SZLEZÁK LÁSZLÓ HARANGÖNTŐ MAGYARORSZÁG
ARANYKOSZORÚS MESTERE BUDAPESTEN
5128 SZ

Másik oldalt:

BOLDOGASSZONY ANYÁNK...

Szűz Mária karján a kis Jézussal dombormű

NE FELEJTKEZZÉL EL SZEGÉNY
MAGYAROKRÓL

Súlya: 128 kg
Hangmagassága: Disz

3. Egyik oldalon: 1924-BEN AZ AMERIKÁBAN ÉLŐ ÉS AZ ITTHONI VERESEGYHÁZI HÍVEK ADOMÁNYÁBÓL ÖNTÖTT HARANG. A VERESEGYHÁZI HÍVEK ADOMÁNYÁBÓL ÖNTÖTT HARANG 1949-BEN EZEN ÚJ HARANGRA KICSERÉLVE

ÖNTÖTTE SZLEZÁK LÁSZLÓ HARANGÖNTŐ MAGYARORSZÁG ARANYKOSZORÚS MESTERE BUDAPESTEN

5129 SZ

Másik oldalt:

ŐRZŐANGYALAINK

Térdelve imádkozó alak (angyal) domborű

VEZESSETEK AZ ÉLET ÚTJAIN

Súlya: 71 kg
Hangmagassága: E

4. Ez a harang 1993-ban került a toronyba az új toronyóra és harangjáték kapcsán.

Felirata:

ÖNTÖTTE LÁSZLÓ LAJOS ÉS LÁSZLÓ SÁNDOR KIS GELŐCZBEN 1899

Alatta a magyar címer domborű

Súlyáról nincs adat, kb 55-60 kg
Hangmagassága: Fisz

Leszák Ferenc

A veresegyházi római katolikus templom orgonáinak története

A veresegyházi római katolikus plébánia Historia Domusában (a történeti eseményeket leíró házi történelem) az első érdemleges évszám 1719, amikor a történelem korábbi eseményei következtében a katolikusok visszaszerezték a templomot, azt a templomot, amely már állt a török hódoltság alatt, és a latin szöveg fordítása szerint „jól fedett” épület volt.

Ezt a visszaszerzett templomot és parochiát 1878-ban Migazzi Kristóf váci püspök segítségével átépítették „szent Erzsébet özvegy tiszteletére”. Kasza János veresegyházi plébános (1810–24) írja, hogy „a szószék mellett áll egy elég elegáns orgona, hat regiszterrel,l amely nemrégen lett javítva”.

Demka János veresegyházi plébános (1866–1907), azelőtt váci káplán írja, hogy „1874-ben a veresegyházi anyatemplom a pesti orgonakészítő, Komornyik Nándor által készített 9 regiszteres orgonával l. Ezen új orgona kerüle 11200 forintba, és érte adatott a templomnak már használhatatlanná vált orgonája, melyhez járula a Váci Püspök excellenciája 300 forinttal… a többi hiányzó összeget a hívek adakozása pótolta. Azonkívül ugyanazon hívek az új orgonát felállító orgonaépítőt kb. egypár holnapig élelmezék és szállással elláták. Mely szép, felállított új orgona újra hangoltatott másfél év múlva, bizonyos Schlimmer Antal pesti hangoló által 80 forinton.”

Ezen személyi váltásra is megtaláljuk a leírást a Historia Domusban. „Megjegyzendő, hogy ezen jeles templomi orgona vala vállalkozó Komornyik Nándornak utolsó remekműve, mert új orgonánk felállítása után többé nem távozott el Veresegyházáról, hanem tetemes adósságai következtében, elmegyengeségének befolyása alatt, magát Veresegyházán Sejtes József egyházgazda házában, hol szállásolva vala egész ottléte alatt, felakaszta vala.”

Az orgonát majd negyven évig, 1911-ig nem hangolták újra.

„És ezen állapotban használtatik újrahangolás nélkül, a híveknek oly óhajtása mellett, hogy bár avatottabb és tapintatosabb kántor által használtatnák orgonánk minél előbb.”

Ezen bejegyzés alapján érthető a későbbi gyakori javítás.

„Sok változatossággal telve folyt az 1911-es év. Az egyik gond a másikat követi. Alig intézzük el az egyik ügyünket, helyébe lép a másik. Orgonánk elromolván kénytelenek voltunk azt 400 korona értékben kijavíttatni. Kegyelmes püspök urunk, gróf Csáky Károly excellenciája 200 koronát volt kegyes juttatni a költségek fedezésére, a többi a hívekre lett kivetve.”

Említésre érdemes bejegyzés, hogy 1912-ben Demka János, volt veresegyházi plébános váci gyémántmiséjén Láng Géza veresegyházi kántor orgonált.

Az orgona 1951-ben történt felújításáig és kibővítéséig a régi játékasztal homloklapján látható volt Komornyik Nándor orgonakészítő kb. 12 centiméteres nagyságú, fehér alapon fekete betűkkel készített ovális zománctáblája. Ez az orgona mechanikus csuszka rendszerű volt, nyolc regiszterrel és pedállal. Elhelyezését tekintve, a játékasztalt a kórust lezáró kb. hatvan centiméteres homlokfalba építették be. Közvetlenül a játékasztal mögött volt az orgonatest, míg az átjárás a kórus másik oldalára az orgona mögött volt. Ebbe az átjárórészbe lógtak be a harangkötelek is. A kórus padozata téglaburkolatú volt. 1951-ben az orgonát ismét javítani, tisztítani kellett, amit már „házi” kivitelezésben készített el az egyházközség. Ezen tisztítás-javítással kapcsolatban egyéb módosítás is történt. Lebontották a homlokfalat, kissé

kibővítették a kórust, cementlap burkolatot kapott. A Leszák testvérek munkája a jelenlegi kórust lezáró vasrács. Az orgona is hátrább került a végfalhoz, és ezáltal a templom egykori énekkara is jobban elfért a kóruson. A légzsák felkerült a padlásra a kórusról, az orgonát elektromos ventillátorra szerelték át.
Az orgona diszpozíciója:

Pedál: subbass 16′ (csak 12 db síp 17 pedállal), oktávbass 8′.
Manuál: principál 8′, gamba 8′, oktáv 4′, fedett 4′.
Kopula: manuál+pedál.

A játékasztal 4 és fél oktáv terjedelmű volt, míg a pedál csak másfél oktáv, oktáv ismétléssel. Az orgona erős, határozott hangú volt, százmilliméteres víznyomás értékkel működött.

1950-ban az egyházközség elhatározta, hogy ezt a közel százéves orgonát fel kell újítani, és kissé – a lehetőségeknek megfelelően – kibővíteni. A lehetőség tulajdonképpen az volt, hogy az orgonatest maradjon meg, és az orgona „vázon belüli" lehetősége határozza meg a kibővítést.

A fenti megkötöttség figyelembevételével a munkát Váradi János orgonaépítő mester vállalta el, és elkészítette a pneumatikus, multiplex rendszerű orgonát. Ez azt jelenti, hogy egy nyolclábas regisztert csak 12 síppal kell megnövelni, és ez a megnövelés egy újabb négylábas regisztert alkot. A pedált is kibővítette két és fél oktávra. Az orgona így kétmanuálos lett. A munka folyamán teljesen új lett a játékasztal és a síptőkék, régi az orgonaszekrény és a sípok.

Az orgona összetétele:

Pedál: 2 regiszterrel.
I. manuál: 5 regiszterrel, 3 önálló sípsorral.
II. manuál: 4 regiszter ugyancsak 3 önálló sípsorral.

Az átépített orgona befejezése – sajnos – nem volt a legszerencsésebb, mivel munka közben az orgonaépítő mester meghalt, és a munkát fia és veje fejezte be. Elmaradt a második manuálra betervezett redőnyszekrény elkészítése is.

Az orgona jelenlegi állapota igen siralmas. Leromlását elősegítette a kántorhiány is, mivel a pneumatikus orgonák működtetése egyben egy kissé öntisztító munkát is végez. Sajnos el kell mondani, hogy az orgonában „avatatlan kezek" is működtek, mert egyes levegőcsöveket formálisan kitéptek a játékasztalból és sípházakból. Elkészítési hibája volt még az orgonának az is, hogy a sípokat működtető levegőcsöveket „kötegelve" szerelték, és ezáltal egyes hangok késve szólaltak meg.

Összefoglalva, ez a majd 120 éves orgona nagyon megérett a teljes lecserélésre, ismételt kisebb-nagyobb javítást már nem érdemes végezni, a sípok állapota miatt.

Klucsár Oszkár – Ella Péter
(Forrás: 1990)

Orgonaszó Veresegyház Alapítvány

1991. november 28-án létrejött, és a Pest Megyei Bíróságon 1992. január 6-án bejegyzésre került Veresegyház immáron harmadik közcélt szolgáló alapítványa, az Orgonaszó Veresegyház Alapítvány. Ez az alapítvány hangsúlyozottan kulturális jellegű, pártoktól független, elkötelezetten ökumenikus. Kettős célja van:

1. A veresegyházi római katolikus templom új orgonájának felépítése.
2. A veresegyházi egyházi zene ápolása.

Az alapítvány meghatározatlan időre szóló, nyitott, melyhez bármely magyar és külföldi természetes és jogi személy csatlakozhat.

Az alapítók, id. Ella István és id. Leszák László szándéka szerint így válhat valóra az évszázados igény (lásd Historia Domus!), hogy Veresegyházon európai szintű orgona és nívós egyházi zene legyen.

Az alapítvány kezelésével az alapítók egy nyolc főből álló kuratóriumot bíztak meg. Ennek tagjai:

Farkas József plébános, a kuratórium elnöke

Vass István, a kuratórium elnökhelyettese

Badics Lajos

Pásztor Béla polgármester

Tősér Dániel a Művelődési Minisztérium főosztályvezetője

Ament Ferenc Lukács a Pannonhalmi Bencés Gimnázium tanára

Ifj. Ella István.

Az új hangszer építésével a „Musette" (müzett) Orgonaépítő Bt.-t bízták meg, ők jelenleg az Esztergomi Főszékesegyház orgonáját építik. Idézek a műleírásból:

„Az orgona szerkezetileg is a legjobb hagyományokat követi, mechanikus csuszkaládák, mechanikus regiszterkapcsolás."

„A hangzás gazdagságát a diszpozíció (hangkép, hangszínek, regiszterek együttese), a kiváló minőségű faanyagok és ónötvözetek, a sípméretek gondos kiválasztása, a sípok pontos elkészítése és a templom akusztikájához alkalmazkodó intonáció biztosítja."

Összesen 18 regiszter 2 manuálon és pedálon.

Az építési határidő 1994. augusztus 20., költsége 7 millió forint + áfa. Ehhez jönnek még bizonyos külföldről beszerzendő alkatrészek, melyekből az egyik főrész, az orgonamotor egy karitatív szervezet ajándékaként máris megérkezett. A költségekből tevékeny részt vállalt a veresegyházi önkormányzat is.

Az alapítvány számlaszáma: 383-98320-2461 a Veresegyház és Vidéke Takarékszövetkezetnél. Csekkekhez a katolikus plébánián és a Takarékszövetkezetnél lehet hozzájutni.

Most, hogy kulturális célokra egyre kevesebb jut országos szinten, példaadó lehet az az összefogás, mely az alapítványban kitűzött célokat segíti, és annak keretei közt, lehetőségeivel (pl. rendszeres templomi hangversenyek rendezésével, fesztiválok szervezésével) Veresegyház szellemi felemelkedését szolgálja.

Ifj. Ella István

Várhelyi Vilmos Egyházközségi Kiemelten Közhasznú Alapítvány

A Várhelyi Vilmos alapítvány 2002. Január 7-én alakult. Alapítója Pásztor Pál nyugalmazott plébános, aki kétmillió forinttal járult hozzá az alapítvány létrejöttéhez. Az alapítvány nevének kiválasztásával méltón szeretett volna emlékezni Vilmos atyára az egyházközség, aki áldozatos életpéldája és a fiatalok nevelése mellett szívén viselte a templom, plébánia és község gondjait-bajait.
Az alapítvány célja és tevékenységei:

- *Egyházi létesítmények létrehozása, fenntartása (idősek klubja, közösségi terem)*
- *Szociális tevékenység, családsegítés, időskorúak gondozása*
- *Gyermek- és ifjúságvédelem, a szabadidő hasznos eltöltése*
- *Oktatás, nevelés, ismeretterjesztés*
- *Kulturális programok szervezése és lebonyolítása*
- *Hagyományőrzés és műemlékvédelem*
- *Plébániai közösségek és egyesületek életének segítése*
- *Publikációk és kiadványok létrehozása*
- *Egészségmegőrzés és sport támogatása*
- *Hátrányos helyzetű rétegek képzése és foglalkoztatása*

A kuratórium elnöke: Gáncs Gábor
Tagjai:

- *Nagy László titkár*
- *Tósaki László*
- *Molnár Zsolt plébános*
- *Necz Pálné*
- *Morvai László*
- *Garai András*

Az alapítvány számlavezetője a Veresegyház és Vidéke Takarékszövetkezet.
Számlaszám: 66000011-11024240

Gáncs Gábor

Az egyházi iskola története Veresegyházon

Most, amikor a református egyház az önkormányzat támogatásával iskolaépítésbe kezd, különös aktualitást kap az iskolatörténet felelevenítése, illetve sokunk számára megismerése.

A megírásában támaszkodtam SEBESTYÉN Krisztina pedagógus 1988-ban írott szakdolgozatára. Krisztina még személyesen tudott beszélni özv. Bellay Jánosné szül. Körtvélyessy Klára, és ifj. Antal Sándor adatközlőkkel, hozzájuthatott korabeli népszámlálási adatokhoz, felhasználta a Veresegyházi református egyház monográfiáját, a Veresegyházi Római Katolikus História Domust, a Római katolikus egyház 1889-es törzsvagyon könyvét, valamint a katolikus- majd a református iskolaszék jegyzőkönyveit, nem utolsó sorban Horváth Lajos: Veresegyház: községrajz c. helytörténeti monográfiát.

Hol tanítottak?

Kezdetben felekezeti iskolák voltak. Az első tanításra vonatkozó utalás, a török korból való. A budai szandzsák 1559. évi összeírása András papról tesz tanúságot, aki a falunkban működött – tehát katolikus pap lévén, vasárnaponként prédikációjával ismereteket nyújtott.

A reformáció idején 1631-ben a reformátusok kezdtek tanítani. Ebben az időben a település szinte minden lakója református lett.

A katolikus oktatás 1718-ban kezdődhetett. a plébánia melletti, a később Szent Erzsébetről elnevezett iskolában. Althán Frigyes váci püspök kitiltotta falvaiból a protestáns prédikátorokat és tanítókat. Erdélyi József, későbbi református lelkész így ír erről: „A katolikusoktól szenvedett sérelmek között leggyakrabban emlegettetik ma is templomunk, paplakunk és iskolánk elvétele. De legyünk igazságosak. Nézetem szerint azok nem elvették, hanem visszavétettek. Őseink tömegesen hagyván el a római egyházat, mikor többségre jutottak, az ököljog természeténél fogva egyszerűen elfoglalták a készet. Természetes tehát, hogy amikor a katolikusok kerekedtek felül ugyanazon jognál fogva, visszavették azt, ami tőlük elvétetett."

II. József Türelmi rendelete hatására 1787-ben kapott a veresegyházi református hitközség újból engedélyt arra, hogy a három éve már itt élő rektor, aki eddig csak a kántori teendőket végezhette, megkezdhesse tanítói tevékenységét. Ettől az időtől kezdve egymás mellett, párhuzamosan folyt az oktatás a két felekezetben.

Szomorú iskolatörténeti adat: 1794. április 14. A gyakori tűzesetek az egyháznak is többször kárt okoztak. Ezek közül a legnevezetesebb ezen a napon történt, amikor a katolikus iskola melletti ház kigyulladt, és a tűz az iskolára is átterjedt, ahol éppen tanítás folyt. A lángok olyan hamar elharapóztak, hogy a tanító az iskolában tartózkodó gyermekeket csak az ablakon keresztül tudta kimenekíteni, ő már nem tudott kijutni, az égő tető rászakadt.
A tanító Fabriczius József volt, akiről csak annyit tudunk, hogy néhány nappal azelőtt érkezett Veresegyházra, Rákospalotáról.
Az emberi, és pedagógusi helytállás szép példáját 1984. óta általános iskolánk névadójaként őrzi emlékezetünkben. A Veresegyházi római katolikus egyház 1889. évi törzsvagyon könyvéből úgy tűnik, a katolikusok, ha lehet, még nehezebben küzdöttek meg az anyagi gondokkal, mint a reformátusok.
1881-ig a kántorlakban levő iskolateremben tanultak, de az a tankötelesek befogadására elégtelen volt.
Az egyház a váci püspöktől kapott adományból új tantermet építtetett.
1889-ben 103 diák járt ebbe a terembe, és itt tanultak minden csütörtökön délelőtt és vasárnap délután az ismétlősök 33-an. „Fönntartási költségeit ez ideig a Váci püspöki és 1. sz. káptalan kegyes uraságok együttesen fődözték, habár a canonica visitáció határozata szerint az iskola fönntartása a községet illetné. Mely község azonban tényleg ezen terhet soha nem viselvén a fönntartási költségek viselésére most sem vállalkozik, és ha a két főpapi kegyes uraság mégis szorítani akarná a költségek viselésére a hitközséget, attól tartani, hogy a katolikus gyerekeknek is a református iskolát kellene használnia, a hitközség felvirágoztatásának akadályoztatásával és az igaz katolikus szellemű hitközség életének kockáztatásával."

1906-ban a római katolikus egy tantermű iskola kevésnek bizonyult a tanuló ifjúság befogadására. Egy második tanterem létesítését határozták el. 1907-ben Kozma István pap idején épült fel a második tanterem. 20 évig e két tanteremben tanítottak, amelyek állapota valószínű mindig attól függött, hogy a tanító és a pap mennyire viselte szívén. 1925. február 2-án a pápai kamarás és királyi tanfelügyelő utasítást hozott a főhatóságtól, a harmadik tanterem építésére. [3] Ez a terem 1927-ben készült el Eller Ferenc plébános Újiskola utcai fáskamrájából. Az iskolát Szent Imréről nevezték el. Ugyanebben az évben

pályázatot írtak ki két tantermes, modern iskolaépület felépítésére. Ennek során épült fel 1930-ban a Szent Ferencről elnevezett, (a nép nyelvén Tóparti) iskola, melyből lett a „piros” óvoda, a Béke utcában.
Ebbe az épületbe már bevezették a villanyvilágítást.

A katolikus népiskola tanítói

LÁNG Géza, katolikus kántortanító 1901-ben került a faluba.
1906-ban határozta el a hitközség, hogy a második tanterem felépítésével együtt megszervezi a második tanítói állást. A tanító Kalocsán végzett Úrhegyi István lett.
A Néptanítók Lapja 1923. évi 48-49. számában hirdette meg a katolikus iskola a harmadik tanítói állást. Az iskolaszék öt pályázóból választhatott, és Szabó János hódmezővásárhelyi tanítót szavazta meg.

1926/27 osztálykép- Erzsébet iskola udvarán Tanító: Láng Géza– Kortics (Kővári) György hagyatéka – Az osztály tanulói közül ma is élnek: Rónavári Károly, özv. Hajdi Lászlóné, özv. Kovácsiné, Badics Mária, özv.Prehodáné, Lengyel Mária

Az 1910-es években Úrhegyi István helyére Szigeti Kálmánné került Szabó János 1925. október 26-án lemondott, helyére Bertalan József tanító került. Négy év múlva 1929. februárban Szigetiné helye üresedett meg, de helyére csak tanítónőt lehetett felvenni, hogy a lányokat kézimunkára oktathassa. Az állást 1929. augusztus 3-án PETROVICSNI BARTOS Márta nyerte el.

Újiskola utcai (fáskamrából kialakított) tanterem. Kortics (Kővári) Imre hagyatéka, készült 1931/32-es tanévben Tanító: Bartos Márta

Ugyanebben az évben nevezték ki SZABÓ Jánost (Jegest), aki csak névrokona az elődjének. A negyedik állás megszervezésére nagy szükség volt, mert a három tanító már 240 gyermeket oktatott. 1931-ben a váci püspökség az ötödik tanítói állás szervezését rendelte el, de pénz hiányában egyenlőre, betöltésére nem kerülhetett sor 1932-ben Láng Géza kántortanító nyugdíjba vonult. Helyére 14-en adták be pályázatukat. Az iskolaszék orgona- és énekpróbát tartván, MÁCSAI Albert nagylóci kántortanítót találta legalkalmasabbnak.

Szent Ferenc iskola (Tóparti iskola) előtt, az 1932/33-as tanév tanulói. Tanító: Mácsai Albert.

1935-ben a III.- és IV. osztályban 115 gyermek tanult, ezért elkerülhetetlenné vált az 5. tanítói állás megszervezése.
Az állás betöltésére KISS Mária tanítónőt javasolták.
Ezután a katolikus iskolában 5 tanító dolgozott az államosításig, miközben a református iskolában 4 tanító - 1912-től KÖRTVÉLYESSY Bertalan, 1927-től ANTAL Sándor, 1930-tól NÉMET János, 1941-től Körtvélyessy Bertalan nyugdíjba vonult, helyette ERDÉLYI Lajos, 1945-től KÖRTVÉLYESSY Klára.
1945. augusztus 16-án az Ideiglenes Nemzeti Kormány elrendelte az általános iskolák felállítását. Az egyház az egységes iskolarendszer kialakításának törekvéseiben saját befolyásának korlátozását látta, ezért különösen vidéken a vegyes felekezetű községekben csak soká fejlesztették iskoláikat általános iskolává.
Az Országgyűlés 1948. június 16-án alkotta meg az iskolák államosításáról szóló törvényt, intézkedve a „nem állami iskolák fenntartásának az állam által való átvételéről, az azokkal összefüggő vagyontárgyak állami tulajdonba vételéről, és személyzetének állami szolgálatba való átvételéről. Ekkor vált fakultatívvá a vallásoktatás, a hittan. Az államosítás után a Veresegyházi Állami Általános Iskola Igazgatója két tanéven keresztül ANTAL Sándor, majd 1950-1952-ig Erdélyi Lajos, 1952-ben került Veresegyházra GYENIZSE Ferenc, aki a 1980-ban történt nyugdíjba vonulásáig igazgatta az általános iskolát.

1956. május 20-án az iskola fennállásának 325. évfordulójának tiszteletére nagyszabású ünnepélyt rendeztek, az iskolát ebből az alkalomból szerették volna elnevezni Fabriczius József Általános Iskolának, de az ehhez szükséges engedélyt nem kapták meg. Így ekkor csak márványtáblát állíthattak az iskola falára, a hős kántortanító tiszteletére.
Az iskola nevelői az évforduló alkalmából monográfiát állítottak össze Veresegyház és környéke címmel. A munkában részt vett BODROGI Katalin, KISS Jánosné és TÍMÁR Gergely.

Bazsikné Kővári Krisztina

Láng Géza kántortanító és családja

Láng nagypapa, idősebb Láng Géza 1877. május 2-án született Környén a család ötödik gyermekeként. Édesapja előzőleg kántortanító, majd községi jegyző, édesanyja Pohl Mária.

Mint édesapja is magyar és német nyelvű elemi népiskolában való tanításra és kántorságra képesítő oklevelet 1896. június 10.-én Győrött a Királyi Katholikus Tanítóképezdében szerzett 19 éves korában.

Pályáját még az évben Iszkaszentgyörgyön kezdte meg. Itt ismerkedett meg nagymamával. Édesapja, Perczel Imre kántortanító. A Perczel család több felmenőre visszamenőleg tanítói dinasztia.

Nagyapa tanítói pályájának következő állomásai Iszkaszentgyörgy után Dégh 1898 és Dunaharaszti 1899-1901 voltak.

Veresegyházi iskolaszék (Demka János plébános elnök, Csáder Zsigmond, Huszai János, Sztankó István, Hajdi József, Gerhart István, Paszinger János, Varga András, Sejtes Imre, Bagi István) pályázatot hirdetett a Népnevelő 1901. augusztus 4-i számában megüresedett kántortanítói állás betöltésére. A „kilencz (9)" pályázó részvételével 1901. szeptember 2-án megtartott nyílt iskolaszéki ülésen átvizsgálták a benyújtott okmányokat. Az iskolaszék tagjainak és a hívek jelenlétében megtartott nyilvános templom próbán az iskolaszék 9 tagja: Berbach Ferencet, Richter Józsefet és Láng Gézát jelölték. A jelölés után egyhangúan az iskolaszék Láng Gézára adta szavazatát. A jelenlévő Frankó József esperes Láng Gézát jelentette ki megválasztott kántortanítónak

Nagypapa és nagymama 1902. augusztus 26.-án, - amikor már Veresegyházon volt kántortanító - kötöttek házasságot Iszkaszentgyörgyön.

Négy gyermekük született Géza 1903, Imre 1905, József 1907 és Magdolna 1909.

Fénykép nagypapáékról és a négy gyerekről

Régi elhanyagolt, huzatos kántorlakásban laktak, 1913 januárban reumatikus fájdalmak miatt nagypapa is több hétre betegen feküdt. Júliusban kérte a püspökségtől a lakás renoválását és egy spejz hozzáépítését. Végül 1919 novemberében vették meg a mai Fő út 95 szám alatti házat *Krenedits Elek katonatiszttől.*

Ehhez járult még egy erdőbirtok is és a hatalmas kert a patakkal, fűzfákkal. Nagypapa ebből font kosarakat, kaptunk fűzfa sípot, a patakban rákot is foghattunk. A kertben volt cirok is termett, melyből a seprű készült, szedhettünk rebarbarát a kerti kapu mellől.

Néhány idézet munkájának értékeléséről, melyek a korabeli híradásokban megjelentek.:

„Láng Géza lelkes igyekezettel végzi oktatói működését, és emellett talál időt arra is, hogy a község kultúr-mozgalmaiban részt vegyen. A Katholikus Népszövetség helyi igazgatója."

„A 20-as évek nagy szegénysége közepette valójában csak egy-egy kiváló pedagógus tudott eredményt elérni az oktatásban és becsületet szerezni magának a községben.

A legkiválóbb tanító Láng Géza volt, aki a veresegyháziak nemzedékeit nevelte és akire mindmáig szeretettel emlékeznek." „A magyar nyelv terjesztése terén kiváló érdemeiért több elismerő oklevélben részesült, így a kultusz-minisztérium részéről is."

(Sajnos az oklevelek elvesztek az 1956-ban rendezett Iskolai Kiállítás széthordása miatt.)

Színi előadásokat tanított be és rendezett az ifjúságnak. Pl.: Iskolai katolikus színjátszás 1912-ben előadta a Jézus születése című darabot .

Betlehemes (feltehetően ebben az időben készült kép)

Mint kántor kiváló volt, szép hangja felekezeti különbség nélkül vonzotta az embereket az éjféli misére, ahogy a veresegyháziak mondták „ támadásra”.

Az oktatási módszerekről és az akkori körülményekről egy egykori diák,Havas Sándor (1914-2002), visszaemlékezéseiből:

„Az iskola a harmadik ház volt, ahol Láng Géza bácsi igyekezett belénk táplálni az egyszeregyet, és az olvasás tudományát. Délelőtt az első négy osztály tanult, az első két pad volt az elsősöké, majd a többi osztály foglalta el a többi padot. Ha Géza bácsi nem velünk foglalkozott, akkor egy nagyobb diák felügyelete alatt az egyszeregyet mondtuk kórusban, az írást gyakoroltuk. Abban az időben, amikor én kezdtem iskolába járni, még nem mázsás hátizsákban cipeltük a napi munkához szükséges könyveket és füzeteket, hanem felszerelésünk egy palatábla és egy ABC-s könyv volt. A palatábla oldalán spárgán lógott egy „spongya”, magyarul szivacs, hogy a táblát tisztántartsuk, egy másik spárgán lógott a palavessző, ami az írásra szolgált. A palatábla egyik oldala vonalas volt az íráshoz, a másik oldala kockás volt a számtan tanulásához. Érdekes, hogy ezen kezdetleges eszközökkel is megtanultunk olvashatóan írni, a számokat a kockába írni.

Első tanítómmal már felnőtt koromban is találkoztam, aki úgy emlékezett vissza ránk, hogy a bátyám eminens tanuló volt, de én elég nagy „csosze” voltam. Ez annyit jelent, hogy mindenféle játékban és csibészségben benne voltam, de a tanuláshoz való hozzáállás lángja csak pislákolt bennem. Géza bácsi kántor is volt –ahogy visszaemlékszem, szép hangja volt– kitüntetésnek vettem, amikor nagyobb diákkoromban megengedte, hogy fújtassak az orgonáláshoz, hiszen abban az időben még nem villanyárammal, hanem lábtaposással működött ez a nagyon szép hangszer.”

Gazdasági előadásokat is tartott, 1908-tól dolgozott könyvelőként a Hitelszövetkezetben. 1922-23-ban a vezetőségben Őri Lajos református pap elnöklete mellett, nagypapa volt négy másik helybéli gazdával. Később a vezetésben dolgozott Antal Sándor református rektortanító is.

Pályája végén elérte őt a szakmai betegség (légcsőhurut és tüdőhurut) és többször kényszerült pihenőre és 1931-ben nyugdíjba vonult.

A váci püspök 199/1932 január 20-i levelében elismerését fejezi ki a 35 évi tanítói pályán eltöltött munkásságáért és majd az ”Úr adja meg Uraságodnak is a megfelelő jutalmat tanító-nevelés terén eltöltött élete fáradozásaiért.”

A Rákos Vidéke újság 1932. évi 14. számában az 5. oldalon is megemlékezik erről az eseményről „Ünnepelt tanító” című híradásában.

Nagymama is tevékenyen részt vett a közösségi életben. 1940-ben a Magyar Katholikus Nőegyesületek Országos Szövetsége Veresegyházi Tagegyesület tisztikarának tagjává választották.

Római katolikus Nőszövetség vagy valami ilyesmi :álló sorban második a nagymama, (amikor még tudott járni), jobb szélen Csomay Ernő patikus felesége, Jolus néni, mellette Kiss Mária tanítónő

A háborús események elmúltával nagypapa szorgalmasan és eredményesen kertészkedett, és szombatonként ott árulta a csokorba kötött hagymáját, paprikáját volt tanítványai , a paraszt asszonyok között a piacon, akik nagy tisztelettel övezték.

Vasárnap délután fogta a hegymászó botját és felment a hegyekbe régi barátait, tanítványait látogatni.

A nagymama mióta én emlékszem rá (negyvenes évek közepe) csak székkel tudott járni, ezért a háztartást évtizedekig Daczi Mária (1900-1973), (Mariska néni, Vice mama) vezette, aki mindnyájunkat saját gyermekeiként, unokáiként kezelt és szeretett.

Nagypapáék 60. házassági évfordulójáról 1962. augusztus 26-áról az akkori augusztus 31-i Pest Megyei Hírlap is megemlékezett „RITKA ÉVFORDULÓ" címmel. Jellemző az újságírásra: „Jó ismerőse az egész község, ha végigsétál esténként feleségével (sic!) az utcán, nem győzik fogadni a szívből jövő üdvözléseket. Mint előzőekben említettem nagyanyám valószínűleg már a negyvenes évek közepétől csak a szoba és a konyha között tudott közlekedni egy székre támaszkodva.

Nagypapa két év múlva 1964 július 3-án - 87 éves korában, csendben elaludt. Temetésére megmozdult szinte az egész falu. Egykori (már nagypapa korban lévő) tanítványai vállukon vitték koporsóját.

Nagymama három évvel élte túl nagyapát.
A házat ifj. Láng Géza, „Gézi bácsi" halála után (1982. március 22) 1983-ban a Községi Tanács GESZ iroda céljára kisajátította. **Ma Hagyományőrző Gyűjtemény található benne – Tájház.**

De mi lett a gyerekekkel, apukával és testvéreivel?

Láng Géza ifj. (1903-1982)

A család szűkös anyagi lehetőségei miatt csupán a gimnázium négy osztályát végezte el Gödöllőn. Ezután szerszámlakatos, majd gyengeáramú szerelői műszerészi képesítést szerzett, rádió-tanfolyamot végzett.

1926-ban a Magyar Királyi Állami Felsőipariskola fém- és vasipari szakán szerzett oklevelet.

Iskolaszünetben műszerész-segédként dolgozott egy rádió-laboratóriumban, és rádió-vevőkészüléket készített magának, melyre már 1925 decemberében 9. sorszámmal kapott engedélyt Veresegyházon.

Az iskola elvégzése után a Magyar Általános Kőszénbánya Rt-nél /MÁK/ Tatabányán dolgozott, mint műszaki rajzoló 1945 márciusáig.

Győrben jelentkezett a „Dunai" és Weiss Manfréd repülőgép és motorgyár r.t. tulajdonát képező anyagok, szerszámok, mérőeszközök , gépek megőrzésére és leltározására. A berendezésekkel együtt kivitték Ausztriába, ahol 1950 évi hazatéréséig telepvezető vagyonőrként tevékenykedett. Hazatérve az Erőmű Tervező Irodánál kapott technikusi állást. Munkahelyén megbecsült munkatárs volt ezt igazolja 3 Kiváló Dolgozó kitüntetése és Kazincbarcika építéséért emlékérem II. fokozata 1955-ben. 1965. október 31-én 62 éves korában kérte nyugdíjaztatását, de már a következő év január 1-től nyugdíjasként alkalmazták. 1974. március 20 a NIM miniszteri megbízottjától fényképezési engedély hivatalos célra paksi atomerőműben.

Több száz diaképet készített a természetről, családról. A rádiók, elektromos berendezések javításával előszeretettel foglalkozott. Az ehhez szükséges műszerek egy részét maga készítette. Épített hangszórókat, nála csodálhattuk meg először a MAMBO magnót is.

A fényképezést, rajzolást, aquarell festészetet amatőr művészi fokon művelte, erről tanúskodik néhány fennmaradt elismerő oklevele. Kiválóan fényképezett, az 1970-es években több száz felvételen megörökítette a veresegyházi ásatásokat és leleteket is. 1975-ben Díszoklevél Veresegyház Nagyközség Tanácsa köszönetéről és elismeréséről a Nagyközség fejlesztése érdekében végzett kiemelkedő munkájáért. Veresegyházról készült több száz képből álló fotóalbumát a Községházán őrzik. 1982. január közepétől hirtelen gyenge lett és előzőleg többször előforduló betegsége kiújult, és március 22-én elhunyt.

Láng Imre (1905- 1945) a gödöllői középiskola elvégzése után Műszaki Egyetemen gépészmérnöki diplomát szerzett és a Ganz gyárban a Jendrassik motorosztályon dolgozott.

Családot nem alapított. Az akkori orosz begyűjtő akció áldozata lett. Kb 25 mérnökkel együtt vonaton vitték ki őket a 204/I. számú fogolytáborba. Hasmenést és maláriát kapott, gyógyszer nem volt. A HM hivatalos értesítése szerint 1945.09.10-én temették el Asztrahány helységben és az ott létrehozott gondozott magyar katonai temetőben fekszik. Az ő neve is ott található a II. világháború áldozatainak tiszteletére 1996. augusztus 18-án felszentelt csodálatos emlékművön , melyet a katolikus templom előtt helyezett el a község.

Láng Magdolna (Kiss Lajosné, 1909-1964) A középiskola elvégzése után beiratkozott az újpesti I. számú m. kir. állami polgári leányiskolába, a női szabó szakma elméleti és gyakorlati vizsgakövetelményeinek eleget téve „Elemi Népiskolai Munkamesternői bizonyítvány”-t, majd női szabó, leányruha-készítő és 1928 júniusában mű- és aranyhímző szakképesítést szerzett. Időközben megismerkedett nagypapa jó barátjának a református rektortanító - vitéz Antal Sándor feleségének, Mariska néninek öccsével Kiss Lajossal, és házasságot kötöttek. Gyermekük nem volt. Férjének 1956-ban bekövetkezett halála után a székesfehérvári Rádiótechnikai gyárban dolgozott - betanított szerelőként.

Élete utolsó heteit Veresegyházon töltötte, hosszú szenvedés után 1964. december 15-én hunyt el. Székesfehérváron, férje mellett alussza örök nyugodalmát.

Láng József (1907-1986) Idősebb bátyjához hasonlóan a gödöllői gimnázium négy osztályát végezte el. Kereskedői szakképesítést szerzett, majd a Kereskedelmi Akadémián tett sikeres vizsgát. Budapesten a Köztisztviselők egyik üzletében vezető-helyettesi beosztást ért el. 1938-ban Veresegyházon -a ma már lebontott- Lőwy-féle házban fűszer-, csemege-, vas- és festéküzletet nyitott. Még ez évben házasságot kötött Bíró Gabriellával. Testvérei közül egyedül ő vitte tovább a családot. Öt gyermekük született.

Háború alatt két évig katona volt, ez alatt anyuka vezette a boltot. A család az ostromot Budapesten élte át. Hazatérésekor kifosztott, lerombolt boltot talált. Újra rendbe hozatta az üzletet és beindításához szó szoros értelmében, a hátán hozta az árút Budapestről. Szolgálta a községet, gyermekeit nehéz körülmények között iskoláztatta. A másodszor felépített boltot 1952-ben államosították és ezután boltvezetőként minimális bérért dolgozott 1969 évi nyugdíjazásáig. Az ötszörös kiváló dolgozó, a belkereskedelem kiváló dolgozója és a Szövetkezeti Munkáért emlékérem tulajdonosa.

Szűkebb lakóhelyéért 1954 óta tevékenykedett, többször tanácstagnak választották.

A róla készült nekrológ szavaival:

„Láng József - 1986-ban, 79 éves korában csendben elaludt immáron véglegesen, és visszavonhatatlanul. Mintegy másfélezer veresegyházi részvéte kísérte utolsó útjára a községi temetőben.”

Gyermekeik is már mind nyugdíjasok és szeretettel veszik körül 90 éves édesanyjukat.

József (1939) a Dunakeszi Járműjavítóban közgazdasági, György (1941) villamos mérnök, majd az utóbbi időben - követve a családi hagyományokat pedagógusi, Mária (1944) tervező technikusi, András (1946) római katolikus plébános (jelenleg Dunaharaszti és Taksony), Gabriella (1949) grafikus és kirakatrendezői területen dolgoztak.

Láng József

Veresegyház papjai:

Bene György plébános 1753-1760
Türjei Ferenc plébános 1761-1777
Ság(h)i András plébános 1777-1806
Tóth István plébános 1806-1808
Bádik Mihály plébános 1808-1810
Kasza János plébános 1810-1824
Hulyák István plébános 1824-1839
Labuda Tamás plébános 1840-1850
Gőcze József pléb. helyettes 1850-1851
Gőcze József plébános 1851-1865

- ***Hudák Károly káplán 1857-1859***
- ***Polák Mátyás káplán 1859-1861***
- ***Kovách Károly káplán 1861***
- ***Újváry István káplán 1861-1862***
- ***Rózsa Béla káplán 1862-1863***
- ***Reményi József káplán 1863***

Reményi József lelki kormányzó 1863-1865
Szabó Márk pléb. kormányzó 1865-1866
Demka János plébános 1866-1906
Kozma István pléb. helyettes 1907

- ***Mikla József Pál káplán 1907-1908***

Kozma István plébános 1908-1921
Vayer József plébános 1921-1926
Eller Ferenc plébános 1926-1934
Dr. Feldhoffer János plébános 1934-1940
Spanyár István plébános 1940-1945
Weisser János pléb. kormányzó 1945
Fekete Ferenc plébános 1945-1954

- ***Dr. Fenyvesi Márton káplán 1946-1947***
- ***Bán Frigyes káplán 1947-1948***
- ***Palya Mihály káplán 1949-1951***
- ***Ormai Imre káplán 1953-1954***

Várhelyi Vilmos pléb. kormányzó 1954-1972
Várhelyi Vilmos plébános 1973-1986
Visnyei Lajos plébános 1986-1988
Farkas József plébános 1988-1999
Molnár Zsolt plébános 1999-

- ***Tanczik Balázs káplán 2004-***

Eller Ferenc plébános 1926-1934

Szent Teréz szobor szentelése, Credo zászlószentelés 1934

Leánykör (1920-as évek)

Dr. Feldhoffer János plébános 1934-1940

A háború előtti leánykör

Piactéri feszület megáldása „Isten dicsőségére felajánlotta Huszai Ferenc és családja 1936. X. 1-én”

Veresegyházi Római Katolikus Dalárda 1937-es zászlószentelés

Spanyár István élt: 1878-1945,
plébános Veresegyházon: 1940-1945

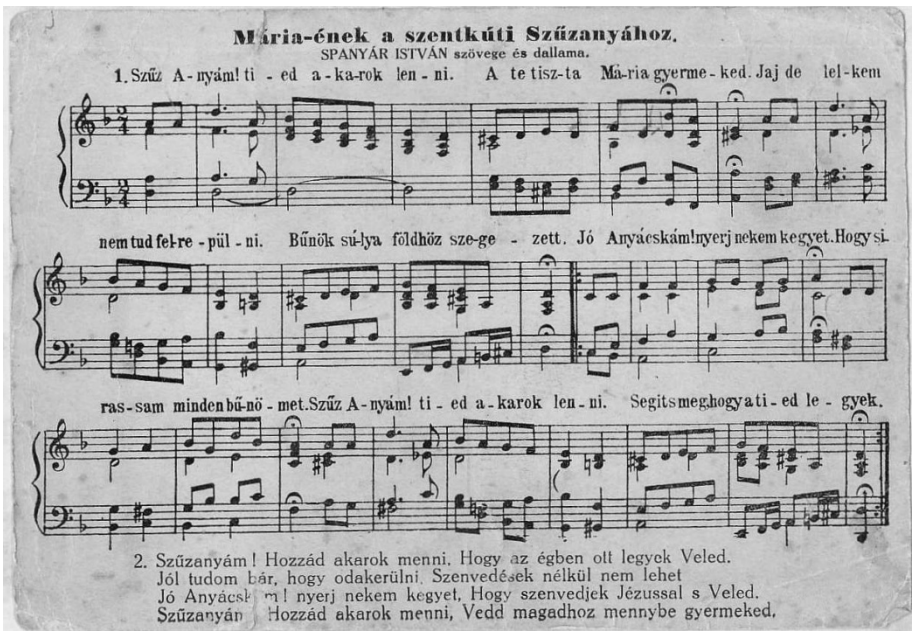

Spanyár István esperes Plébános által írt ének: „Szűzanyám Tied akarok lenni”

Fekete Ferenc plébános 1945-1954

Hősök szobránál zászlóavatás 1949 márc. 15-én, Fekete Ferenc plébános és Hajdi János községi bíró, alul: körmenet az 1940-es években

Körmenet 1950-es években

Ormai Imre káplán 1953-1954

Várhelyi Vilmos atya 1911-1989

Divékrudnón született 1911. október 15-én. Pappá 1935. június 29-én szentelték Vácott. Mint hitoktató, káplán eredményes és színvonalas ifjúsági lelkipásztori munkát végzett - Hatvanban, Cegléden, Hódmezővásárhelyen, Kiskunhalason, Szentesen, Sashalmon és Pestújhelyen. 1944-1947-ig mint tábori lelkész hadifogságban volt. 1954-től nyugdíjazásáig (1986-ig) a veresegyházi híveknek volt buzgó, a magányt szerető, lelkiismeretes, kedvelt plébánosa.

Mikor idekerült Veresegyházra, én akkor alsó tagozatos voltam. Nagyon szerettem hittanra járni. Tőle tanultam meg, hogy „mi végre vagyunk a világon? Hogy Istent megismerjük, szeressük, neki szolgáljunk, és ez által üdvözüljünk." Minket, lámpáslányokat maga köré gyűjtött, imádkoztunk, énekeltünk és játszottunk. A TV újdonság volt, hosszú ideig a plébániára jártunk TV-t nézni. Lehetett rexezni, társasjátékkal és kártyával játszani. A ministránsokkal sokat sakkozott. A focimeccseket is velük nézte, a Fradi volt a kedvenc csapata.

Névnapokat tartottunk, sok-sok vidám énekkel, és kedvenc játékunkkal, a zálogosdival. Nagyon szeretett bennünket, és ezt kedves becenevekkel fejezte ki. Nem csak mi kaptunk egyéniségünkhöz illő becenevet, hanem sok tanítványa. Rájöttem, mi volt az Ő titka: El tudta hitetni mindegyikünkkel, hogy számomra te vagy a legfontosabb, téged szeretlek legjobban. Ezért nem volt soha közöttünk féltékenykedés. Nagyon sokat kirándultunk. Voltunk Máriaremetén, Makkosmárián, Mátraverebély-Szentkúton. Lelkünkbe oltotta a mély Mária-tiszteletet. Voltunk a Várban, a Vidámparkban, és életemben először akkor az Erkel Színházban (az Ecseri lakodalmas c. darabot néztük meg). Egy hétig Balatonfüreden is nyaraltunk; Vácra és a Vácrátóti Botanikus Kertbe biciklitúrákat tettünk. Visszagondolva, nem is tudom, hogy merte Ő vállalni mindezt akkoriban – igaz, a külvilágban Vili bácsinak kellett Őt szólítanunk. Segítő társa Dibusz Marika „Anyamadár" volt, akire mindig szeretettel gondolunk. Sok szép, felejthetetlen emlékem fűződik ezekhez az évekhez. Nagyon sokszor fényképezett bennünket, és a képeket Ő hívta elő – nagy tehetsége volt a fényképezéshez, lehetett volna fotóművész is. Sokat köszönhetünk neki, de legfőképpen azt, hogy Istentől, egyházunktól soha nem távolodtunk el. Mi a férjemmel, „Pali bátya" azon tanítványai közé tartoztunk, akikkel baráti kapcsolatot tartott. Évtizedeken át Vilmos napkor mi mentünk családostól köszönteni őt, a mi névnapunkkor pedig Ő jött hozzánk. Az általa nevelt virággal és zamatos őszibarackkal kedveskedett. 1988 őszén, mikor már súlyos beteg volt, mi „öreg" lámpáslányok meglátogattuk Őt, és felidéztük a fiatalkori évek sok-sok élményét. Nagyon hiányzik még most is.

1997. december 31-én megkapta a „Veresegyházért" Emlékplakett Kitüntetést, az alábbi indoklással: „Veresegyház Nagyközség egyházi életében tevékenyen eltöltött 33 évi szolgálatáért, az ifjúság fáradhatatlan neveléséért, a településről készült teljes körű 5 kötetes fényképtár elkészítéséért, a közéletben betöltött szerepéért és a köz iránti hűségéért, népének mélységes szeretetéért Várhelyi Vilmos esperes plébános részére Veresegyház Önkormányzatának Képviselő testülete 81/1997. XII. 16 sz. határozatával Veresegyházért Emlékplakett Kitüntetést adományozza. Nevét Veresegyház Nagyközség kitüntetettjeinek sorába bejegyezte 1997. december 31-én." Bízom benne, hogy

a Várhelyi Vilmos Egyházközségi Kiemelten Közhasznú Alapítvány után városunkban utca is lesz elnevezve Róla.

Vilmos atyánk valóban tanított, következetesen nevelt bennünket. 1985-ben, aranymiséje emlékére sokan kaptunk szentképet személyre szóló sorokkal, melyet én a mai napig az imakönyvemben őrzök. Az, hogy az emberek mennyire szerették, abból is látszik, hogy halála óta állandóan friss virág van a sírján, a hívei szívében valóban él. Én hiszem, hogy Ő már OTT van, ahova mi még csak bukdácsolva igyekszünk. Jó papokra, lelki vezetőkre mindig nagy szükség van. Köszönjük a hosszú szolgálatát, szeretetét, a nekünk áldozott egész életét. „Akik igazságra tanítottak sokakat, tündökölnek örökkön-örökké, mint a csillagok.” (Dán 12,3)

Necz Pálné

Elsőáldozás 1956

Elsőáldozás 1959

Elsőáldozás 1961

Esküvő (1960. augusztus)

Esküvő 1963

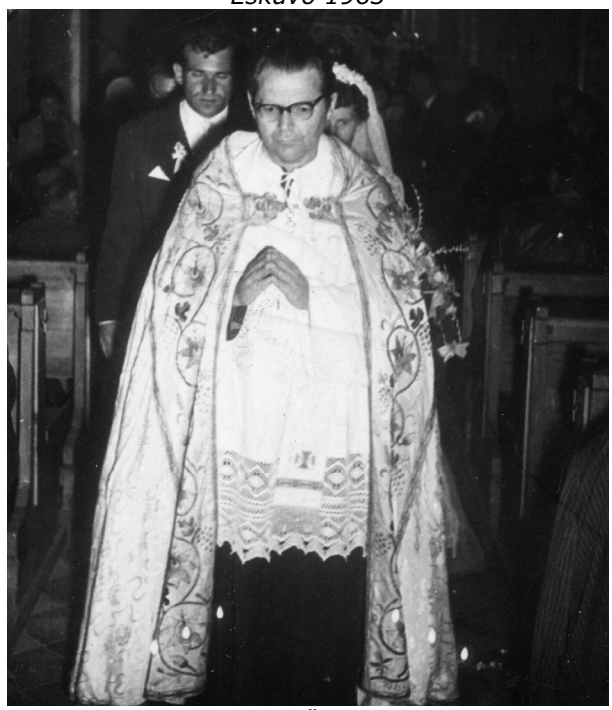

Esküvő 1963

Úrnapi körmenet – Vilmos atya fényképez (1960-as években)

Úrnapi körmenet az 1960-as években

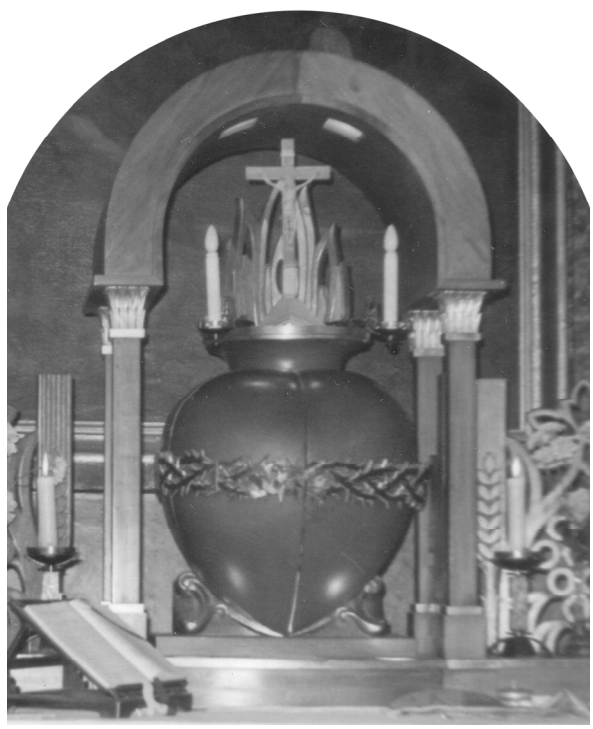

Doroszlai Kálmán (birétumban) nyugdíjasként Veresről járt kisegíteni a környékbe (1962)

Banitz Lajos kisegítő lelkész és kántor Veresen (1964)

1940-es 1950-es évekből a háttérben a régi plébánia épülete

A plébánia udvara

A plébánia alapozása az 1960-as években

Hittanosok a plébánián

Hittanos kirándulás

Hittanos kirándulás

A „megnőtt" hittanosok körében 1988-ban

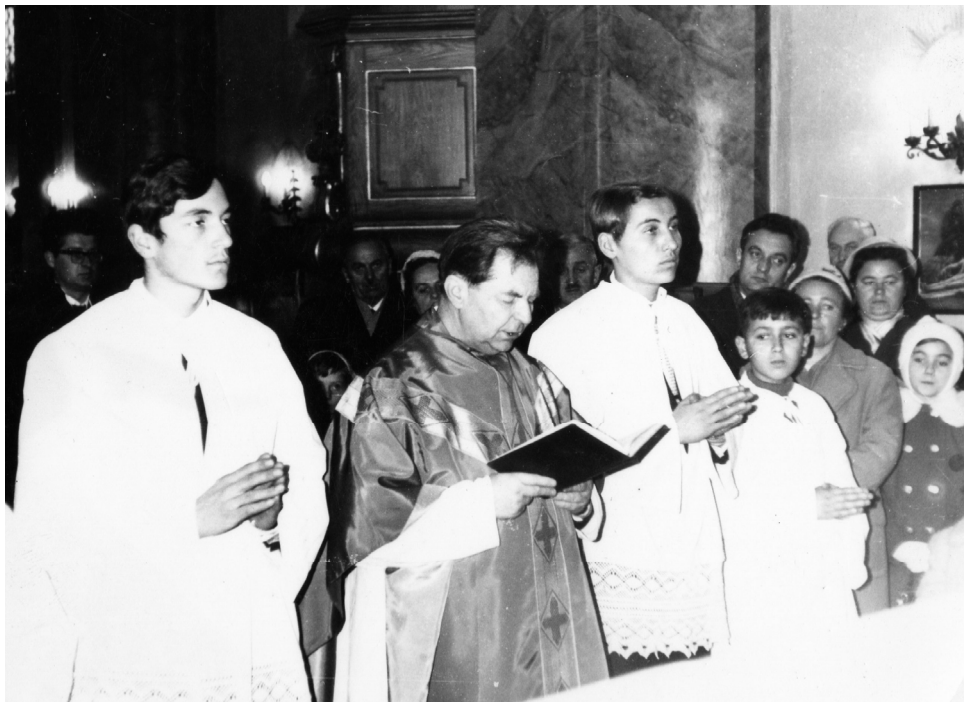

1971

Aranymise 1985-ben

Aranymise 1985-ben

Aranymise 1985-ben

Hódolat a betlehemi Jézus jászolánál 1987. Dec. 26.

EMLÉKEIM ELHUNYT PLÉBÁNOSAINKRÓL

Várhelyi Vilmos Atyára emlékezem, aki gyermekkorom csodálatos hitoktatója volt.

A tanévre kölcsönzött hittankönyv anyagát úgy megtanította, hogy odahaza szinte elő se kellett venni, - pedig abban az időben a szülők jobban figyeltek a hitoktatásra.

Állandóan ismételtünk, mondván: ismétlés a tudás anyja.

Kidolgozott egy értékelési rendszert: papírból heteseket gyártott, amik különböző színűek voltak, így más-más értéket értek. Ki milyen szépen felelt, olyan hetest kapott. Ezeket azután be lehetett váltani kisebb-nagyobb szentképekre vagy apró tárgyakra. Nagy kincs volt ez akkoriban.

Többször beállt a fiúkhoz focizni csak úgy, a reverendáját felkapva.

Izgalmas esemény volt, amikor a hittanos csoportról egy-egy fényképet készített.

Aki rendetlenkedett, az asztal mellett térdelte végig az órát. Gyakran adott egyedi beceneveket, - én Ágnesből Mágnes lettem.

A nehéz időkben sem lett békepap, mindig szilárd, véleményében határozott volt.

Misék alatt többször is felszólította a híveket, hogy ne szégyelljenek hangosan imádkozni, és úgy énekelni, hogy megrepedjenek az ablakok.

A ministránsokon, számon kérte, ha észrevette, hogy nem imádkozva, énekelve vesznek részt a szentmisén. Azt mondta, hogy ők is például szolgálnak a híveknek, és rossz példa nem állhat az oltár elé.

Később Ő esketett, majd gyermekeim hitoktatója is lett. Apukám kísérgette őket hittanórára, akinek többször mondta róluk: ”szívem csücskei”.

Magas alakja meghajlott, járása csoszogóvá vált, de lelkesedése töretlenül megmaradt.

Súlyos betegségbe esett, - néhányszor én is vigyáztam rá, amikor eszméletlenül feküdt. Tar doktor úr járt hozzá, hogy az orvosi teendőket ellássa. Könnyes szemmel simogatta erőtlen kezét, ezt mondogatva: „Drága barátom, drága barátom.”

Megfáradt teste a helyi temetőben pihen.

Hiszem, hogy Isten jobbján imádkozik a veresegyházi hívekért, a hitoktatás fellendüléséért, kis hazánk erkölcsi megújulásáért.

Jávorné Németh Ágnes

Emlékeim Várhelyi Vilmos Atyáról

Várhelyi Vilmos atyáról nagyon kedves emlékei vannak az egész családunknak. Nagy szeretettel és tisztelettel kért mindig segítséget Édesanyámtól és Édesapámtól is. S szívesen dolgozott velük együtt az ünnepek előkészítésénél vagy a templom felújításával kapcsolatos teendőknél. Kérte véleményüket, ugyanígy ők is minden gondolatukkal, gondjaikkal hozzá fordulhattak. (Sok szép munkát készítettek elő együtt a templomban.)

Édesapám hosszú éveken keresztül volt az Egyháztanács tagja – majd a két bátyám is segítette ilyen módon is a munkáját, amíg Veresegyházon laktak. Édesanyámmal mindig közösen tervezték meg egy-egy liturgikus időszak még ünnepélyesebbé tételét. Liturgikus ruhák, terítők, pl. stáció képek, v. az új betlehem, vagy pl. a veresegyházi származású atyák jubileumi szentmiséjének és az azt követő megvendégeléseknek szervezését.

Bátyáimat is megkérte, ha segítségre volt szüksége, Gyuszi akkor már tanult kántorizálni. Janit, pedig pl. még akkor is kérte, ha oldalkocsis motorkerékpárját vinni kellett vizsgára vagy valahová.

Fiatalabb bátyám, amikor nagyon beteg volt – naponta imádkozott érte a templomban és a hívek imáit is kérte – ez sok erőt jelentett a családnak, hogy így aggódik velünk együtt - érte.

Én egészen kicsi koromtól ott voltam az oltár közelében, a bátyáim ministráltak, én meg ott 'lábatlankodtam' mellettük a szentélyben.

Vilmos Atya tanította a hittant, s nagyon szerettük a hittanóráit! Mindig ajándékokkal serkentette a még jobb tanulást – tőle tanultam meg, s a pedagógiai munkámban alkalmazom, amióta már magam is tanítok, hogyan lehet ellenőrzéssel egybekötve motiválni a gyermekeket.

Mindenkinek adott becenevet és ezt a sok-sok nevet észbe tudta tartani, s valahogy mindenki a személyiségének megfelelő elnevezést kapott. Engem 'gyöngyöcskének' hívott, sokáig nem is értettem miért – azt hittem, hogy alkatom 'kereksége' adta az ötletet. Később derült ki számomra, hogy a Margit név jelentése = gyöngy.

Nagyon szeretett hosszasan elbeszélgetni velünk, lelki tanácsokkal és sok-sok beleérző képességgel, hiszen ismerte lelki és testi növekedésünket egyaránt. Valójában csak később értettem meg, hogy igazán sok kegyelmi kinccsel áldotta őt meg a Jó Isten. Sokszínű egyéniség volt, de ezt mégis méltóságteljes visszafogottsággal és egyszerűséggel tudta közvetíteni.

Amikor már nagyon beteg volt, még akkor is szívesen vette, ha hozzá mentünk a szentgyónásunkat elvégezni. Kórházban is volt, többször és ha nem tudtam elmenni meglátogatni – levelet írtam neki. Bíró Erzsi nénivel üzent: 'Gyöngyöcske te csak írjál!' Valahogy olyan tisztán és élesen látta mi van a szívünkben. Belelátott a gondolatainkba és a jövőt is sejtette. Emlékszem egy utolsó beszélgetésünk alkalmával azt mondta, hogy: 'írjál sokat, de még nagyon sokat kell tanulni' Én akkor nem igazán értettem mit szeretne ezzel mondani… s valahogy így hozta az élet, hogy mindig szerettem írásban is megosztani, ami a szívemben megfogalmazódott.

S amikor ennek a plébánia és templom történeti kiadványnak az anyagait, emlékeit, fényképeit, kéziratait rendeztük, az jutott eszembe, hogy ugyan ma már „számítógépen írjuk", de azt amit elődeink éltek elénk és adtak át nekünk. Olyan, mintha mindannyian fognák azt a tollat, ami most leírja ezt a visszaemlékezést – benne van szívük, lelkük, életük, gyöngybetűik, most pedig

Odaátról való szemlélődésük mosolya. – S az olvasó szívébe írják az üzenetet: A jó Isten szeretete összeköt mindannyiunkat.

L. M.

Dr. Visnyei Lajos Atya 1986-1990

visszaemlékezéséből idézünk, hálás szívvel köszönjük gondolatait:

1986 júniusától 1990 júliusáig voltam plébános Veresegyházon, s a hozzácsatolt Erdőkertesen. Erdőkertesen már korábban, 1966-1971 években, mint 'kihelyezett szervező lelkész' működtem.

A négy év alatt az általános lelkipásztori munkát végeztem mindkét helyen, a kommunista rendszer utolsó éveiben lehetséges keretek között. Az évtizedek óta megfélemlítettségben élő szülők dicséretes számban íratták be gyermekeiket az iskolában hitoktatásra, mind a két faluban. A beíratott gyermekek legtöbbje becsületesen részt vett a hittanórákon: hetente kétszer minden csoportban.

Mivel a hitoktatást magam végeztem, minden év elején küzdelmes dolog volt a hittanórák rendjének az összeállítása. Az iskola mindenképpen háttérbe akarta szorítani (finoman szólva) a hittanórákat; másrészt a két falu órarendje is eltért egymástól, stb…

Régebbi ismerőseim segítségével, egy használt Trabant gépkocsit sikerült beszereznem, s így megtarthattam a hittanórákat a megfelelő időbeosztás szerint, a két falu közt szaladgálva. Az iskolás gyermekek vasárnapi szentmisén való részvétele kielégítő volt.

Vasárnapokon és hétköznapokon is, a szentmisék előtt fél órával legalább, szentgyónáshoz járulhattak a hívek, Várhelyi Vilmos atya segített, amíg egészsége engedte, a gyóntatásban és a szentmisék elvégzésében, 1989 – ben halt meg itt a plébánián. Kb. száz pap és a hívek részvétele mellett, Marosi Izidor püspök Úr temette őt el, a helyi temetőben.

Anyagi természetű ügyekkel először Erdőkertesen kellett foglalkoznom. Az erdőkertesi Önkormányzat (vagy Tanács?) jelezte, ugyanis kb. 1986–ban, hogy igényt tart mihamarább a lelkészség sarok telkére! Bánk érsek-püspök úr tudomására hoztam a dolgokat, s Ő úgy határozott, hogy a telek átengedése fejében, az erdőkertesi Tanács járuljon hozzá, a templom mellett építendő óvoda, egy garzon plébános lakás és egy új sekrestye építéséhez. Miután az egyezség megtörtént és elkezdtük az építkezést, illetve a tervrajz elkészítését, s a szükséges anyagok beszerzését. A munkálatok elhúzódtak ugyan, de 1989 őszére tető alá hoztuk a templomhoz csatlakozó épületet, s egyúttal a templom tetőzetén is új cserepezést végeztünk. Az erdőkertesiek közül sokan segítettek u.n. 'ingyenes közmunkában' az épület elkészítésében, melynek bepucolása a későbbi időkra maradt.

1989 –ben Veresegyházon is elkezdtük a templom tatarozását. Először a szentély fölött lévő tetőgerendázat újítottuk fel. A templom, belső falait festettük ki. A templomhajó első boltozatán lévő fresco képet, és a főoltár festményét az Országos Műemlék Felügyelőség szakemberei restaurálták. A főoltár új tabernákulumát, az új mellékoltárt, s a szószék rendbehozatalát Kantz Gyula budapesti aranyozó és restaurátor mester készítette. A költségeket a hívek nagylelkű adakozása fedezte.

Dr. Visnyei Lajos ny.plébános

Amikor megkaptam az itt olvasott levelet Visnyei Lajos atyától – gyöngybetűi és ragyogó kézírása rám mosolygott. Szívem szerint úgy csatoltam volna kéziratban.
Sok-sok szép emlék került elő, ahogy visszagondoltam arra az időszakra, amikor itt volt Veresegyházon.
Amikor még itt volt szívesen eljött hozzánk és elbeszélgetett mindannyiunkkal.
Mindig nagy tisztelettel és szeretettel emlegeti Édesanyámat, és ha telefonon is beszélünk, ez az első, amit mond: 'Nagyon szerettem mindig Édesapáddal is együtt dolgozni, üdvözlöm őt.'
Visnyei atyának köszönhettem a bátorítást, hogy részt vehettem a Katolikus Pedagógusok továbbképzésein – Kecskeméten, a Piarista Gimnáziumban szervezendő Országos lelkigyakorlaton és továbbképzésen.
A két megjelenő hittanos módszertani segédanyagot Visnyei Lajos atya lektorálta.
Amikor Vilmos Atya temetésére készültünk eljött hozzánk, s azt mondta: 'téged kérlek meg, segíts megszervezni, ki milyen módon és sorrendben köszönjön el tőle a hívek nevében.' Számomra ez igen nagy megtiszteltetés volt, hiszen ehhez a tiszteletreméltó kéréshez képest én még igen fiatal voltam.
Megköszönjük Lajos atyának a fáradtságos munkáját és a Jó Isten áldásával, kívánunk jó egyészséget.

L. M.

Visnyei Lajos plébános atya

Visnyei lajos Plébános Atya lánglelkű hitoktatásával maradt meg emlékeimben.

Eltettem gyermekeim hittanfüzetét, és ha néha elővesszük, közösen csodáljuk meg annak nagyszerűségét. Már abban az időben sem tanultak túl sokat odahaza hittant, ezért különösen fontosnak tartotta, hitünk alaptételeit, nagy szentjeinket a gyermekek megismerjék, - sőt maradandóan tudják.

Az órai anyagot kis rajz vezette be, majd rövid, de annál tartalmasabb vázlat.

Sokszor gondolok rá, - hogy úgy, mint Pásztor Pál Atya prédikációit, - az Ő hittanos felkészültségét sem kellene elfeledni, veszendőbe hagyni.

Isten áldása kísérje nyugdíjas éveit, aranyozza be idős napjait!

Jávorné Németh Ágnes

Dr. Farkas József

Szentszéki helynök, veresegyházi plébános
1988- 1999

József atya 1951. február 27-én született Kiskunmajsán. A papszentelés kegyelmében Vácott részesült 1976. június 19-én. Káplán volt Mindszenten 1976-tól 1978-ig, Szolnok –Újvárosban, 1978-ban, majd Nagykátán 1978- tól 1982-ig. A Pápai Magyar Intézet ösztöndíjasa volt 1982-től1985-ig. Ezidő alatt a Gergely egyetem egyházjogi tanulmányokat végzett, és egyházjogi licenciát szerzett. 1985-ben káplán volt a váci Székesegyháznál. 1985-től 1988-ig plébános volt Tereskén, majd 1988-tól egészen haláláig Veresegyházon és Erdőkertesen. Egyházi feljebbvalói iránti hűsége és tisztelete példamutató volt, mindig őszintén hitt az emberekben. Igen gondos hitoktató volt, szerette a gyermekeket. Sokat olvasott, érdekelték a világ eseményei, és a ezen ismereteit be is vonta prédikációiba. Római egyházjogi tanulmányait követően 1996-ban egyházjogi doktorátust szerzett a lublini egyetemen. Veresegyházon az Ő lelkipásztori időszaka alat készült el az új orgona és a templom melletti hősi emlékmű.
„Benne élünk, mozgunk és vagyunk…” ApCsel 17,28

Emlékeim József atyáról

József Atya volt az, aki elindított a hitoktatói úton. Bíztatott, hogy kezdjem el a tanulást, - de egyben már tanítást is bízott rám.
Így kerültem a rendszerváltás hajnalán az egyházi munkába.

Sokszor végig beszéltem vele az órákat, tanácsaival, tapasztalatával segített.

Ha felénk járt kocsival, többször bejött, hogy érdeklődjön, - ha csak néhány percre is.

Átérezte a felnőtt fejjel, munka és család mellett folytatott tanulás nehézségeit, hiszen ő maga is tanult. Olasz nyelven írta doktori disszertációját, végezte helyben és Erdőkertesen, valamint a püspökségen papi teendőit, - mindezeket egyedül, káplán nélkül.

Nagyon szerette a könyveket, amíg ereje engedte, sokat olvasott. Többször csodáltuk széles látókörű tájékozottságát.

Mindenki munkáját, - de különösen azokét, akik az egyházért tettek, - nagyra becsülte.

Azt vallotta, hogy inkább többször megköszönni, - mint egyszer elfelejteni.

Súlyos beteg volt már, amikor megkért, hogy az első péntekes betegekhez vigyem el autóval. Hiába akartam lebeszélni, nem sikerült.

Zilálva, küzdve, de végig járt minden egyes beteget, hogy ne hiába várják.

Nagy betegen hagyta el a veresegyházi plébániát, majd rövidesen meghalt.

Hívők sokasága, paptársai búcsúztak Tőle Terecskén, ahol örök nyugalomba helyezték. Isten magához emelte szolgáját, akire mint jó papra, végtelenül megértő, jószívű emberre emlékezem.

Jávorné Németh Ágnes

Elsőáldozás 1994.

József atyára emlékezve

József atya tisztelettel volt családunk iránt, szívesen vette, ha a az ünnepi szentmisék méltó megünneplésének előkészítésében és a plébániai ünnepek szervezésében részt vettünk. Édesanyámmal megbeszélve, sokszor kért segítséget. Édesapámat is nagyon tisztelte, és nagyon szerette az időseket, és szívesen elbeszélgetet velük, sőt kikérte véleményüket is. Nagyon szerette a gyermekeket is és a családok együtt ünneplését fontosnak, tartotta. Az Ő kezdeményezésére május első vasárnapján Égi Édesanyánk közbenjárását kérve a szentmise keretében köszöntöttük a földi édesanyákat. József atya mindannyiunk nevében a Szűzanya szobor elé tett egy csokor virágot, hogy így is kifejezzük tiszteletünket Mennyei Édesanyánknak. Amikor József atya ide került, azután kapcsolódhattam be hitoktatásba, már erre Visnyei atya is biztatott, de akkor már Ő elkerült innen. A Hittudományi Egyetemeni tanulmányaim során bármikor fordulhattam József atyához segítségért – a plébánián rendelkezésemre állt az egész „könyvtár" – ugyanis, nagy ritkán fordult csak elő, hogy a számomra éppen szükséges felhasznált irodalom nem volt itthon megtalálható. Emlékszem szívesen ajándékozott könyvet, s hogy" hogy nem" éppen „aktuálisat és hasznosat". Amikor a szakdolgozaton dolgoztam – F. Varillon: A hit öröme az élet öröme c. Könyvvel ajándékozott meg, amint később kiderült – éppen valami ilyesmit kerestem – Varillon jezsuita teológus és könyvéből az „Élet adó erő árad". Amikor így visszatekintünk ennek a plébánia és templom történeti anyagnak az összeállítása kapcsán, egy-egy emlék megvilágítja a jó Isten milyen szeretettel vezetett mindannyiunkat az életutunkon. Mély hála van a szívemben ezért, s kérjük az Odaát lévő plébánosainkat imádságos közbenjárásukkal, segítsék a mi földi életutunkat.

L.M.

Molnár Zsolt

Veresegyházi plébános 1999-

Zsolt atya 1971. március 21-én született Budapesten, egy XVIII. Kerületi lakótelepen. Édesapja építőmérnök volt, Ő már sajnos nem él. Édesanyja tanár, nyugdíjasként is tanít. Van egy öccse Zsolt atyának.

Szülei nem voltak vallásosak, a tágabb családban sem volt pap. Az általános iskolában és a középiskolában is jól tanult. S a I. László Gimnázium földrajz tanára nyitotta ki szívét az Isten hit felé. Akinek az élet példája atya számára tanúságtétel volt. A tanár urat állandóan följelentgették a hitébresztő „tananyag" becsempészése miatt diákjai életébe, de kitartott meggyőződése mellett.

Zsolt atya akkor döntött úgy, hogy többet szeretne tudni Istenről és felébredt a szívében a vágy, hogy jó lenne hittant tanulni. S becsengetett a plébániára, hogy elmondja szándékát – s éppen a káplán jött ki, aki az Ifjúsági közösségbe meghívta. Ahol szívesen fogadták.

A gimnáziumban nagyon erős volt a nyelvoktatás, Ő a spanyol nyelvet választotta, s tanulmányi versenyen is elsők között végzett.

A gimnázium negyedik évében érett meg benne az elhatározás, hogy jelentkezik a Szemináriumba. Az egri Szemináriumba kezdte tanulmányait, de közben egy évig katona volt. A második év végén behívták a rektori szobába, s megkérdezték volna-e kedve a tanulmányait Rómába folytatni. Így 1992-1997-ig a Német-Magyar kollégiumba, a Gregoriánán tanult. Volt lehetősége a világegyház életébe bepillantani, számtalan teológiai irányzatról, lelkiségi mozgalomról tapasztalatot szerezni.

Újmisés jelmondata:

„Mindannyian az ő teljességéből részesültünk, kegyelmet kegyelemre halmozva"

Jn 1,16

1999-től Püspöki Bíróságon - Bírósági helynök és veresegyházi plébános. Nagy szeretettel fogadták itt a hívek és nagy-nagy várakozással. Az eltelt időszak alatt a plébániai élet örömeivel és gondjaival egészen közelről megismerkedhetett.
2004-től a Püspöki Iroda – Irodaigazgatója és Tanczik Balázs káplán atya segíti munkáját.

L.M.

Elsőáldozás 2003.

Tanczik Balázs

Veresegyházi káplán 2004-

Balázs atya 2004. Augusztus1-től van Veresegyházon, hogy segítse Zsolt atya munkáját.
Balázs atya 1977-ben Budapesten született, Gödön vallásos családban nevelkedett, egy húga van. A mélyen vallásos család és a plébánosa hatására már korán, 7 éves korában határozta el, hogy pap lesz. Az általános iskolát Gödön, a középiskolát Budapesten a piaristáknál végezte. Szemináriumba Budapesten járt, a Pázmány Péter Hittudományi Egyetemen, majd a Kánonjogi Intézetben jogi diplomát is szerzett.
2001. Június 23-án Vácott Keszthelyi Ferenc püspök szentelte pappá.

Újmisés jelmondata:
„Nem azon múlik, aki akar, vagy törekszik,
hanem a könyörülő Istenen.” Róm 9, 16

Gödöllőn egy évig, majd a váci székesegyházban két évig volt káplán. A Püspöki bíróságon – egyházmegyei bíró.
Most 2004-től nálunk teljesít szolgálatot, mint káplán.

L.M.

Lelki sebeink gyógyulása

Három éves veresegyházi szolgálatom ideje alatt a legmeghatározóbb élmény 2005 nyarán ért, amikor alkalmam volt részt venni az indiai származású Mary Usha szerzetesnővér fenti témájú lelkigyakorlatán Máriabesnyőn. Ennek nyomán vezetett a Szentlélek az alábbi gondolatok megírására.

A gyóntatások során általában rá szoktam kérdezni, hogy nincs-e a gyónó haragban bárkivel. Fontosnak tartom ezt a kérdést, hiszen hogyan várhatnánk Istentől a megbocsátást, ha mi magunk sem tudunk megbocsátani egymásnak (vö. Példabeszéd a könyörtelen szolgáról: Mt 18,23-35). A kérdésemre adott válaszból nemegyszer kitűnik, hogy a gyónónak problémát jelent megkülönböztetni a haragot a fájdalomtól.

A szándékos haragtartás azt jelenti, hogy tudatosan lehúzom a redőnyt a másik előtt, megsértődöm, és arra rendezkedem be, hogy ezentúl kerülni fogom a vele való kapcsolatot, még csak nem is imádkozom érte, mert szerintem ő a hibás a viszonyunk megromlásában. Az ilyen hozzáállású emberre vonatkozik Jézus iménti példabeszéde.

A lelki sebeim ezzel szemben akkor is fájhatnak, ha harag nincs a szívemben. Bár tudatosan megbocsátottam a másiknak azt, amit ellenem tett, meg nem történtté mégsem tudom tenni a dolgot. Ennek ellenére imádkozom érte, szeretettel fordulok felé, és nem kerülöm el. Gyakran megkérdezik, hogy nem képmutatás-e ez. Nem az, hanem ez az őszinte megbocsátás: az értelmem felülbírálja az érzelmeimet. Érzelmileg nem vonzódom ugyan az illetőhöz, akaratilag mégis amellett döntök, hogy közelebb segítem őt az üdvösséghez. De hogyan segíthetném, ha eleve elvágnám a vele való kapcsolatot? Hogyan tanúskodhatnék az előtt az irgalmas Isten megbocsátó szeretetéről, akivel nem állok többé szóba?

Nem azért segítem üdvössége felé az ellenségemet, mert megérdemli, hanem azért, mert én így döntöttem Jézus kedvéért, aki az ő szívében is ott lakik. Engem sem azért oldoz fel Isten a szentgyónásban, mert megérdemlem. Ezt jelenti az ellenségszeretet, amit Jézus kér tőlünk, nem pedig puszta érzelmeket (vö. Mt 5,44). Kis Szt. Terézzel történt meg, hogy egyik rendtársának viselkedése, személyisége igen ellenszenves volt neki, szó szerint idegesítette. Elhatározta hát, hogy még több energiát fordít (nem az illető megváltoztatására, hanem) arra, hogy szeresse őt. Folytonos belső erőfeszítést és küzdelmet jelentett neki figyelmesnek és kedvesnek lenni ahhoz a nővérhez. De meglett a gyümölcse, mert néhány hónap múlva a nővér félrehívta Terézt, és megkérdezte tőle, hogy miért szereti őt mindenki másnál jobban, mit tart benne olyan szimpatikusnak…

A szeretet tehát azt kívánja, hogy ne én legyek a fontos. Nekem ugyan továbbra is fáj, ahogy az illető bánt velem, mégsem öntöm rá ezt a fájdalmamat

annak okozójára. Az okozónak megbocsátok és szeretem őt, a sebeimre pedig Istentől kérek gyógyulást. Jézus a Szentlelket hívja Vígasztalónak (vö. Jézus búcsúbeszéde: Jn 14-16). Bátran kérjem tehát a Szentlélektől a mások által okozott fájdalmaim gyógyulását. Ő pedig, amikor alkalmasnak látja az időt, akkor megadja nekem a gyógyulást. Addig is felajánlhatom a lelki szenvedésemet másokért, akár pont annak okozójáért. Ha a Szentlélek úgy tartja jónak, hogy sok szenvedést ajánljak fel a lelkileg rászorulókért, akkor könnyen lehet, hogy csak lassan gyógyulnak be a sebeim. Ha viszont túl nagy falat lenne nekem sokáig hordozni ezt a terhet, mert gyenge vagyok, és többet használhatok másoknak enélkül, akkor lehet, hogy hamar begyógyítja. Egy biztos: Neki bátran elmesélhetem, elpanaszolhatom, kiönthetem szívem fájdalmait. Azután pedig bízzam Őrá, hogy mikor gyógyulnak be a sebeim, mert Ő jobban tudja annak alkalmas idejét, mint én. Így tehát addig is tudok szeretni, amíg fájnak az okozott sebek.

Usha nővér adott nekünk egy Megbocsátó imát, ami teljesen egyszerű mondatokból áll, nincs benne újdonság. Természetesen nem valami varázsszer, ami elmondva automatikus gyógyuláshoz vezet. Viszont hittel és nyitott szívvel elimádkozva biztos, hogy nem marad meghallgatás nélkül (vö. Mt 21,22). Szövege a következő:

1. Jézus nevében megbocsátok Neked ….., azért mert ….. (okot részletesen felsorolni).
2. ….., Jézus nevében bocsánatot kérek Tőled azért, amit Veled tettem (okot részletesen felsorolni). Én is megbocsátok Neked azért, amit elkövettél ellenem (okot részletesen felsorolni).
3. Jézus, moss meg minket a Te drága, szent Véreddel, és szabadíts meg minket!
4. Köszönjük, Jézus! Dicsőség Neked, Jézus! Amen.

A nővér elmondta, hogy ezt az imát úgy végezzük, mintha az engem megbántó személy most itt ülne velem szemben, és együtt imádkoznánk. Az 1. pontba ennek megfelelően az ellenségem nevét és tetteit kell behelyettesítenem. A 2. pontot az ellenségem mondja, így az elejére a magam neve kerül, majd következnek az illető tettei, akár az azokat enyhítő körülményekkel együtt (ezek felfedezésében lehetek olyan találékony, mint amilyen önmagam mentegetésekor szoktam lenni - pl. fáradt, ideges volt, nem is velem volt baja…stb.). A 2. mondatban pedig fordítva, hiszen könnyen előfordulhat, hogy az ő tette miatt én is türelmetlen voltam vele, dühös voltam rá, kibeszéltem őt, előítélettel voltam felé, nem bocsátottam meg neki rögtön…stb. A 3. pontban együtt kérjük a szabadulást a sebeink miatti megkötözöttség alól, majd a 4. pontban máris hálát adunk Jézusnak azért, mert ahogyan és amikor jónak látja, teljesíti a kérésünket.

Feladatul kaptuk, hogy a fentieket imádkozzuk el alaposan végiggondolva mindenkivel kapcsolatban, aki valaha is megbánthatott akarva vagy akaratlanul. Kezdve azoktól, akik rossz hatással voltak az édesanyánkra, amikor minket a méhében hordozott, a gyermekkori kapcsolatokon át (szülők, testvérek, rokonok, nevelők, diáktársak, felnőttek, idegenek…stb.), a mai napig tartó felnőttkori sértésekig, negatív gesztusokig. Nekem egy teljes évet vett igénybe, mire lelkiismeretesen végigvettem (talán) minden személyt. Azonban tanúsíthatom, hogy megérte! Az eredmény: sok szőnyeg alá söpört sebem felszínre került,

Jézusra bízva enyhült, görcseim, fájdalmaim tisztultak, lelki béke töltött el. Már a lelkigyakorlatunkon is tapasztalhattam, ahogy paptestvéreknek sírva szakadtak fel az eltemetett, de be nem gyógyult sebei, ahogy testi és pszichoszomatikus fájdalmaik, betegségeik enyhültek, elmúltak, amikor a nővér mindenkivel személyesen beszélgetett, és imádkozott az illetőért. Usha nővér beszámolt arról, hogy ez más lelkigyakorlatokon is így szokott lenni.

Mondanom sem kell, hogy a lelkigyakorlat után hatalmas feltöltődés birtokában tértem haza Veresre, és jó darabig szerepeltek a prédikációimban, gyóntatásaimban az onnan hozott élmények. Mindezen tapasztalatok alapján határozottan ajánlom mindenkinek a lelkigyakorlat elvégzését. A mi lelkigyakorlatunk ugyan kifejezetten papoknak szólt, világi híveknek azonban még több helyen és időben szokott ilyen alkalmakat tartani a nővér világszerte, így nyaranta hazánkban is. Ajánlom két magyar nyelvű könyvének elolvasását is. Címeik: A gyógyulás rejtett forrásai, Adj időt a gyógyulásnak. Mindkettő a Marana Tha Kiadónál jelent meg, mint a Marana Tha Sorozat 89. és 99. kötete, és a Kiadónál szerezhető be (Katona István atya, Thököly út). Úgyszintén ajánlom az érdeklődőknek a nővér honlapját is: www.srusha.org. Mindezek azonban nem helyettesíthetik a személyes élményt, és az átimádkozás kegyelmeit.

Jubileumunk alkalmából kívánom, hogy egyházközségünk minél több tagja tapasztalja meg az Úr gyógyító szeretetét!

Balázs atya

Veresegyházi származású papok

Kis László lelkész
A korabeli gyászjelentésen ez állt:

*Az **esztergomi Főegyházmegye,** a **Pesti Jézus Szíve Lelkészség**, a **Család** keresztényi fájdalommal, de Isten szent akaratában megnyugodva jelentik, hogy*

Kis László
Lelkész

1970. február hó 14. –én, a mi Urunk hívására hozzá hazatért

Amit másoknak meggyőző erővel hirdetett, maga alázatos szívvel élte és Akit hirdetett, a szentségekben Azzal megerősítve lépett át az Örökkévalóságba, életének 55., papságának 31. évében.

*Budapesten, 1970. február 23. –án, 14 órakor szenteljük be a **Farkasréti temetőben.** Végakaratat szerint Veresegyházán helyezzük örök nyugalomba 1970. február 25.-én, 14órakor.*
Az engesztelő szentmiseáldozatot február 23.-án, 18 órakor mutatjuk be a Jézus Szíve templomban.

„Egyikünk sem él, s egyikünk sem hal meg önmagának.
Míg élünk, az úrnak élünk, és ha meghalunk, az Úrnak halunk meg!”

(Róm 14,7-8)

Budapest, 1970. február hó.

Pesti Jézus szíve Lelkészség, Budapest

Kiss László kispap, Kiss Mária tanítónő és családjuk

Feltehetőleg Kiss László atya temetése, 1970. Február

Pásztor Pál atya

1921. augusztus 11-én született Veresegyházon, földműves családban. Az elemi iskoláit itt végezte, majd Gödöllőre, a Premontrei Gimnáziumba került. Kitűnt éles eszével, jó tanulásával, szorgalmával, jó magatartásával. Hálás volt szüleinek, hogy tanulhatott. A váci és a székesfehérvári hittudományi főiskolák után Bécsben, a Pázmáneum Egyetemen folytatta tanulmányait. 1947. július 13-án itt szentelte pappá Innitzer bécsi bíboros. Első kinevezése Bécs külvárosába, Döblingbe szólt. Lett volna lehetősége, hogy külföldön dolgozzon, de ő hazáját soha nem tudta elhagyni. 1947-48-ig segédlelkész a székesfehérvári egyházmegyében, Remetevároson, majd Zsámbékon 1949-51-ig. Plébános Bakonykutin, majd Inotán 1952-54-ig. Segédlelkész Móron 1955-56-ig.

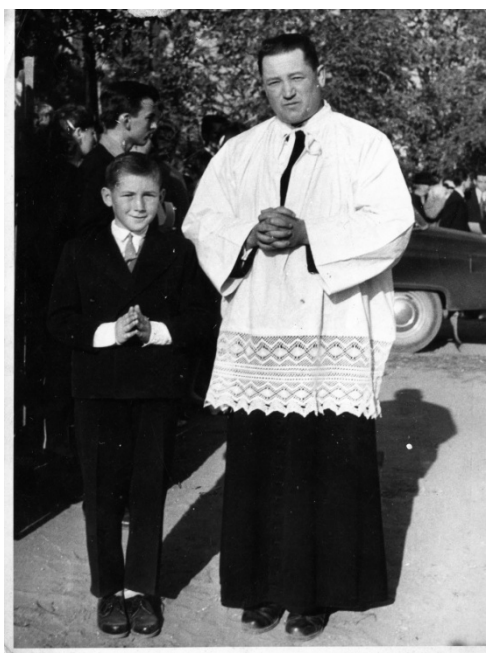

A váci egyházmegyében plébános Kisnémedin, és néhány évig fíliaként Püspökszilágy is hozzá tartozott. A három évtized alatt Kisnémedin plébániát épített, később a templomot újította fel a hívek segítségével. A papi feladatok mellett írt és publikált. Összeállította a veresegyházi és a szadai egyházközösségek történetét. Vácbottyán és Kisnémedi lakóiról néprajzot írt, mely díjat is nyert.

Szerkesztője volt a Váci Egyházmegyei Almanachnak. Áldozatos, alázatos lelkipásztori munkáját végigkísérte a paptestvérek és a hívek iránti szeretete, szolgálatkészsége.

1990-ben nyugállományba került és ideköltözött a veresegyházi családi házba. Én közelebbről azóta ismerem. Addig mindig úgy élt az emlékezetemben, hogy a kocsijából kiköszönt és a kalapját megemelte. Nem lehetett őt a köszönéssel megelőzni, tisztelte embertársait. A nyugdíjas évei alatt sok temetésen és szentmisén voltunk együtt.

1999 szeptemberében levágták az egyik lábát érszűkület következtében. Gondoltuk, tud majd műlábbal járni. Nem sokkal később, 2000 januárjában a másik lábát is amputálni kellett. Ezután sokáig tolókocsiban misézett, gyóntatott. Egy agyérgörcs után már nem vállalt nyilvános szolgálatot. Otthon szinte állandóan dolgozott, ahogy ő mondta, „tanulok”. Történelemtudása bámulatos volt. Több nyelven beszélt. Naprakész volt az egyház, a társadalom, a politika kérdéseiben. Írta a cikkeket, melyeket én vittem a szerkesztőségbe, de nem csak a Veresi Hímondóban, hanem több helyi újságban is publikált. Mivel szentbeszédeit mindig leírta, így évtizedek alatt több kötetnyi anyag gyűlt össze. Egy kötet „Szentbeszédek” címmel megjelent, mely gyorsan elfogyott, sajnos nincs mód a további kiadásra.

Meghivó.

Isten kegyelméből áldozópappá lettem.

Első Szentmiseáldozatomat

f. hó 20-án, vasárnap délelőtt 10 órakor fogom a veresegyházi plébánia-templomban bemutatni.

Ugyanaznap délután 6 órakor megesketem hugomat,

Pásztor Terézt Hajdi János-sal.

Mindkét alkalomra szeretettel meghivom.

Veresegyház, 1947. julius hó.

Pásztor Pál

Székesfehérvár-egyházmegyei ujmisés.

" A szeretet soha meg nem szűnik.
A jövendölések végetérnek,
a nyelvek megszűnnek,
a tudomány elenyészik."
(I.Kor.13,8.)

Aranymisém
emlékére szeretettel

Veresegyház, 1997. július 20.

Pásztor Pál
plébános

A Veresegyház Díszpolgára címet 1996. augusztus 20án kapta. Nagyon jólesett neki ez a megtiszteltetés, megbecsülés. 1997. júliusban ünnepelte pappá szentelésének 50. évfordulóját. A templomi hálaadó szentmise után az iskolában nagyon sokan köszöntötték őt. 2001. augusztus 11-én 80. születésnapját is megünnepelte a város. Minden egyházi, társadalmi eseményen, ünnepen ott volt, amíg csak tudott. A város vezetése élete végéig gondoskodott róla, majd saját halottjának tekintette. 2005. április 11-én délelőtt magához szólította őt a Jóisten. Temetése napján, 2005. április 21-én a templomban volt felravatalozva. A gyászmisét és a temetési szertartást Dr. Beer Miklós váci püspök celebrálta 25 pap segédletével.
Gazdag élete volt, Isten és az emberek szolgája, olyan ember, aki hivatásának élt. Nagyon hiányzik. Adj Uram örök nyugodalmat Pali atyánknak, nyugodjon békességben!

Necz Pálné

Pásztor Atya a családunkat nagyon szerette, édesapámmal ha találkoztak, mindig így köszöntötte: kedves barátom. Nagy tisztelettel emlegette édesanyámat is. Amikor az egyetemen tanultam nagyon sokszor a hittanórákon helyettesített – mindig nagy örömmel volt a gyerekek között, s nagyon hálás vagyok szeretetteljes segítő figyelméért. Ha telefonon beszéltünk azonnal felismerte a hangunkat, s amikor már betegen jobban az otthonhoz kötve tudtunk csak találkozni – jó volt Nála lenni, lelki felüdülést jelentett a vele való találkozás, pedig lett volna miért panaszkodnia, de inkább Ő adott lelkierőt a hozzá ellátogatónak.

L.M.

Pali bácsi

Anyám első unokatestvére: - akivel sokáig együtt nevelkedtek – pásztor Pál Atya, - nekünk Pali bácsi.

Ha bemutatott bennünket valakinek, mindig hozzátette: „legközelebbi rokonaim."

Amikor súlyosan megbetegedtem, műtétem előtt elmentem hozzá, és feladta nekem a betegek kenetét.

Biztatott, hogy imádkozik értem, és a Jó Isten szent kegyelme meg fog segíteni.

A műtét után voltam, amikor családom hozta a hírt, hogy ő is kórházba került, majd rövidesen meghalt. Fülembe csengtek a szavai, hogy mennyi mindent szeretne még elvégezni, megtudni a változó világról. Lábak nélkül, tolószékhez kötve, idősen, többféle betegséggel is küzdve, derűsen, jó humorral, egészséges életszemlélettel állt a dolgokhoz.

Szeretett finomakat enni, ő maga is jól főzött. Állandóan olvasott, rádiózott. Prédikációira – amíg aktív volt – úgy készült, mintha minden vasárnap első misés lett volna. Szerettem hallgatni szentbeszédeit, mert mondanivalója az evangéliumhoz kapcsolódva „történelmi lecke" is volt és egyben mai aktualitás, - amit magáénak érzett idős és fiatal egyaránt.

Sokszor csodáltam fiatalos lendületét, rugalmas gondolkodását.

Utolsó útjára se tudtam elkísérni, de szüntelenül imádkozva ajánlottam őt Isten szeretetbe.

Ha elmegyek a háza előtt, most is látom az ablakban kis ősz fejét, amint a tolószékben ül.

Azóta Apukám is az örök hazába költözött. Földi porhüvelyük egymás mellett pihen a temetőben. Csak a testük.

Most egy másik dimenzióban imádkoznak értem és családomért.

Tanításuk, szeretetük, jó példájuk mindig bennünk él, érezzük segítő jelenlétüket.

Pásztor Pál Atya ízig-vérig ember volt erényekkel és gyarlóságokkal, - és utolsó leheletéig Isten szolgája, nyájának odaadó, nagy tudású pásztora.

Nagy szeretettel és tisztelettel emlékezem legközelebbi rokonunkra.

Jávorné Németh Ágnes

KŐVÁRI Imre

Címzetes esperes, plébános
(1925 – 1991)

Kortics György és Döbörhegyi Teréz negyedik gyermeke 1925. augusztus 2-án, Veresegyházon látta meg a napvilágot.
Megszületésekor Édesanyja a Jóistennek ajánlotta harmadik fiát, mondván: „Istenem, ezt a gyermekemet is vedd Magadhoz!"
Egy évvel kis Teréz, a család egyetlen leánygyermeke születése, és hathetes kori, torokgyík okozta halála után jött a világra.
Szülei Dunántúlról, Vas megyéből költöztek 1912-ben Budapestre, majd a tízes évek végén, orvosi javaslatra Veresegyházra. Több albérlet után 1922-ben házhelyet vásároltak, és családi összefogással, az édesanya bátyjai segítségével, egy szoba-konyhát építettek a később Köves utca 7. számú házhelyre.
A betűvetést, az írás-olvasás, számolás tudományát Veresegyházon, az elemi iskolában sajátította el.
1934-ben Édesapja, a Magyar Államvasutakhoz került váltóőrnek. Magyarosítani kellett a családi nevet, ekkor vették fel a Kővári nevet.
1935-1939-ig a Gödöllői Premontrei Kanonokrendi Gimnáziumban, majd Vácon a Kegyes-tanítórendi Gimnáziumban folytatta tanulmányait.
1943-ban felvételt nyert a Váci Püspöki Hittudományi Főiskolára.
A papság kegyelmében 1948. június 20-án részesült Vácon. Első szentmiséjét 1948. június 27-én, bátyja, Kővári György és leendő sógornője, Laub Rózsa esküvőjén mutatta be.

Első szentmise Veresegyházon a Szentháromság szobor előtt: Blunár atya - Újpestről, Kővári Imre, Fekete Ferenc esperes plébános, Frajna Mihály – váckisújfalusi születésű plébános

Hitoktató-káplán volt Cibakházán, Csanyteleken és Üllőn.

Első önálló helye Gombán volt. Szülei ekkor szegődtek hozzá, Édesanyja házvezetőnő, Édesapja harangozó és sekrestyés feladatot látott el.

1956-1961-ig a Nógrád megyei Héhalomban plébános. Innen kéri a szülőhelyhez közeli kinevezést, Váchartyánba. Váchartyán filiája Vácbottyán és Vácduka – mindhárom helyen naponta ellátta a papi teendőket huszonegy éven át.

Szülei halála után, (1974, 1975.) megrokkant az egészsége, és egy templomos helyre kérte magát. 1982-ben áthelyezést nyert Hévízgyörkre. Az elmúlt huszonegy év túlhajtása következtében betegsége fokozatosan eluralkodott rajta.

Már súlyos beteg volt, amikor visszavágyva Nógrádba, Nagykökényesre került, nyolc km-re Héhalomtól, 1987-ben. 1988 tavaszán teljesen összeomlott az egészsége, kórházba került, s innen Veresegyházra. Gondoskodó szeretettel ápolta bátyja és sógórnője.

1991. február 21-én veresegyházi otthonában – a szentségekkel megerősítve – csendesen elhyúnyt életének 66., papságának 43. évében.

Február 28-án helyezték örök nyugalomba a veresegyházi katolikus temető papi sírkertjében.

Derűs lelkű ember volt egész életében. Szerette hivatását, lelkesen végezte munkáját.
„Magamat az Úr Jézus kegyelmébe ajánlom…imádkozzanak bűnös lelkemért…” búcsúzott utolsó levelében.

Bazsikné Kővári Krisztina

Ezüstmise 1973.

MOLNÁR István

Püspöki tanácsos, plébános
(1931-1993.)

Molnár Ágoston és Döbörhegyi Mária fia, 1931. május 20-án született Veresegyházon.
Korán árvaságra jutott, Édesapja 1936-ban meghalt.
Özvegy Édesanyjával Galgamácsára költöztek, ahol Dr. Fedlhoffer János plébános szolgálatába álltak.
A galgamácsai elemi iskola után Aszódon folytatta tanulmányait, majd Vácon a Kegyes-Tanítórendi Gimnáziumban, ahonnan felvételt nyert Váci Püspöki Hittudományi Főiskolára.
A papszentelés kegyelmében 1955. június 19-én részesült. Első szentmiséjét a Galgamácsai Római Katolikus templomban mutatta be.
Káplánként működött Peregen és Dömsödön.
Édesanyján, aki mindvégig fia mellett maradt, egyre jobban elhatalmasodott a betegség.
Molnár István az önálló papi kinevezést a világtól elzárt helyen, a Kecskeméti pusztaságban, Kunadacson fogadta el 1958-ban az. Kunadacs mellett a 18 km-re fekvő Kunbaracson is ő teljesített papi szolgálatot. (Adács és Baracs, ahogy Ő emlegette.)
Kunadacs első írásos emléke 1302-ből való, mely oklevél két templom romjait említi, de 1958-ban nem volt ennek a tanyás településnek temploma.
Molnár István plébános templomot, és plébániát épített Kerényi József Ybl Miklós díjas, akkoriban kecskeméti építész tervei alapján, jelentős külföldi támogatással.

Ezüstmise 1980. június 22. Kunadacs: középen Molnár István plébános, balszélén Láng András plébános

A templomot 1974-ben szentelték fel Szent István király tiszteletére.

Kiépült köréje a falu - az első telekkiosztás, és az első engedélyre történő építkezés 1962-ben történt – azóta több mint 450 lakóház, orvosi rendelő, egészségház, modern iskola tornacsarnokkal, óvoda, művelődési ház épült. Kunadacs közel 2000 főt számláló település lett.
Molnár István plébánost, Édesanyja 1984-ben bekövetkezett halálát követően, 1985-ben áthelyezte a püspökség Kerekegyházára, ahol 1992-ig viselte a hívek gondjait, továbbra is Ő látta el a 18 km-re fekvő Kunadacs-, és a Kerekegyházától 9 km-re levő Kunbaracs papi szolgálatát.
1992-ben nyugállományba vonult.
1993. őszén kórházba került, és október 8-án, életének 63., papságának 39. évében, szentségekkel megerősítve visszatért Teremtőjéhez.
Október 18-án helyezték végső nyugalomba Kerekegyháza temetőjének díszsírhelyén.
Szívügye volt a hitoktatás. A hitoktatók számára színes diafilmeket bocsátott ki. Áldozatos, küzdelmes életet élt. Ezüstszentmiséje 1980-ban volt, ebből az alkalomból kibocsátott emlék- szentképre a Korintusiaknak írt II. levél 12.15.sorát választotta:

„Én pedig igen szívesen áldozok:
sőt magam is áldozattá leszek
a ti lelketekért.”

mert „Számomra az élet Krisztus, a halál pedig nyereség.”
(Filippieknek írt levél: 1.21)

Molnár István, és a kunadacsi plébánia egyik egyháztanácstagja

Deák József Atya életútja

Veresegyházon születtem 1943. jan. 7.-én. Édesapám Deák József MÁV kalauz. Édesanyám Pojzel Erzsébet otthon dolgozott, gondoskodott rólunk.

Itt végeztem el az általános iskoláim.

Nagymamám és édesanyám vallásos élete, buzgósága, egyházszeretete példakép volt számomra. Általános iskola megkezdésével hittant tanultam, majd 9-10 éves korom óta rendszeresen ministráltam. Várhelyi Vilmos Atya vezetett be az oltárszolgálatba. Gyermekkorom másik példaképe Doroszlai Kálmán atya, (jobbra a képen) aki ősz hajával, buzgó imádságos lelkületével vonzott az oltárhoz. Különösen a szép imádság fűződik személyéhez:

Egyetlen a lelkem, várja őt az ég,
Megmenteni időm, ki tudja lesz-e még.
Oly rövid az élet, oly biztos a halál,
Rettenetes óra, ugyan hogyan talál?
Megváltó Jézusom add kegyelmedet,
Add, hogy megmentsem egyetlen lelkemet.

Középiskoláimat Budapesten a Könyves Kálmán gimnáziumban kezdtem. Első év elvégzése után jelentkeztem az esztergomi ferences gimnáziumba. Mivel pap szeretettem volna lenni, felvettek, de év elejére német nyelvből különbözeti vizsgát kellett tenni. A vizsgára való felkészülésemben Pásztor Pál atya volt segítségemre. Nyáron naponta jártam hozzá veresegyházi családi házába, ahol pihenését töltötte. Sikeres vizsga után folytattam a gimnáziumot. Közepes tanuló voltam. Érettségi után a váci egyházmegyéhez jelentkeztem, s főiskolára Egerbe kerültem.

Pásztor Pál Atya sokat emlegetett gondolata: „Isten utáni vágyakozásunknak tudatosnak kell lenni bennünk. Egész életünknek ádventnek kell lennie, várakozásnak az Istennel való személyes találkozásra" Egy sírfeliratra hívta fel a figyelmemet: „Egykor hittem, most látok." Az Ő buzgósága, jókedvű megnyerő mosolya, önzetlensége segített papi hivatásom kialakításában.

Hittudományi Főiskola befejezése után 1966. Jun. 19.-én szenteltek fel pappá a váci székesegyházban. Újmisés képemre ezt írtam: „Szeretet az Isten, aki szeretetben marad, Istenben marad és Isten őbenne."

Káplán éveimet a következő helyeken töltöttem; Kunszállás Szombat László atya mellett, majd Kiskunlacháza – Peregre kerültem, ahol Bátyi Pál atya volt a plébánosom. Pereg után az Alföld másik községe Nyárlőrinc volt állomás helyem, ahol dr. Szentjakabi István vezette az egyházközséget. Ezután Dányban töltöttem néhány évet. Kerekegyházán négy évig voltam hitoktató. Dányból a Nógrád megyei Bercelre vitt utam. Innen három év után Kiskunfélegyházára kerültem néhány hónapra. Káplán éveimben, mely 1966- 1980 –ig tartott, szemem előtt tartottam, hogy az áldozópapság közösségi szolgálatot jelent. Mindezt szívből szerettem volna megvalósítani. Mivel emberi módon a mai időben szinte lehetetlen, ezért elengedhetetlenül fontosnak tartottam, hogy életemben

Isten akarata érvényesüljön. Elköteleztem magam, hogy ne csak szavak legyenek ezek, hanem életté is váljanak.

„Nincs egyetlen olyan pillanat sem az életemben, melyben Isten ne volna jelen, nincsenek úgynevezett „véletlenek", nincs olyan, hogy „minden összejött". Isten minden eseményben ott van, vagy közvetlenül irányítva, vagy megengedve azokat. Ő végtelenül bölcs és jó, ezért egyedül lelkünk javát szeretné." – vallom én is ezt Szent Fausztina nővérrel.

Isten akaratát kívánságnak, vágynak nevezte, és Isten szándékainak melyeken keresztül vezeti az emberiséget a vele való egységre egyedül az ember boldogságát figyelembe véve… Isten akaratát pihenésnek nevezte, a lélek életének, a szív gyönyörűségének, létezése céljának, szeretete tárgyának." (Napló részletek)

1980. nov. 1.-én kerültem új állomáshelyemre; Mindszentre plébánosnak. Mindszent Csongrád megyében Szentes és Hódmezővásárhely között terül el. Ekkor még nagyközség, később városi rangot kapott. Nagy lelkesedéssel foglaltam el, mert azt láttam nagy szükség, van munkabíró lelkipásztorra, helytállásra.

Nagy szeretettel gondoltam elődömre Márk Alajos atyára, aki idős korában is, erőit fölülmúló energiával vállalta a mindenkori káplán atyákkal és munkatársaival a lelkipásztori munkát. Itt volt több éven keresztül Láng András atya is.

Örömmel fogadták, amikor a következő évben, márciusban az egyháztanácsgyűlésen, elhatároztuk a templom külső tatarozásának megkezdését. Nagy dolog volt a tatarozás. A templom külső vakolatának leverése, új ablakok készítése, cseréje, a vakolat újra rendbetétele. A nagy munka ismét összekovácsolta a templomot szerető híveket. Feladat is nehéz volt, mivel a pénz előteremtése mellett a munkát vezető mesterek elszállásolása és étkeztetése is a plébánián történt. Ünnepélyes befejezése Dr. Bánk József érsek Úr a templom megáldásával végződött.

Szeretettel emlékezem a másik nagy munka előkészítésére is. Tanyai kápolna állaga mivel annyira megromlott, újrajavítása és fenntartása lehetetlenné vált, elhatároztuk, hogy lebontás után a tanyáról beköltözöttek lakhelyeihez közel a Szent Imre telepen újra felépítjük. Ezért megvásároltuk a telepi kápolna szomszédságában való telket és elkezdtük az új kápolna tervezését, felépítését. Ez már a következő plébánosok feladatává vált.

Ebben az időben volt lehetőség az iskolai hittan bevezetésére is. A hitoktatást magam végeztem a központi és telepi iskolában.

Szép esemény fűz az 1991.-évhez. Papi pályafutásom az ezüstmiséhez érkezett. Hálás szívvel mondtam köszönetet Istennek a sok kegyelemért, mellyel vezetett munkám végzésében. Az ünnepi szentmisén, szüleimen kívül Veresegyházról is sokan részt vettek és ez örömmel töltötte el a szívemet.

Megemlítem még az 1990-es évet, amikor Sánta János és Bánfi Sándor felszentelése volt. A szentelést Marosi Izidor püspök atya végezte sok pap és hívő jelenlétében a templom mellett felállított tábori oltárnál. Itt volt a következő napon az újmiséjük is. Később még Bauer csaba papszentelése is örömmel töltött el. Szüleim egészségi állapota és segítségre szorulása arra kényszerített, kérjem püspök atyát, hogy lakhelyünkhöz közelebb helyezzen. Így kerültem 1994-ben Jászkarajenőre. Jászkarajenő Pest megyében Cegléd és Szolnokhoz közel félúton

helyezkedik el. Így Dunakeszire szabadnapjaimon, csütörtökönként hazalátogattam, hogy segítségükre legyek.

Jászkarajenőhöz tartozott Tiszajenő is mint filia. Ott iskolai hittan és hetente egy szentmise volt. Hitoktatásban segített Bajzáth László lelkipásztori kisegítő, aki elvégezte a hittudományi főiskola levelező tagozatát. Hitoktatás nagy részét magam végeztem.

Napi lelkipásztori munka mellett is a temlom külső felújításával kellett kezdeni. Ünnepélyes megáldását Keszthelyi Ferenc püspök atya végezte.

Másik kiemelkedő ünnep volt 1999 Júniusa, amikor Lédeci Dénes atya szentelése történt Vácon, majd a következő vasárnap otthon a primiciája, az első szentmiséje. 2005 év sok megpróbáltatást jelentett számomra. Mivel egészségem egyre jobban romlott, kivizsgálásra kerültem a ceglédi kórházba, egy tüdőembólia után, ahol megállapították, hogy a szívem is beteg, s billentyű cserére szorul. Így kerültem be Budapestre az Országos Kardiológiai Intézetbe operációra. Kórházba vonulásom előtt elbúcsúztam szüleimtől.

Édesapámat annyira megviselte a szívbetegségem, hogy azon a napon, amikor engem műtöttek, ő is rosszul lett, mentővel kellett beszállítani a budapesti vasutas kórházba. Állapota egyre romlott és a városi kórházból a Máltai Szeretetotthon /Irgalmas kórház/ elfekvő osztályára került. Hetente látogattam, s tapasztaltam naponta egészségének romlását. Édesapám állapota már javulóban volt, de egyik reggel újabb agyvérzést kapott, elesett és koponyatörést is szenvedett. Ezután már nem tudtak segíteni rajta. 2005. Március hónapban temettük 86 éves korában.

Édesanyám élete utolsó szakaszában, Istenben bízva és remélve készült a nagy találkozásra. Október hónap elején fejezte be szenvedését, és október közepén temettük édesapám mellé a veresegyházi temetőbe. Nyugodjanak békességben. Sokszor imádkozom értük szentmiséimben.

Az én egészségem is a sok megpróbáltatás miatt megingott. Látta ezt püspök atya és Leányvárra küldött kórházba. Onnan hazatérve Október hónap végén a temetői látogatásról hazafelé karamboloztam. Szerencsésen súlyos sérülések nélkül úsztam meg a karambolt.

Püspök atya egészségi állapotomat látva Február 1.-vel nyugállományba helyezett. A kórház igazgatója, amikor elbeszéltem az esetemet a karambol után, ilyen megjegyzést tett; „Isten megsegítette, mert még van terve az életével”

Ezt tapasztalom, amikor 2007. Március 1-től, mint nyugdíjas kisegítő teljesíthetek szolgálatot Vác Felsővárosi/ Fehérek/ templomában Zavetz József atya mellett. Úgy érzem, hogy Isten megbocsátó szeretetét továbbítom, amikor fő feladatomban a bűnbocsánat szentségét kiszolgáltatom, és szentmiséim végzem.

Minden végetér ebben a siralom-völgyben,
Elfolynak a könnyek, elmúlik a bánat,
Egyvalami marad meg örökre,
Szeretetünk, Uram, Teutánad.

Minden végetér a számkivetés földjén,
A lélek próbái és szárazsága,
De ha a lélek örökös haldoklásban is él
Istennel – semmi meg nem ingatja.
/Szent Fausztina nővér: Naplójából/ *Deák József*

A veresegyházi származású papok: balról jobbra Deák József, Molnár István, Pásztor Pál, Láng András - 1973. júniusában, Kővári Imre ezüstmiséjén

Láng András plébános, Veresegyház szülöttje.

Tősgyökeres veresegyházi vagyok, bár Budapesten születtem 1946. május 15.-én. Az első két évet a tóparti, a második két évet a napközi mellett és a felső tagozatot az új iskolában végeztem. Alsótagozatban Manczóné, Farkasné, Bellainé, és felsőtagozatban Varga János voltak az osztályfőnökeim. Körülbelül harmadikos koromtól kezdtem rendszeresen ministrálni. Szívesen jártam litániákra és hajnali misékre. Plébánosom Várhelyi Vilmos atya volt, akihez szerettünk ministráns foglalkozásra járni. Némelykor késő este nyolc óra után mentünk haza, ezért bújkálva a bokrok mögött osontunk, nehogy valamelyik tanító, vagy az igazgató észrevegyen, mert másnap kaptunk volna szidást, vagy büntetést. (Akkor még így volt.) Lelkiatyám pedig Banicz Lajos jezsuita atya volt, aki kántorként működhetett csak abban az időben. Ő tanította be a betlehemes játékot, amelyet még most is kívülről tudok énekeivel együtt. Ő adott elmélkedési könyveket, papi előkészületül. Hálás vagyok érte.

Csak azoknak írom, akik nem is merik családomat. Édesapám édesapja, Nagyapám 1901-től kántortanító, volt Veresegyházon, nyugalomba vonulása után, (1933), még sokáig ő volt a kántor a templomban. Mindenki csak úgy hívta: Láng kántor bácsi. Édesapám kereskedő, majd boltvezető volt községünkben. Köztiszteletnek örvendett ő is, akár az édesapja. Édesanyám ötünket nevelt fel, akik ma már mind nyugdíjasok velem együtt. Ő budapesti illetőségű volt, az angolkisasszonyoknál tanult a Váci utcában. Testvéreim közül ketten laknak Veresegyházon. (Jóska bátyám a legidősebb 1939-ben született, Gyurka bátyám 1941-es születésű, Marika nővérem 1944-es. A húgom Gabika, pedig 1949-es születésű.)

Az általános iskola elvégzése után, követve Deák Józsit, akit 1966-ban szenteltek pappá Vácott, az esztergomi Temesvári Pelbárt Ferences Gimnáziumba jelentkeztem Necz Palival együtt.
Azért akartam oda menni, mert már ekkor teljesen kiforrott bennem a szándék, hogy a papi hivatást választom. Mécs Lászlóval kifejezve „Nem tudtam mit rejt e pálya, milyen jövő vár rám, de tudtam, valaki szeret és csak ennyi az egész…”

Mivel Veresegyház a Váci Egyházmegyéhez tartozik, az érettségi után a Váci Püspök atyánál Dr. Kovács Vincénél jelentkeztem fölvételre. Csak érdekességnek írom: a felvételi vizsgát elblicceltem, mert a vonat, amelyen Vácra utaztam, Váchartyánban három órát vesztegelt. Mire odaértem, már csak jelképesen kérdeztek valamit jövendő tanáraim. Egerbe kerültem a papi szemináriumba. Életemnek nagyon szép öt esztendeje volt. A teológiai tanulmányi eredményem lényegesen jobb lett, mint a gimnáziumban, hiszen ott azt tanultam, ami érdekelt, és fontos volt számomra. Bár az érettségim is majdnem tiszta ötös lett. Eger környéke nagyon alkalmas a kirándulásra. Majdnem minden héten mentünk kirándulni, föl a Bükkbe, vagy valamely szép tájat látogattuk meg. Szeptemberben elutaztunk Egerbe, majd júniusban mentünk haza vakációra, akkor még nem volt szokás gyakran hazamenni az év folyamán. A nyarakat aktív munkával töltöttem, vagy a mezőgazdaságban, vagy az őrszentmiklósi téglagyárban. Később a budapesti Mélyépítő és Tervező vállalat munkásaként dolgoztam. Marika nővérem munkahelye volt, oda vettek föl figuránsnak. A mérnökökkel jártuk az ország különböző városait, településeit és kimértük a későbbi gyárnak, vagy üzemnek az alapjait. Ez volt a nyaralásom.

A gimnáziumban a jó ferences atyáktól is sokat kaptam, ami meghatározta papi jellememet, az úgynevezett kispapjelölteknek tartott foglalkozásokon. De az öt év teológus évnek köszönhetem pappá nevelődésemet.

Pappá szentelt 1969 június 22.-én, Dr. Bánk József akkor váci püspök tizedmagammal együtt a váci székesegyházban. Rá következő vasárnap Péter Pál ünnepén volt a primíciám, vagyis első ünnepélyes szentmisém a veresegyházi templomban.

Kézvezetőm Vilmos atya volt, a szentbeszédet, Dr. Visnyei Lajos atya mondta, aki akkor erdőkertesi kihelyezett lelkész volt. A Budapesti Szent István Bazilika legszebb arany-piros miseruha garnítúráját kaptam kölcsön a primíciára. A veresegyházi hívek nagyon kitettek magukért. Hatalmas „paplagzit" rendeztek nekem. Sátort állítottak nagyapám kertjébe, mivel az a plébánia szomszédságában volt. Gyönyörű „torta misekönyvet" amelynek egyik oldalára rá volt írva: „Pap vagy te mindörökké Melkizedek rendje szerint.", amásik oldalán egy kehely volt arany sugarakkal. Kaptam, egy írógépet és egy karinget. A karinget még most is használom esküvőkre, ünnepélyes alkalmakra.

Kápláni éveimről is írok néhány gondolatot. 14 esztendeig voltam káplán. Négy helyen szolgáltam. Nézsán, Mindszenten, Bp.Rákosszentmihályon és Kerekegyházán. Mind a négy hely jó előkészület volt a későbbi önállóságra. Négy merőben más és más közösség lelki gondozása volt rámbízva ezek alatt az évek alatt. Meg aztán a főnökeim is, mind a négyen különböző papi egyéniségek voltak.

1983 augusztusában lettem önálló lelkipásztor, vagyis plébános. A Nógrád megyei Cserhátsurányban voltam két esztendőt, majd ugyancsak Nógrád megyében, Nézsán kilenc évig. Hagyományos vallásos nép volt a három faluban: Nézsán, Keszegen és Alsópetényben. Érdekes volt 14 év után visszamenni ugyanarra a helyre. Előnye is van meg hátránya is. A végén már minden gyermek hittanos volt a három faluban, még az óvodákban is. A templomok vasárnaponként mindig tele voltak. Minden családi eseménynél a papnak is ott volt a helye az ünnepi asztalnál.

Ezüstmisés évemben 1994-ben (25.éves papi szolgálatom évében.) kerültem jelenlegi állomáshelyemre, ahol a 13. esztendőt töltöm. Először két plébániát bízott rám a Püspök Atya: Taksonyt és Dunaharaszti Főplébániát, néhány év múlva még hozzám csatolta, Dunaharaszti-Rákócziligetet is. Jelenleg

több mint 15 000 ember tartozik hozzám. Három templom, három egyházközség. Lelki és anyagi gondjai. Ez idő alatt mind a három templomot kívül belül rendbe hoztam, ugyanígy a plébániákat is.

Mind a három egyházközségben jó a templomi közösség, sok jó munkatársam segíti lelkipásztori munkámat. Szívesen vagyok közöttük. Évről évre tapasztalom, hogy a közösségek összetételükben fiatalodnak. Bár a hagyományos lelkipásztorkodás visszaszorulóban van. Új utakat kell keresni a papnak az emberekhez a mai világban.

Egy ember személyisége, jelleme, értékrendje nagyon sok tényezőtől függ. Sokat számít a szülői otthon, a templom, az iskola, a község ahol felnő. Mindegyik ad hozzá az ember lelkületéhez valamit. Ezért vagyok hálás, hogy Veresegyházon nőttem fel, családban, templomban, iskolában, gyűjthettem élményeket, jó tulajdonságokat. De legfőképpen Istennek adok hálát mindenért, amit kaptam életem folyamán. Deo gratias! Istennek legyen hála!

2007. április hónapjában
Láng András plébános

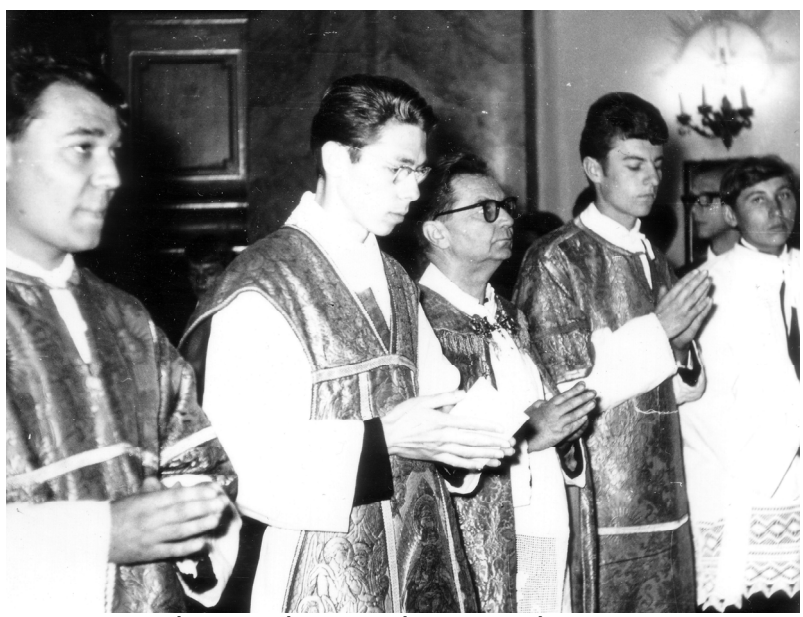

Láng András primiciája (1969.június 29.)

Az Ige világossága ragyogjon minden ember szívében!

Már több mint öt év múlt el azóta, hogy első ünnepélyes szentmisémet Veresegyházon bemutattam. Azonban bizton mondhatom, nem múlik el hét, hogy ne gondolnék szűkebb hazámból valakire, aki így vagy úgy hozzásegített, hivatásomhoz. Mindig az első tapasztalatok vésődnek be legjobban az ember lelkébe, és ezt hordozzuk egész életünkben, így van az, hogy akaratlanul is bizalommal és szeretettel, vagy éppen bizalmatlansággal fordulunk oda másokhoz, attól függően, hogy mit tapasztaltunk. Így sokszorosan is köszönettel tartozom a veresegyháziaknak.

Hogy mi is történt az elmúlt öt évben, azt nehéz lenne tételesen felsorolni, azt hiszem, nem is igazán érdemes. Azonban úgy, ahogy az események rám hatottak és formáltak már kifejezőbb lehet, hogy hogyan is zajlik egy magyar verbita élete.

A zugligeti káplánév

Szentelésem évében, 2001-ben a zugligeti Szent Család Plébániára kerültem, ahol egy évig szolgáltam. Ez a közösség, amely már 1989-ben is megmutatta elkötelezettségét a keresztény értékek mellett, amikor befogadta a Kelet-német menekülteket, rám is nagy hatást gyakorolt. Kialakult szigorú struktúrái megmutatták, mi az, ami okvetlenül fontos egy jól működő egyházközség irányításához. Az odaadás a tagok részéről pedig jól érzékeltette a mélyen elkötelezett lelkületet, amely ezt a közösséget életben tartja.

Eleinte némi aggodalommal töltöttek el Bodor György plébános szavai: „Nálunk a hívek 98%-a diplomás: jogászok, politikusok, tanárok, orvosok, mérnökök.” Később azonban, amikor elkezdtünk együtt dolgozni, világossá vált számomra, hogy ezek az emberek egyrészt ugyanolyan emberek, mint mások, nem várnak mást, mint akármelyik keresztény: bátorítást, szeretetet, tanácsot. Másrészt viszont pont tehetségük és képesítésük alapján igenis részt kívánnak venni a plébánia építésében mind hétköznapi, mind lelki értelemben. Ez mutatott rá számomra a gyakorlati életben, hogy milyen fontos hitünkben a tudatos elköteleződés, és hogy a lelkipásztor megbízzon híveiben, és bevonja őket a legfelelősebb munkákba is. Az pedig, hogy kereszténységünk nem korlátozódhat kizárólagosan Istennel való kapcsolatunkra, hanem legalább annyira fontos embertársainkkal való viszonyunk is, a közös, nagy családi tábor iránti igényben jelent meg igazán, melyen 530-an vettünk részt. A legidősebb résztvevő több volt, mint 70 éves, a legfiatalabb még meg sem született, amikor januárban a beiratkozás megtörtént.

Sokat segített első lelkipásztori évemben, hogy nem voltam egyedül. A plébános ugyan egy másik épületben élt, de együtt laktam Thorday Attila atyával, aki ma a szegedi szeminárium rektora és a Hittudományi Főiskola rektor-helyettese, és az idős Beltovszky László atyával. Kezdetben sokszor aggodalmaskodtam azon, hogy egy olyan plébánián, ahol három lelkipásztor szolgál, van-e egyáltalán szükség egy magamfajta „zöldfülű" papra. A tapasztalatok alapján hamarosan megállapíthattam, hogy nincs olyan jól ellátott plébánia, ahol néhányan ne „hullanának ki a hálón"; akiknek ne lenne szükségük valami másra, vagy valaki másra. Sok embernél kimondatlanul is érezni lehetett a tétova kérdést: „Ki vagyok én, hogy a magam problémájával terheljem a plébánost vagy a tanár urat."

Népmissziók

A pasztorális gyakorlati év után visszakerültem a Názáret Missziós-házba, Budatétényben mint jelölt mester. A jelöltség a rendi nevelés első lépcsője. Ez egy egészen új ajtót nyitott meg nekem, amely funkcióban jól éreztem, de ami igazán testhezálló feladat volt számomra mint misszionáriusnak az a népmisszió volt, melybe ekkor kapcsolódtam be. Ezeknek egyike volt a veresegyház-erdőkertesi, amelyet még nem egészen húsz követett szerte az országban. Ez talán egy alacsony számnak tűnik, de ne felejtsük el, hogy ezeket a missziókat a fiúk a főiskolai tanulmányaik mellett végzik, és ezek csak a nagyobb, többnapos megmozdulások. Kisebb, nem teljes létszámú lelkigyakorlatokból még számtalan volt az elmúlt években.

Kőszegi évek

2004-ben elöljáróm áthelyezett Kőszegre, ahol Társaságunk noviciátusa van, hogy legyek a noviciusmester segédje. Kőszeg egy pici csendes város,

melyet mindig is nagyon szerettem. A házban ekkor még szinte kizárólag idős rendtestvérek éltek. Ez utóbbi valószínűleg borzasztóan hangzik minden fiatal számára, azonban én azt tapasztaltam meg, hogy öregek között is lehet egy fiatal boldog.

A körülbelül tízfős közösség tagjainak többsége ugyan tényleg hetvenöt fölött van, de lélekben mind megőrizték fiatalságukat és rugalmasságukat. Minden nyavalyájuk ellenére is, olyan jókedvűek, amely igazi rejtély egy olyan társadalomban, ahol még a legszerencsésebbek is sokszor csak panasszal vannak tele. Persze nincs olyan emberi közösség, ahol néha ne lennének súrlódások, de azok kezelésében igazán példamutatóak voltak számomra. A kőszegi Szent Imre Missziósház egész közösségét ma is jellemezi a törekvés, hogy egymást elfogadjuk és megértsük, önmagunkat alakítsuk, csiszoljuk és építsük. Nem gondolná az ember, hogy egy idős ember milyen hajlékony tud maradni, ha körülötte a fiatalok is így viszonyulnak hozzá.

Mikor közösségünk több fiatallal egészült ki, és kezdtünk új dolgokat bevezetni a ház életébe, minden ellenkezés nélkül, a legnagyobb lojalitással voltak a segítségünkre, sokszor szinte meghazudtolva korukat. Meggyőződésem, hogy a merevség nem az öregség jele, hanem sokkal inkább a szeretetlenségé. Nevelőnek mentem Kőszegre, de belőlem is inkább csak nevelt lett, amikor öregjeink példája által megtapasztalhattam, milyen az igazán tiszteletre méltó öregember, aki másért való szeretetből képes lemondani nyugalmáról, kényelméről egy-egy szent cél érdekében. Természetesen a noviciátusban végzett munkám mellett jutott még idő a lelkigyakorlatokra is, mind kint plébániákon, mind benn a házban, olyanokkal, akik vállalkoztak rá, hogy néhány napra a világtól elvonultan Istennek szenteljék idejüket önmaguk megújításának reményében.

Írországi tapasztalatok

Ebben az időszakban kaptam lehetőséget arra, hogy kilenc hónapra kiutazzam Írországba, ahol fél évig egy iskolában tanultam az angol nyelvet, utána pedig egy pici plébánián szolgáltam. Csodálatos tapasztalat volt ez számomra, különösen az utóbbi. Sokan kérdezték tőlem, hogy szép-e Írország? Erre most is csak azt tudom mondani, hogy gyönyörű, de a legszebb, az ottani emberek élete, viselkedése. Nekem, magyarnak elszorult a szívem, amikor arra gondolok, hogy hol vagyunk mi ettől. Persze ott is van különbség a vidéki és a nagyvárosi emberek között, de közel sem akkora, mint nálunk. Első látásra ugyan egy kicsit olyan érzésem volt, hogy itt a legtöbb ember hanyag, de később rájöttem, hogy ez az „ára" annak, hogy gondolkodásuk központjában az ember áll, és nem a birtoklás. Így tudták elérni azt is, hogy a velem egyidős fiataloknak mind hét-nyolc testvérük van, és legtöbbjük legalább négy-öt gyermeket akar. Amíg kormányunk még a gyermekpornográfia legalizálásának irányába sem szégyellene lépéseket tenni, addig náluk ottlétem ideje alatt vittek keresztül egy törvényt, melynek értelmében a tizenhét év alattiak szexuális kapcsolata, még akkor is büntethető, ha mindkét fél fiatalkorú és közös megegyezéssel történt az eset.

Azt azonban nem mondhatom, hogy egyáltalán nincsenek jelen Írországban a „modern" világ kísértései. Állandó probléma a pedofília, a homoszexualitás és a drogokkal való visszaélés. A társadalmi problémák náluk is hasonlóak, mint nálunk. Bizonyos nehézségek jobban, mások kevésbé vannak

jelen az életben, de a hirtelen meggazdagodott ír népnek sem könnyű védekeznie az új típusú kísértésekkel szemben.

Prefektusság és börtönpasztoráció

Ez év januárjában kaptam legutolsó áthelyezésemet, hogy nyárig legyek a képzésben lévő rendtestvérek prefektusa Budatétényben. Most ennek próbálok eleget tenni, ami megint csak újdonság az életemben, mert ez egy más fokozata a képzésnek, melynek mások a céljai, így más eszközöket is igényel.

Természetesen nem érezném jól magam, ha valami határozottan missziósat nem tennék a nevelés mellett. Még zugligeti káplán voltam, amikor a szomszédom megkérdezte, hogy nem lenne kedvem bekapcsolódni a börtönpasztoráció munkájukba, mert nincsen elég papjuk. Akik ugyanis segítenek, azok egyben plébánosok is.

Először ugyan megijedtem, de nem mertem ellent mondani, mert éreztem, hogy nem tehetem meg. Hosszú idő után készült el az igazolványom, de még mindig nagyon félszegen indultam el. Eleinte nem segített az sem, hogy soha nem voltam egyedül, a félelmem továbbra is megmaradt, amit csak erősített, hogy a szolgálatot teljesítő börtönőrök is legtöbbször úgy tekintettek rám, mint egy fogvatartottra.

Hosszú időnek kellett eltelnie és nagyon sok pozitív élménynek megtörténnie, hogy ez a bizalmatlanság feloldódjon bennem. Idővel azonban kezdtem egyre jobban ráérezni az ízére. Amikor kőszegi tartózkodásom miatt abba kellett hagynom ezt a szolgálatot olyan gyönyörű köszönő leveleket kaptam az elítéltektől, amilyeneket soha máskor. Nem gondoltam volna, hogy egyszer hiányozni fog ez a feladat.

Az a legcsodálatosabb ebben a munkában, hogy tényleg azokon segíthetek, akiknek szükségük van rám, és Arra, Akit képviselek. Sehol Magyarországon nem mondhatja el pap, hogy plébániáján a felnőtt férfi lakosság 10%-a minden vasárnap részt vesz a szentmisén, és annak 10%-a meggyónik minden héten. Természetes, hogy ezeknek az embereknek a hite nagymértékű tisztulásra szorul, de kié nem? Vannak olyanok is, akik csak a különböző segítségek, vagy az egymás közötti csencselés reményében jönnek szentmisére, amelyet lehetetlen teljesen megakadályozni, de az igazi mély megtérések sem ritkák. „Ha kellene, visszamennék a börtönbe, mert ott találkoztam először Krisztussal!” – mondta egy valamikori fogvatartott egy tévéinterjú alkalmával, akit még bent ismerhettem meg. Azt hiszem nem szükséges ecsetelnem, hogy egy ilyen vallomás hallatán minden börtönlelkészt az az érzés jár át, hogy ezért az egyért is érdemes volt belevágni, és éveken keresztül minden nehézséget eltűrni és elviselni vállalva a csalódásokat is, amelyek nem ritkák, de ha nem adunk lehetőséget a csalódásnak, azzal az ehhez hasonló megtéréseket tesszük lehetetlenné. Ezért is, mióta visszahelyeztek Budapestre, újra belevágtam a börtönpasztorációba, és nagyon remélem, hogy lesz lehetőségem, időm és energiám életemben nagyobb teret adni ennek a missziónak, mert soha nem éreztem magam annyira misszionáriusnak, mint épp a börtönben.

Mindazt, amit teszek, legkevésbé teszem a magam erejéből. Megtanultam, hogy nem az számít igazán, amit mondok, vagy teszek, hanem hogy merjek oda menni és ott maradni, ahol lennem kell, a többit kiegészíti Isten. Erre is vonatkozik az, amit Krisztus mond: „…ne aggódjatok előre, hogy hogyan vagy mit beszéljetek. Mert megadatik nektek abban az órában, hogy mit mondjatok.” (Mt10,19) Épp ezért kérek mindenkit, aki eddig is szívén viselte sorsom és hivatásom, hogy imádkozzanak értem, tudjak ezután is odamenni és ott lenni, ahova Isten küld, és tudjak én is Szent Pál élete példája szerint „mindenkinek mindene lenni”.

Tóth Zoltán

Válóczy József

Válóczy József primiciája (1992. július 12.), mellette Farkas József plébános, Pásztor Pál atya

VISSZAEMÉLKEZÉS

A hála, a hit második neve, szívből szeretnénk megköszönni a Jó Istennek, amivel megajádékozott ennyi év alatt. Az első ilyen Ajándék, hogy mélyen vallásos családban megtapasztalhattuk szüleink szeretetén keresztül a hitfelé növekedést a testvéreimmel együtt. Édesanyám és Édesapám hite és a hűséges egyházközségünkhöz tartozása, plébániai életben aktív szolgálatuk, számunkra mindig példa lehet.

Mindig szívesen segítették a plébániai élet megújulását. Édesapám szülei, Leszák József és Leszák Józsefné, nagypapa és nagymama, sokáig voltak harangozók a templomban.(1930-40-es években). Édesapám, Lugosi Gyula mindig emlegeti, hogy akkor még éjjel is mentek harangozni, akár a meghaltakért is – teljes sötét volt, még az utcán sem volt világítás és a harangozás sem programmal működött. Éjjel is elkísérték a plébános atyát gyalogosan, ha valahova beteghez v. Haldoklóhoz hívták, s a ministráns is ment vele. Édesapám a plébánia építésénél is sokat dolgozott, ahogyan visszaemlékszik, elmondja milyen sokat falaztak, betonoztak. Édesapám évtizedeken keresztül az Egyháztanács aktív tagja volt. Segítette a templom felújítási munkáit, a templom körbe állványozást is ők készítették elő. Amikor a templomkerítést építették - szintén a Leszák család segített ebben a munkában.

A templomban lévő most már csak a kóruson látható rácsot is a család adományozta a templomnak. Az oltár előtt is volt áldoztatórács, amíg a szembemiséző oltárhoz át nem lett alakítva a tér.

Édesanyám, Lugosi Gyuláné szülei is mélyen vallásosak voltak, nagypapa Huszai János egyháztanács tagként szolgált éveken keresztül. Édesanyám a Rózsafüzér Társulat vezetőjeként sok szép értékes adományt készítetett a templomnak a társulati tagokkal megbeszélve és az Ő szíves támogatásukkal együtt. Mindig szívügye volt, hogy méltón ünnepelhessünk meg egy-egy liturgikus időszakot, így templomunk ünneplőbe öltöztetésének mindig aktív résztvevője volt. Valahogy olyan mély tisztasággal ráérzett arra, hogy a szép szemlélése egyre jobban fel tudja emelni a szívet a szent befogadására. Terítőket, liturgikus ruhákat, mise ruhákat, a most nagyböjtben fennlévő lila leplet és a rajta lévő Krisztus arcot, ami tűfestéssel készült – Tasnádiné Redeczky Anna művész alkotása, aki tűfestő- mű- és aranyhímző – szintén a Társulat kezdeményezésével készült. A Betlehem is szintén a Társulati tagok adománya. S összehangolódtak a többi Társulat vezetőjével Rádiné- (Feketéné) és Kovácsiné koszorújával.

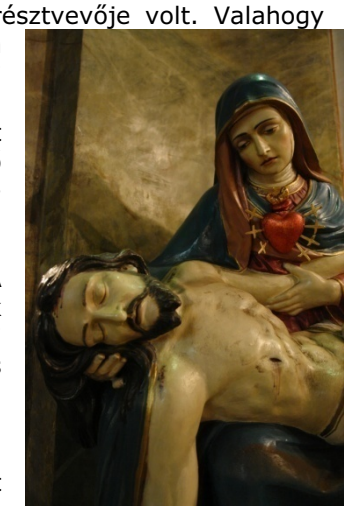

A családunk felajánlásaként készült 1958-ban a Fájdalmas Szűzanya szobor. (a képen) Majd 1959-ben Rovátkay Ramold Lajos festőművész alkotásaként

elkészült a Szent József oltár. Szintén az Ő alkotásai a Stáció képek, amik 1966-ban készültek.

Édesanyám, szolgálatát a plébánián, ha vendégek jöttek az ünnep előkészítésével, főzéssel ünnepi terítéssel tette mindig tiszteletre méltóvá. Egy-egy új misés v. Jubileumi szentmiséjét ünneplő atyának is ezzel kedveskedtek. Ebben a munkában Rádi Józsefné Juli nénivel sokat dolgoztak együtt, és mindig számíthattak még mások segítségére is. Azután amikor már mi is felnőttünk - „belenőttünk" ebbe a szolgálatba, két bátyám előbb, én pedig később. Így már kiskorunktól kezdve igen-igen nagy megtiszteltetésként éltük meg, hogy ott szolgálhatunk, ilyen közel a püspök Atyákhoz és az Atyákhoz. S megtanulhattuk nemcsak a viselkedés etikettjét, de az alkalomhoz illő terítés és felszolgálás mikéntjét is. Mindig megbecsülést és szerető figyelmet kaptunk Püspök Atyáktól, az Atyáktól egyaránt.

1993-ban elkészült az új óra és harangjáték, ami szintén a család kezdeményezésében készült és nagynéném, Seres Lajosné adománya is egyben. A harangozás digitális programozása az elmúlt években teljesen megújult – ezt Édesanyám és Nagynéném emlékére szerettük volna ajándékozni az egyházközségnek, hiszen Ők közben elköltöztek az Örökboldogságba.

Amikor egy-egy adomány vagy felajánlás készült, mindig valamilyen lelki felajánlás is történt részükről - vagy valamilyen nehéz élethelyzet vagy/és betegség kapcsán született meg szívükben a vágy, hogy a templom javára és a Jó Isten dicsőségére adnak valamit áldozatul – ezek a fent említett adományok az akkori plébános atyák tudtával történtek, de általában nem kérte a család, hogy megnevezzék őket.

Azt gondolom, hogy ez tiszteletadás feléjük, hogy így utólag a múlt ajándékait tekintve megemlíthessük ezeket. Hiszen szívük-lelkük, jó szándékuk, sőt egész hitéletük megnyilvánulása benne foglaltatik, sőt ilyen módon az egész Egyház-községünk lelki és valóságos templomába is beépültek ezek az adományok - és a velük együtt Istennek ajánlott életük valósága is és rejtettsége is.

Édesanyám, amikor visszaemlékezett fiatal korára, gyakran beszélt arról és elmondta, hogy milyen sokszor volt hittanversenyen és lelkigyakorlaton a Katolikus Leánykör szervezésében. Megtaláltam egy 1936-ban és 1947–ben készült jegyzetét, amit ceruzával írt – igazán hiteles úgy lenne, ha a kéziratot mellékelnénk, de alig olvasható – mert éppen hogy látszik; igaz gyöngybetűvel írt, de az évek már megkoptatták a ceruzával írt sorokat. Sikerült elolvasni így leírom, amit Ő 60-70 évvel ezelőtt jegyzetelt. Számomra mély, megelevenedő elmélkedést jelentett, azt gondolom ma is élmény olvasni és időszerű épp úgy, mint akkor.

A másik, amiről mindig nagy-nagy szeretettel beszélt, hogy milyen sok színdarabot játszottak és mennyire szeretett ezekben részt venni édesapámmal együtt. Kiss Mária tanár nénit sokat emlegette és Piszternét is. Majd később, amikor már, mint szülő 1956-1977-ig a Szülői Munkaközösség tagja, majd vezetője is volt. Ez csak látszólag nem tartozik a plébániai élethez, mert az akkori hittanos gyermekeket is támogatták. Hiszen amikor színdarabokat, műsorokat rendeztek, és bálokat szerveztek, s ennek a bevételével a gyermekek, jó tanulók jutalmazását segítették. Édesanyámnak nagy szerepe volt abban, hogy a Jelmezbál és Menyecske bál hagyományai elindultak.

Megtaláltam a színdarabok eredeti kéziratát, amit Ő hozott meg Budapestről és ezután egymásnak legtöbbször éjjel, kézzel leírták, így

tanulhatták meg az éppen a saját szerep szövegüket. Azt mindig szeretettel emlegette, hogy mint "népviseletben járó vidékit" - Budapesten csodálkozva nézték, nem hogy még színdarabok anyagát keresse… és ment az aluljáróban és éppen egy orosz hölgyet szólított meg, hogy hol találja az antikváriumot? (Ami természetesen akkoriban nem volt nehéz, hogy orosz járókelővel találkozzon valaki…) Mivel Ő nem tudott felvilágosítást adni, Édesanyám tovább kérdezősködött, mígnem valaki elirányította egy olyan üzletbe, ahol halakat és különböző „akváriumhoz" illő kellékeket lehetett kapni – szóval kalandos úton jutott el az eredeti célig. Az Antikváriumban felkutatták a szerepkönyveket és vissza kellett érte menni. Ezen mindig mosolygott, hogy összetévesztették az „Antikváriumot" az „akváriummal"… így majdnem „úszó" színdarab könyvvel térhetett haza.

A Színdarabok: A tanító úr nadrágja, Áramszünet, Vők iskolája, Bor, Szeget szeggel, Hány óra, Zsuzsi?

A színdarabok és műsorok bevételéből vették pl. az első zongorát a zeneiskolának.

Ezek csak apró szikrák és a vissza-emlékezés morzsái, amik itt most felvillannak, de a szívemben mély hála van, hiszen ebből is látszik, hogy hitéletük, tevékeny részt-vételük milyen közösség-építő volt az egyházban, és amit hitük tükrözött az az életben tapasztalható, életre váltása volt a vallásságuknak. Megköszönöm a Jó Istennek, hogy ebben a családban születtem, és Tőlük tanulhattam meg a hitben való növekedést. Igaz, szüleimnek soha nem volt lehetősége tanulni, de életbölcsességük, élet-tapasztalatuk, tiszta gondolataik és becsületes életük mindig példa lesz számunkra. Így talán érthető, hogy hivatásunkban mindnyájan egyház közeli szolgálatban szeretnénk továbbra is a plébániánk életéhez kapcsolódni. (Bátyám, Lugosi Gyula mint kántor és Képviselő Testület elnöke; leányai is teológiai végzettségükkel segítenek az erdőkertesi egyházközségben.)

Én is mint katekéta, a hivatásom során, a pedagógiai munkámban nagyon sok szerető figyelmet kaptam eddig is, a teológiai képzések és továbbképzések alkalmával olyan mély élettapasztalatot, ami által valóban növekedhettünk Isten szeretetében. Továbbra is szeretném, ha Egyházközségünk nagy családjának lelki templomának, egy építő „élő-köve" lehetnék.

Nagyszüleim példájára – a Jó Isten kegyelméből

Már felső tagozatos iskolásként lettem figyelmes rendszeres ministránsként, hogy a sekrestye bejárata mellett lévő Mária szobor nagyszüleim ajándéka. Jóleső érzés töltött el ennek tudatában, és ezt követően még nagyobb tisztelettel voltam nagyapám iránt, akit személyesen nem ismerhettem, hiszen születésem előtt meghalt.

Szüleim vallásosak voltak és az egy gyermeküket is erre nevelték. Édesapám Egyháztanácstag volt, édesanyám leánykorában Máriáslány.

Már ifjú házasként 25-27 éves lehettem, amikor Édesapám kezdett a vasárnapi szentmisékről elmaradni és az Egyháztanácsba sem járt rendszeresen.

Egy alkalommal megkérdeztem Vilmos Atyát nem lehetnék-e Édesapám helyett Egyháztanácstag. Ő megkérdezte a többi Egyháztanácstagot is, és így lettem fiatalon ennek a szép hivatásnak buzgó tagja.

Az Egyháztanácson belül felkértek legyek a jegyzőkönyv vezetője, aminek örültem, és tanúja lehettem, hogy tőlem jóval idősebb tanácstagok milyen komolyan veszik Egyházközségünk irányítását. S hogyan támogatják akár kétkezi munkával, vagy anyagiakkal ki-ki lehetősége szerint az Egyházat.

Amikor idős Leszák László akkori Templom gondnok betegsége miatt kérte felmentését. Kértem a tanács tagjait, had lehessek a templomunk gondnoka, amit megkaptam. A gazda szemével ismerve a különböző megoldási feladatokat a Jó Isten kegyelméből, akkor már asztalos bedolgozóként több esetben segítségére lehettem az egyházközségünknek, templomunknak, amit e könyv szerkesztőjének felkérésére most összegyűjtöttem:

A templomnál végzett munkáim

2 db kis-nagy kapu készítése az 1970-es években. A Lourdesi barlang régi lebontása, új elkészítése. A barlang körüli kert rendezése – füvesítése /fűmag Kisák Gyula/ 3-4 évig a locsolásának és karbantartásának fizetése.

A szembemisező oltár, ambó készítése ifj. Leszák László segítségével, ez Visnyei Lajos atya idejében készült.

A Szűz Mária szobor-Szeplőtelen Fogantatás, ami a sekrestye ajtó mellett van, restaurálásának költségei – ez a szobor 1917-ben készült Badics Lajos és neje Bojsza Borbála nagyszüleim készítették.

A kórus padlózatának betonozása – márvány alá – Seres Imrével készítettük. A márvány beszerzése Süttőről, a lerakásánál is segítettem.

Az új orgona szekrényének készítése kb. 60%-os áron.

A kórus lépcsőjének teljes cseréje vasvázra, melyet Máté Károly segítségével végeztem.

Hogy legyen kántorunk (amibe az egyháztanács nem adott pénzt, 1 évig a fizetését a kántornak Jávor Lászlóval ketten fizettük.)

Sekrestyébe beépített szekrények, amit Lugosi Gyuláné kezdeményezett a Rózsafüzér Társulat adományaként – 1/3 áron segítettem a megvalósulást.

A templom padok teljes felújítását, javítását, lakkozását 2000-ben szintén a családunk támogatásával készítettem el.

A külső ablakok üvegezése. A kórus fa-mennyezetének, torony feljárónak 1/3 áron szigetelése, lambériázása, lakkozása Czeller Karola, Veres Péter segítségével.

A keresztelő kút felújítása, kút tető keret cseréje, régi lakkozás lecsiszolása – teljes felújítás. Alsó görgőkkel szerelve.

Húsvéti gyertyatartó készítése 2005-ben.

A plébánia épületénél végzett munkák, támogatás.

Az új plébánia építésénél: segédmunkásként, anyagbeszerzőként és szervezőként főleg akkor, amikor az Egyháztanács tagok közül 4 meghatározó és aktív személy kilépett.

A tetőtér lépcsőjének készítése. Homlokzati lambériázást Varga Imrével készítettük.

A Szent Imre terem lépcsőlejáróját készítettem. Türgyei Imre által adott anyagból körbe padot készítettem.

A Jó Isten kegyelméből, Szűz Mária iránti tiszteletből, köszönettel a családom nevében is.

Badics Lajos

1947 NÓGRÁD – LEÁNYKÖRI LELKIGYAKORLAT –

BESZÁMOLÓ

Készítette: Huszai Margit (Lugosi Gyuláné)

1947 febr.27.

Az Úr-Jézus segítségül hívásával febr. 26-án a 3 órási vonattal a vezető nénikkel együtt elindulva Veresegyházról és kisebb-nagyobb állomásokon keresztül jövet este 7 órára megérkeztünk Nógrádra. Az állomáson meleg szertettel fogadtak a nógrádi vezető néni és a kedves lányok. Az állomáson szétosztva bennünket mentünk ki-ki a szállására.

Másnap reggel 7 órára az iskolában gyülekeztünk. A Mária néni köszöntötte a Vácról érkező lelkiatyát, a lelkigyakorlatra összegyűlt lánytestvéreket és rövid kis megnyitóval egy szép versben ismertette velünk, hogy mi a célja a nagyleányi lelkigyakorlatnak. 8 órára szentmisére mentünk és énekben a Szentlélek Úr Isten segítségül hívásával és közös szentmise imádsággal kezdtük meg a lelkinapot.

A lelkigyakorlatot széppé és értelmessé a Főtisztelendő Úr tette, Aki Vácról jött közénk,

hogy hitünkben és erkölcsünkben megerősítést kapjunk tőle.
A lelkinapon 4 beszédet tartott, amelyben ismertette velünk, hogy mi is egy nő célja itt az életben. A jó Isten megkívánja tőlünk, lányoktól, hogy hitünkben mindig erősek és erkölcsünkben tiszták legyünk. De a jó Isten megengedi, hogy vagy, mint feleség és anya, erős asszony, vagy mint világi apostolok a teljes önmegtagadással töltsük be életünket, hogy elkészítsük az utat az Örök Boldogság felé.
A beszédek után komoly lelki vizsgálatot tartva, fölindítottuk magunkban a tökéletes bánatot és a bűnbánat szentségében, lelkileg megújulva elvégezhettük a szentgyónást. A megszentelő kegyelmet újra a szívünkbe kaphattuk. A 3 nap reggelén közös szentmisehallgatáson vettünk részt és szentáldozáshoz járultunk. Esténként pedig litániára mentünk és közösen végeztük az esti imát. Pénteken a lelkiatya a hittanórákon a szentségekről beszélt.
Mária néni beszédében azt mondta az ott lévőknek, amely a vallásról szólt, hogy a HIT jócselekedetek nélkül semmit sem ér, hiába való. Mária néni és a Veresegyházi vezető nénik tanításukban megmutatták nekünk, hogy milyen boldog családi otthona van egy olyan lánynak, aki a hitéből meríti az erőt.

***
Az egyházközségi lánycsoportok és az egyházközség célja: 1. Hitélet elmélyítése. 2. Istentiszteletek fényének emelése. 3. Felebaráti szeretet gyakorlása. 4. Katolikus kultúra terjesztése.
A jó egyházközségi lánycsoportnak milyennek kell lennie: 1. Vannak jelöltjei. 2. Tanulja a katekizmust. 3. Van pénze. 4. Részt vesz zarándoklatokon. 5. Van kislányköre. 6. Van könyvtárosa. 7. Minden évben tagfelvételt tart. 8. Gondol a legények nevelésére. 9. Előfizet a vezető nénik és lányok lapjára. 10. Évente csak négy előadást és táncot tart. 11. Vezető nénije és tagjai, minden évben lelkigyakorlatos tanfolyamon vesznek részt.
Az egyházközségi leánycsoportnak hasznos tagja: Aki példásan és jól viselkedik. Aki szereti lánytestvéreit és engedelmeskedik a vezetőjének. Aki akar ott lenni és eljár az összejövetelekre.
A katolikus akció a világi apostolok mozgalma.

***
További feljegyzések a lelkigyakorlatról
Ki vagyok én?
A jó Isten lelkes teremtménye.
Istennek egy gondolata.
Mit mutat a lelkitükör, őszinte-e?
Öntudatos, tiszta lelkű, hűséges nagy leánya akarok lenni Istennek.
Mi leszek?
Önfeláldozó, vallásos, erős asszony. Nagyasszony.
Isten adja az erőt - a gyermek mosolya az örömet.
Életem szálát Isten tartja a kezében.
Számomra első és életbe vágó – Isten szeretete.
Kegyelmet és erőt ad: nem foszthatom meg tőle magamat.

A legszebb huszár is megöregszik!
Hát' ha még sem…?
Nem kell kétségbe esni, a jó Isten gondot visel mindenkire.

Házasságban is csak Istenért érdemes élni.
Aki szabad a házasságtól - legyen szolgálója szeretetnek.
Fölösleges-e a világítótorony?
A szerelem Isten gondolata és célja, hogy minket Isten munkatársaivá tegyen a családban vagy a lelkek világában. A szerelem lelki és testi részből áll. A boldogságot csak az ismeri meg, aki tud vigyázni magára az Oltárig, és bűvös sövényt von maga körül: imádságból, Oltáriszentségből merít erőt, a Szűzanya tiszteletéből és a lánykori tanításokból. Ha jól figyelek az Isten szavára, megtalálom a kis mágnes másik felét és az esküvőmön nagy fényességben, megjelenik Isten!
Istené vagyok szívemmel, eszemmel és az Egyházzal való együttéléseimben. Gondolok arra, hogy a X. Parancsolat, az asszonyra is kötelező. Gondolok a szülői áldásra és a közös családi imára. Ahány bimbó rózsafádon, annyi gyöngy lesz koronádon. A keresztelői ajándékok, gyertya, kising, zsebkendő – kincsek, őrizzük meg őket!
A nevelés a gyermek életének első pillanatában kezdődik. Az anyai hivatás: életadás és életre nevelés.
A jegyesség alatt lelki erőre van szükségünk. Gyakori szentgyónás és szentáldozásból merítsünk erőt. Jaj annak, aki már előre próbaházasságot cselekedett. Kísértésben erősnek bizonyul, aki éli a hitét. A jegyesség még nem házasság, csak ígéret. Ne csak magunkra, hanem vőlegényünkre is vigyázzunk! Legyünk kellő távolságból mosolygós piros almák.

***
A jó háziasszony tud beosztani, tud főzni, rendben tartja szobáját és konyháját, részt vesz különféle tanfolyamokon, napirendet tart és a tisztaság hű őre, de nem viszi túlzásba.

Minden szentmisében bűnbánatot indítunk. Meghallgatom az Úr Istennek a szentleckében, Evangéliumban, prédikációban hozzám intézett szavait.

A gyermek olyan lesz, amilyenné az édesanyja nevelte. A nevelést egész piciny korban kell kezdeni. Olyan az Édesanya, mint a tükör, amelybe a gyermek belenéz. A jó szülő sohasem lehet rák. Az igazi édesanya türelmes, mert szeret. Ne használjuk a gyermeket a felnőttek szórakoztatására. Egyházi és világi elöljáróinkat tisztelettel emlegessük.

Magamat vagy magam helyett valamit felajánlok Istennek. Legalább lélekben áldozom. Bűnös emberből Isten gyermekévé átváltoztatva távozom.

Az egyedül álló nő is érték, ha Istenbe kapcsolódott és tiszta érték a nagy anyaszentegyházban, ha együtt él vele. Érték hűséges világnézetével. A világnézet az ember felfogása Istenről, lélekről, az ember eredetéről. (Isten létét bizonyítja: 1. Hogy mindennek van oka, a világnak is. 2. A világban tapasztalható célszerűség és rend. 3. A szívünkben élő törvények.)
A hajadonság, szüzesség önmagában értékes erő, amennyiben Istenhez kapcsolódik. Nemcsak a várakozást kell benne látnunk. A nő kulturális tényező. Kultúra – lelki műveltség. Civilizáció – technikai eszközök alkalmazása.

Éljek az egyházi évben. Szeressem vallásos szokásainkat. Karácsonykor megszületik a szívemben Jézus. Nagyböjtben élem szenvedését. Húsvétkor megdicsőülését látom. Legyen misekönyvem. Ha jól imádkozom a lelkem olyan lesz, mint a jól kijátszott hegedű. Szívből tudok így szólni Istenhez. Értsük meg a szentmisét. Szeressük a szentségeket, legjobban az Oltáriszentséget. A szentségekben Isten rám záporozza a kegyelmét. A halálos bűnnel megölöm a kegyelmet. Ha kapcsolatban akarok maradni az Úr Jézussal, járuljak gyakran Szentáldozáshoz. Az Úr Jézus közvetlenül maga tanít itt engem.

Az Otthonalkotás belső és külső erői. 1. Lelki egyensúly, összhang igaz emberségből fakad. 2. Békesség szolgálata. Nyugalom, szelídség, nyugtatás. Különbség van a ház és az Otthon között. 3. Derült világnézet. 4. Öröm lelkülete. Becsüljük, meg a kis örömöket. Legyünk elégedettek.5. Környezetünket emeljük fölfelé lélekben. 6. Türelem. Ez mindent elnéz, ez mindent megbocsát és mindent megért. 7. Egyszerűség. 8. Alkalmazkodás. 9. Rendérzék, pontosság és beosztás művészete. 10. Külső és belső tisztaság.
Szeressük, tartsuk fenn, értékeljük és adjuk tovább igazi népi értékeinket: a népdalt, a népi játékokat, a népi táncot, a mesét és a vallásos népi szokásainkat. Legyen házi Oltárunk – végezzünk közös(ha Isten odáig juttat), a szülői áldásról. Forgassuk és tanuljuk a katekizmust. „Ti vagytok az olajmécs, mely álmatlan lobog. S imádkozik, míg mások alszanak. A hervadtan is illatos csokor a feszület alatt.”

Édesanyám Huszai Margit (Lugosi Gyuláné kézirata alapján – Lugosi Margit)

Kiss Mária

(1910. Budapest – 1989.Veresegyház)

Az elemi iskola ötödik tanítói állására érkezett Veresegyházra, huszonötévesen. Vele jöttek szülei, és testvérei az Árpád utcai kis házba.
Fiatal volt , szép, és csinos.
A tanításon túl, szívesen foglalkozott az ifjúsággal.
A Katolikus Leánykört vezette, és Piszter Jánosnéval együtt népszínműveket tanított be a lelkes fiataloknak.
Az iskolák államosítása után matematika-fizika szakon tanári diplomát szerzett, miközben valakinek útjában állt, s ezért pár évre Őrbottyánba száműzték.
El kellett szenvednie pap testvére, László meghurcoltatását is.
1970-ig, nyugdíjba vonulásáig majdhogynem minden veresegyházi kisdiák megtapasztalhatta precizitását, és szerető szigorát. Németet tanított magántanárként.
1971-ben a községi könyvtárt bízták rá.
Sokszor mondta, „Szinte megnyugszom, mikor ide belépek”. Nagyon szerette ezt a munkát, hiszen mindig, mindenben pontos volt, és a természettudományi képzettsége mellett, mindig szerette az irodalmat. 1982 őszén végleg nyugdíjba vonult.
Ettől kezdve szinte magába zárkózott, eluralkodott rajta a magány érzet.
1988. decemberén összeesett, a kiérkező mentőknek előbb az állatorvost kellett kihívni, hogy kutyáját eltávolítsák Tőle.
Egész életében hű maradt hitéhez, titkát magával vitte a sírba.

Electa · ut · sol · Lilium · inter spinas ·

A BUDAPESTI ANGOLKISASSZONYOK „SANCTA MARIA" INTÉZETÉBEN A „KISDED SZŰZ MÁRIÁ"-RÓL ÉS A „JÓTANÁCS ANYJÁ"-RÓL NEVEZETT, SZENT BORBÁLA ÉS SZENT ÁGNES PÁRTFOGÁSA ALATT ÁLLÓ

MÁRIA-KONGREGÁCIÓ

Kis Mária

miután határozottan kijelentette, hogy Isten anyját kiváló módon óhajtja tisztelni és az ő oltalma alatt keresztény életmódra fog törekedni, a mai napon ünnepélyesen felvétetett a kongregációba, mely a római főkongregációval egyesítve van, mely szerint részesülhet mindazon kegyelmekben, előnyökben és bűcsűkban, amelyeket az Apostoli Szentszék a főkongregációnak engedélyezett.

Budapest, 1926. április 25-én

Prachmay Jolán prefekta. Kippenberger prézes. Vrekó Margit titkár.

Rosa · mystica · Pulchra · ut · luna ·

A JÓTANÁCS ANYJÁRÓL NEVEZETT MÁRIA KONGREGÁCIÓ

1942-ben a hittanverseny után a Válóczy-féle ház udvarán katolikus körben

Népszínműtől a kultúrházig

(A veresegyházi közművelődés előtörténete)

Szüleim, a tízes évek elején Vas megyéből jöttek fel Budapestre, majd orvosi javaslatra (sok kecsketej és egészséges levegő) vidéki letelepedést kerestek. Édesapám akkor már a vasútnál dolgozott, és munkatársa Rubics Viktor erdővárosi ember ajánlatára Veresegyházt választották. Papát áthelyezték az éppen beinduló veresegyházi vonalra.

A mama meggyógyult, beilleszkedtek a falu életébe. Buzgó katolikusok voltak, sok rendezvényen vettek részt gyermekeikkel együtt.

Ifjúkoromban alakítottunk egy társaságot: Ella István, Pribély János, Bányai János, Lengyel László és Lajos, Huszai László és Károly, Berki Béla, Galgamácsáról Sokecz Ferenc és jómagam. Szórakozásunkra színdarabokat tanultunk be és adtuk elő a Katolikus Körben, a Válóczi hentes istállójából kialakított házban. Persze nemcsak mi fiúk, de a lányok is bekapcsolódtak: Mészáros Ilonka, Szalai Piri, Papp Ilus, Cukker Jolán és sokan mások.

Ezeket a népszínműveket Piszter Jánosné, Kiss Mária, Huszai Feri bácsi, Sándor Feri bácsi tanították be. Az előadott darabokat nagy látogatottsággal kísérte az itt élő lakosság. A befolyó pénzből egy saját kultúrházat akartunk építeni, ami meg is valósult.

Középen Piszter Jánosné és Kiss Mária

Szerencsétlenségemre pontosan a házunkkal szembeni telket jelölték ki e célra.
1944 karácsonyára már tető alatt állt a ház.
Amikor 1945 augusztusában hazaérkeztem Ausztriából (az angolok általi fogságból), rögtön megkapott a gondolat, hogy lesz itt mit tenni. Kmetty Jani bácsi udvarából áthordtuk a megmentett ajtókat, ablakokat és beraktuk a helyükre. Agyagból padlót döngöltünk a lábunkkal s folytattuk tovább a

színdarabozást. Népszínműtől az operettig merészkedtünk. Ezzel egyidőben az énekkultúránkat dalárdában csiszoltuk.

Kővári György

Zeneiskolánk igaz története

(A Lisznyai Szabó Gábor Zeneiskola előzménye)

Az iskolában, 1956-ban Misnyovszki Béláné, született Mészáros Regina lett a szülői munkaközösség elnöke. Nagyfokú tettvágy, alkotókészség volt benne. Látta és tudta, hogy olyan szülők gyermekei járnak most iskolába, akik korábban is készséget mutattak a színjátszásban. Ezért ajánlatot tett a Veresegyházi Szülői Munkaközösség színjátszó csoportjának megalakítására. Nagy segítségére volt nővére, Ilonka (Ella Istvánné) , aki a szervezésben ötleteivel még fokozta az elképzeléseit.

A szülői munkaközösség ülésén Regina elmondta szándékait, felkérte Kiss Mária tanárnőt és Piszter Jánosnét, a volt jegyző feleségét, hogy segítsék őt a rendezvények kivitelezésében. Mindketten készséggel vállalták e nemes feladatot. Sőt még csatlakozott hozzájuk Bodrogi Katalin, a nagy tudású, magyar szakos tanárnő (nyugdíjba vonulása után elköltözött Németországba, és újra apáca lett).

Kezdetben rövid darabokat adtak elő, többek között egy részletet Moliére: Fösvény című színművéből. Annyira kibővült a színjátszó kör, hogy egy akkoriban a Fővárosi Operett színházban játszott nagy zenés darabot kezdtek próbálni. Török Rezső: A vők iskolája, avagy Az anyósgenerálist, melynek zenéjét a Kossuth –díjas zeneszerző, Farkas Ferenc szerezte. Ez már komoly zenei felkészülést igényelt. Elláéknál István – aki ekkor már elég jól játszott zongorán – tanította be és kísérte a zenei betétet.

A szereplők, egy kivételével, mind katolikusok : Lugosi Gyuláné, az anyósgenerális, Gazsó Imre, Puskás Andrásné (Tóth Mancika), Gazsó Imréné (Csányi Julianna), Ella István, Varjú Lajosné (Vozár Ilona), Füzesi János, Sejtes Lajos, Kővári György, Leszák László, Leszák Lászlóné (Pintér Mancika), Dibusz Mária, Sejtes Lajosné (Csapó Mancika), Paszinger Imréné (Pintér Júlia), Vass István és neje Kiss Margit, Farkas Lászlóné (Kisák Ilona) Blafárd Istvánné és Varjú Lajos.

A darab Veresegyházon hatszor került bemutatásra, mindig telt ház mellett, szűnni nem akaró sikert aratva.

Annyi pénz gyűlt össze, hogy fölvetődött a gondolat: zongorát kellene venni a pénzből, és zeneiskolát kellene alapítani.

Szabó János, az általános iskola igazgatóhelyettese (aki kántortanítóként került Veresegyházra 1929-ben) akkor már évek óta foglalkozott a két Ella gyerekkel (Istvánnal és Péterrel), de Lugosi Gyuszival is. Ők az igazgatóhelyettes lakására jártak tanulni. Sajnos több gyermeket nem tudott fogadni, így jött a gondolat, hogy keressenek zongoratanárt. Regina megkérte az igazgatót, Gyenizse Ferencet, hogy próbáljon idehozni egy tanárt. Ez sikerült is Lisznyay

Szabó Gábor személyében, aki nyaranként a kántorképző tanfolyam vezető tanára volt.

A szülői munkaközösség kasszájában ekkor tízezer forint gyűlt össze, háromezer forintot az általános iskolától kaptunk kölcsön azzal, hogy záros határidőn belül visszaadjuk. A zongorát Kondor Béla festőművésztől vettük meg. Volt tehát zongoránk, de adósságunk is.

Veresen elég sokszor adtuk elő a darabot, ezért úgy gondoltuk, hogy ki kell lépni a faluból.

Püspökhatvanban adtuk elő nagy sikerrel és jó bevétellel, ahová Leszák Vilmos és neje Erzsike segítségével jutottunk el. Ezután Imre öcsém segítségével Vácdukán mutattuk be nagy sikerrel a Nők iskoláját. A zongorát Vass István lovaskocsiján szállítottuk, mint hajdan a vándorszínészek. Felbuzdulva a sikereken - faluról a fővárosba - az Istvántelki Főműhely színpadára is bemerészkedtünk a Leszák fiúk által.

Ekkor kezdődött igazán „szélesebben" a zene tanítása. Azzal, ahogy mi szülők birtokba vettük a pénzért vásárolt pianinót, majdnem ezzel egy időben érkezett meg az Oktatási Minisztérium ajándéka, egy új, igen szép és jó pianinó. Boldogok voltunk, mert rövid időn belül sikeresen beindult az énekkar szervezése is. Szegény Lisznyay tanár úr, nem tudott nemet mondani a szülők kérésének, s a tanítás után odaállt a szülők elé kart vezetni.

Vezényel Ella István, zongorán kísér Lisznyay Szabó Gábor

Ekkor már igen magas szintű zeneoktatás folyt. Ilyenkor a tanár úr az Elláéknál szállt meg, ahol öt gyermek mellett is helyet tudtak biztosítani részére. Ő viszont felbuzdulva a sikereken „kiszélesítette" a zeneoktatást. Gyenizse Ferenc igazgató egy teljes fúvós-zenekar felszerelését tudta beszerezni. E szakra Stróbl Lajos – igen híres zenetanárt, a gitár, a nagybőgő, és a tangóharmónika-oktatásra pedig Sellei Gyulát, szintén nagy tudású, elismert művésztanárt hozta hozzánk Lisznyay tanár úr.

A környező községekből is jöttek növendékek, így került ide Hűvösvölgyi Ildikó (egészen kis korában) zongora és hegedű szakra, de itt alapozta tudását Ella István, Péter, Miklós és Ilonka is. (Béla ekkor még karon ülő csecsemő volt.) Az én gyermekeim is szívesen tanultak, Laci a zongorán kívül trombitán is. Ekkor már sokan voltak az iskolában, így a gazdasági teendőket - pénz beszedését és kifizetést a tanárok részére - én vállaltam. Így ment ez, mígnem változás történt a falu életében.

Már a befejezéshez közeledett a kultúrház átépítése, amikor az akkori ház igazgatója, Pásztor Béla lett a község vezetője, aki új alapokra helyezte a zene- és művelődés életét.

De nem is ez a fontos, hanem az, hogy falunkban megszerették a komoly és könnyűzenét, a szereplést és az éneklést.

Lisznyay Szabó Gábor nevét felvette az önálló zeneiskola. E nagytudású művész a régi rendszerben (a szocializmus építésének időszakában) kitaszított, mellőzött zeneszerző és művésztanára volt a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolának.

Maradandó művészi alkotásai egyház-zenei művek.

Kővári György

„Szent Erzsébetből hős szeretet árad”

zengi az ősi magyar ének. Assisi Szent Ferenc mellett ő az emberiség nagy világossága, melegítő fényessége. Jótékony szeretetének, csendes egyszerűségének jelképévé vált a rózsacsoda: a rózsa, amelyet kenyérből változtatott át a Szeretet.

A Kenyér az életmentő Jóság, a Rózsa a Szépség jelképe, a magasabb rendű életé.

Őseink, az egykori, és még ma is élő veresegyházi római katolikus hívek ebből a szeretetből merítettek, amikor a kultúrház, a plébánia épületéhez, illetve településünkön épülő több új létesítmény építésében vettek részt, adták erejüket, lelkesedésüket.

A rózsacsoda Szent Erzsébet nagy hitére és Istenbe vetett bizalmára utal.

Ez a hit hatotta át szüleinket, ismerőseinket, akik színjátszásukkal boldog perceket okoztak egykori falunk lakosságának, és a befolyt összegből zeneiskolát alapítottak az ötvenes évek második felében.

Tevékenységüket Veresegyház Önkormányzata 1995-ben

„Szülők Munkaközössége Gyermekekért – Kultúráért – Zenéért” plakettel ismerte el.

Azok a szülők is részesültek az elismerésben, akik a hetvenes, nyolcvanas években támogatták, és segítették a veresegyházi gyermekek táborozását.

Kirándulás keretében keresték fel 1996. nyarán Sárospatakot, és a plébánia templomban Pásztor Pál által bemutatott szentmisén köszönték meg Szent Erzsébet közbenjárását.

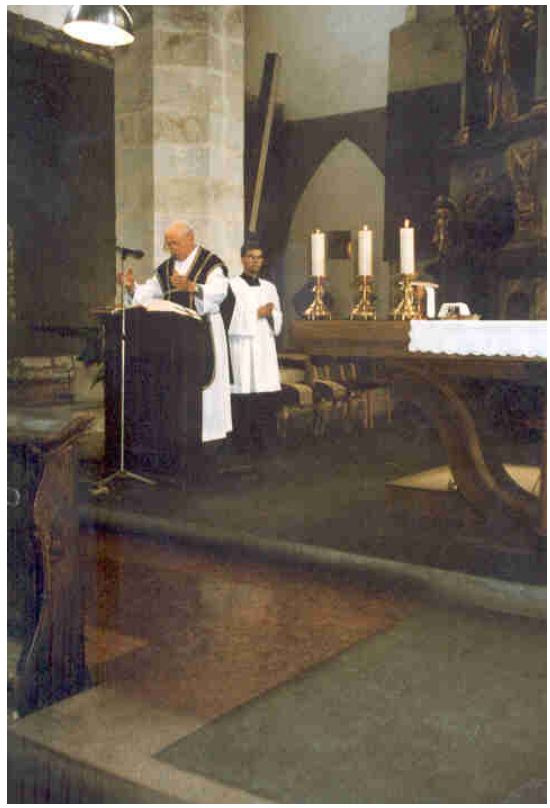

Hálaadó szentmisét bemutatta: Pásztor Pál nyugalmazott plébános, 1996.VI.28.

Önkormányzati képviselőként, a Kulturális Bizottság elnökeként javasoltam a kitüntetettek sorába a rendszerváltás előtti Szülői Munkaközösségek átfogó elismerését.
Ma is emlékszem, többek között azzal indokoltam ennek mielőbbi megtételét, „mert nem tudhatjuk, kiket szólít el közülük a Jóisten": Pásztor Pál, Lugosi Gyuláné, Kucsa Tamás, Vass István, Molnár Erikné (Julika), Kővári György, Ella István és neje Ilonka, Farkas Lászlóné, Barsi Istvánné, már nincsenek közöttünk, de örökké élnek emlékezetünkben és imádkozunk lelki üdvükért.

Bazsikné Kővári Krisztina

A hajdani egyháztanácsról

Várhelyi Vilmos plébános úr idejében az egyháztanács elnöke hosszú éveken át Vass István volt. Erre a tisztségre Hajdi János bíró halála után kérte őt fel Vilmos atya. Az akkori egyháztanács tagjai: Ella István, Huszai Ferenc, Sándor István, id. Badics Lajos, id. Leszák László, id. Lugosi Gyula, id. Kisák Gyula, id. Németh Imre, Kővári György, Bojsza Ferenc, Bojsza József, Necz Pál, Horváth Lajos, Rónavári Károly, Sándor Ferenc, Rádi József.
Ebben az időszakban az egyháztanács felújíttatta a templomot, az oltárszekrényt kicserélte, új plébániát épített (amelyben a munkák zöme társadalmi munka eredménye volt). A munkálatok folytatódtak dr. Visnyei Lajos atya idejében templomfestéssel, az oltárszekrény újra cserélésével, a szembemiséző oltár elkészültével valamint Vilmos atya lakásának felújításával. Az egyháztanács tagjai fiatalabbakkal is bővültek és az idősek közül tiszteletbeli tagok maradtak: Ifj. Leszák László, Gáncs Gábor, ifj. Kisák Gyula, Jávor László, ifj. Badics Lajos, Dinka József, Varga Gyula.
Farkas József atya idején orgonát építtettek. Az egyházközség plébánosa Molnár Zsolt, az új egyháztanács elnöke pedig Gáncs Gábor lett. Az egyháztanács tagjai lettek még: Csáji Attila, Leszák Ferenc, Kurucz Ferenc, Nagy László, Tósaki Mihály.
Elnöksége alatt felújításra került a plébánia, a segítőkész fiatalok közreműködésével elkészült a Szent Imre terem a plébánia pincéjében. Ez hozzájárult az egyházközség életének fellendüléséhez. Nagy sikerű egyházközségi napot szerveztek. A templom padjait, kerítését és kertjét felújították, a sekrestye új bútort kapott. Restaurálásra került a Golgota szoborcsoport. Az ifjúság számára a kertben futballpálya készült. Az egykori egyházi iskola ingatlanának ismét az egyház lett a tulajdonosa. Pályázati pénzből felépült a Szent Pio Otthon és megkezdte működését. Újabb pályázat eredményeként autóbuszt vásároltunk. Majd 2004 tavaszától a hívek szavazatai alapján a következő képen alakult a Képviselőtestület tagsága az alakuló tanácskozás jegyzőkönyvét csatoljuk.

JEGYZŐKÖNYV

KÉSZÜLT: 2004. MÁRCIUS 05.–ÉN AZ EGYHÁZKÖZSÉGI KÉPVISELŐTESTÜLET ALAKULÓ TANÁCSKOZÁSÁN.

MOLNÁR ZSOLT PLÉBÁNOS ATYA SZERETETTEL KÖSZÖNTÖTTE A HÍVEK SZAVAZATA ALAPJÁN BEKERÜLT ÚJ-RÉGI TAGOKAT EGYARÁNT: CSÁJI ATTILA, DIAN PÁL, DINKA JÓZSEF, FENDLER OSZKÁR, GÁNCS GÁBOR, JÁVOR LÁSZLÓ, KISÁK GYULA, LESZÁK FERENC, LESZÁK LÁSZLÓNÉ, LUGOSI MARGIT, MARUSZKI JÁNOS, MORVAI LÁSZLÓ, NECZ PÁL, NECZ PÁLNÉ, TÉGLÁS GÁBOR, TÓSAKI MIHÁLY.

SZENTSÉGIMÁDÁSSAL KEZDŐDÖTT AZ ELSŐ TALÁLKOZÓ – S A LELKI JELENLÉT IMÁDSÁGOS ÉLET, PÉLDAADÁS FONTOSSÁGÁT KIEMELTA AZ ATYA. ELMONDTA A "MAGYARORSZÁGI EGYHÁZKÖZSÉGI KÉPVISELŐTESTÜLETEK SZABÁLYZATÁNAK" (MEKSZ) EGY-KÉT FONTOS RÉSZÉT.

AZ EGYHÁZKÖZSÉGI KÉPVISELŐTESTÜLET FOGALMÁRÓL, IRÁNYÍTÁSÁNAK MÓDJÁRÓL, TAGJAIRÓL, VEZETŐIRŐL, FELADATAIRÓL, IDEVONATKOZÓAN HANGSÚLYOZTA A TANÁCSTAGOK „TANÁCSADÁSI" LEHETŐSÉGÉT.
AZ IGÉRETTÉTEL S A SZENTMISE ÜNNEPÉLYESSÉ TÉTELE ELŐKÉSZÍTÉSEKÉNT MEGBESZÉLTÜK, HOGY KI MILYEN SZOLGÁLATOT VÁLLAL FELOLVASÁSSAL, STB…
EZUTÁN KÖVETKEZET A TAGOK ÁLTAL TÖRTÉNŐ JELÖLÉSSEL ÉS SZAVAZÁSSAL A MEGBÍZÁSOK, FELADATOK, SZOLGÁLATOK VÁLLALÁSA.

VILÁGI ELNÖK: GÁNCS GÁBOR

JEGYZŐ: LUGOSI MARGIT

KÖNYVELŐ: TÓSAKI MIHÁLY/ELLENJEGYZŐ: LESZÁK FERENC,
MORVAI LÁSZLÓ/

PLÉBÁNIA GONDNOK: DINKA JÓZSEF, SEGÍTŐ: JÁVOR LÁSZLÓ

TEMPLOM GONDNOK: LESZÁK LÁSZLÓNÉ, SEGÍTŐK: KISÁK GYULA,
CSÁJI ATTILA

TEMETŐ GONDNOK: DIAN PÁL, SEGÍTŐK: TÉGLÁS GÁBOR
NECZ PÁLNÉ
TOVÁBBI MEGBESZÉLÉSEK: KÖLTSÉGVETÉS JELENLEGI HELYZETE: PLÉBÁNIAI SZÁMLASZÁM, ALPÍTVÁNYI BEFIZETÉSEK, AZ OTTHON SZÁMLASZÁMA STB… A TEMPLOMFESTÉS KÉRDÉSE, A TEMETŐ RENDEZÉSE STB…
FELMERÜLT: A BETEGEK ELSŐPÉNTEKI ÁLDOZTATÁSÁNAK MEGOLDÁSA,
EGYHÁZKÖZSÉGINAP, TOVÁBBÁ:INTERNETES PÁLYÁZATOK STB…
JEGYZŐKÖNYVET VEZETTE:LUGOSI MARGIT

Ezen időszak alatt Tanczik Balázs atyának - Káplánlakást alakítottunk ki a visszaszerzett ingatlan egy részében.
Majd 2005 Januárjában változás történt – Gáncs Gábor és Téglás Gábor lemondtak tagságukról, s így még Török Ádám és Veres Péter került szolgálatba.
A Váci Egyházmegyében elinduló megújulási folyamat részeként Dr. Beer Miklós püspök atya szeretné, ha a Képviselő Testületek is megújulhatnának. A Lelkipásztori napokon hallott ez irányú tapasztalat megosztását csatoljuk. S az Egyházmegyében a csütörtök esténkénti Szentségimádás is jó alkalom arra, hogy együtt kérjük Jézust, mutassa meg mi az Ő Szent Szívének szándéka egy-egy plébánián és az egyházmegyénkben.

AZ ÉLŐ RÓZSAFÜZÉR

A rózsafüzér imádság lényegében az Evangélium rövid és népszerű összefoglalója. Az „Üdvözlégy Mária" kezdetű ima litániaszerű ismétlése elmélkedésre hív minket.

A rózsafüzér, a XV. Század második felében vált a családok közkedvelt, népszerű imájává, de szívesen imádkozták a közösségekben is.

Korunk keresztényei fölfedezték a rózsafüzér imádságának kezdeti jellegzetességeit, amit megtalálunk az Ősegyház egyiptomi szerzeteseinél: Ők búzaszemeket vagy kavicsot használtak, hogy számolják imáikat, s közben lelkük a bibliai igazságokon elmélkedett… A domonkosrendi szerzetesek és a karthauziak példája nyomán a rózsafüzér népi ájtatossággá vált. A hagyomány Szent Domonkost tartotta az „olvasó" megteremtőjének. Ők voltak a rózsafüzér társulatok alapítói. A jezsuiták is lelkesen hozzájárultak ahhoz, hogy ez az imádkozási mód elterjedjen az egész világon. A keresztények a „húsz titok" segítségével elmélkednek Jézus életéről, szenvedéséről és megdicsőüléséről. A rózsafüzért mindenki könnyen imádkozhatja, és közben elmélyülhet, elmélkedhet Jézus életének titkai fölött. Az imádkozó ember Mária helyzetéből és szemszögéből, valamint az Ő segítségével és közbenjárásával próbál behatolni az Örömhír legfontosabb titkaiba. A rózsafüzér látszólag csak az Üdvözlégyek folytonos ismétlése, de valójában sokkal mélyebb tartalmú. Szűz Máriát köszöntjük Jézus életének üdvtörténeti eseményeihez kapcsolódva. Erre az imádságra különösen is érvényes a régi egyházi meggyőződés „Per Mariam ad Jésum" - Máriával Jézushoz jutunk. Mária lelkületével közelebb kerülünk Jézushoz, Mária közbenjárásával mélyebben kapcsolódunk Jézus személyéhez.

„E harmadik évezred kezdetén mindannyiunknak, mint az Egyház gyermekeinek, új erővel kell elindulnunk a keresztény életben. A program adva van. Végső soron Krisztusban koncentrálódik, hogy megismerjük, szeressük, kövessük Őt, Őbenne éljük a Szentháromság életét. Szemlélni Krisztus arcát éspedig Máriával együtt szemlélni – ez a program, amit a harmadik évezred hajnalán az Egyháznak adtam, amikor arra szólítottam föl, hogy az új evangelizáció lelkesedésével evezzen a mélyre a történelem tengerén. Krisztus szemlélése azt jelenti, hogy föl tudjuk ismerni mindenütt, ahol megmutatkozik sokféle jelenlétében, de mindenek előtt testének és vérének eleven szentségében. Az egyház az Eucharisztikus Krisztusból él, belőle táplálkozik, tőle nyeri világosságát. Az Eucharisztia a hit misztériuma, s ugyanakkor a „világosság misztériuma". Valahányszor az Egyház ünnepli, a hívők bizonyos módon átélhetik a két emmauszi tanítvány élményét: „Megnyílt a szemük és fölismerték Őt".

„Mária, aki napról napra készült a Kálváriára, „az elővételezett Eucharisztia" – úgy is modhatjuk, hogy a vágy és a fölajánlás „lelki áldozásnak" állapotában élt, ami a Fiával való együttszenvedésben teljesedett be. A húsvét utáni időben pedig az apostolok által vezetett és a szenvedés „emlékezeteként" ünnepelt Eucharisztiában, való részvételben élt tovább.

„Mária egész Krisztus mellett eltöltött életével –és nemcsak a Kálvárián- magá-évá tette az Eucharisztia „áldozat-jellegét". Amikor fölvitte a kisded Jézust a jeruzsálemi templomba „hogy, felajánlja az Úrnak" Simeon jövendölését hallotta:" jel lesz, amelynek ellene mondanak" és tőr éle fogja átjárni az ő lelkét is.

Megjövendölték a megfeszített Fiú drámáját, s vele együtt a Kereszt lábánál álló Mária stabat Materét is."
El tudjuk-e képzelni, mit érzett Mária, amikor Péter, János, Jakab és a többi apostol szájából halotta az Utolsó Vacsora szavait" Ez az én testem, mely értetek adatik". Az áldozatul adott és a szentségi jelekben megjelenő test ugyanaz, mint amelyet ő fogant a méhében! Az Eucharisztia vétele Mária számára azt jelentette, hogy újra magába fogadja azt a szívet, mely együtt dobogott az övével, és újra átélte, amit a Kereszt alatt tapasztalt."(II. János Pál Pápa Eucharisztikus körleveléből)

Egy régi kedves mondás szerint az Élő Rózsafüzér olyan, ami összeköti a mennyet és a földet. A Szentolvasó egyik részét mi tartjuk a kezünkben, a másik részét Mennyei Édesanyánk palástjával beborítja, és úgy teszi az Úr Jézus elé szívünk minden imádságát – közbenjárva értünk.
Szeretettel várjuk mindazoknak a jelentkezését, akik szívesen imádkoznának az „ÉLŐ RÓZSAFÜZÉRBEN„

A Rózsafüzér Társulat szeretettel felajánlja adományait: a liturgikus ruhák megújításával és a „templom ünnepi ruhája" az új terítők elkészíttetésével is hozzájárul, hogy méltón ünnepelhessünk.

L. M.

Egyházközségi nap, 2005 – Élő rózsafüzér

SZŰZ SZÜLŐJE ISTENNEK

SZŰZ SZÜLŐJE ISTENNEK,
ENGEDD, HOGY TIED LEGYEK!
TIED ÉLET- S HALÁLBAN;
TIED JÓ- ÉS BALSORSBAN!
TIED KÜZDVE, SZENVEDVE;
TIED MOST ÉS ÖRÖKRE!
SZŰZ SZÜLŐJE ISTENNEK,
ENGEDD, HOGY TIED LEGYEK!

ANYÁM, BENNED BÍZOM S REMÉLEK!
ANYÁM, TEUTÁNAD EPEDEK.
ANYÁM, TE JÓSÁGOS, KEGYELMEZZ!
ANYÁM, TE HATALMAS, VÉDELMEZZ!
ANYÁM, Ó, JÖJJ, SEGÍTS IMÁDKOZNI!
ANYÁM, Ó, JÖJJ, SEGÍTS KÜZDENI!
ANYÁM, Ó, JÖJJ, SEGÍTS SZENVEDNI!
ANYÁM, Ó, JÖJJ, NE HAGYJ ELVESZNI!
HISZEN BÍRSZ SEGÍTENI, Ó, HATALMAS!
AKARSZ IS SEGÍTENI, Ó, IRGALMAS!
KELL IS SEGÍTENED, Ó, HŰSÉGES!
FOGSZ IS SEGÍTENI, Ó, KEGYELMES!
ANYÁM, TE VAGY A KEGYELMEK ANYJA,
SZOMORÚAK VIGASZTALÓJA,
BŰNÖSÖK OLTALM, MENEDÉKE,
FÖLD REMÉNYE, MENNY ÉKESSÉGE!
KI KÉRTE MÉG SEGÉLYEDET HASZTALANUL?
KI TÁVOZOTT TŐLED MEGHALLGATTATLANUL?
AZÉRT BIZTON MONDOM MINDEN SZÜKSÉGBEN:
MÁRIA MINDIG SEGÍT, MINDEN IDŐBEN!
BIZTOSAN ÁLLÍTOM ÉLETBEN S HALÁLBAN:
MÁRIA MINDIG SEGÍT, MINDEN BALSORSBAN.
AZÉRT HISZEM, S MEGHALOK EZEN HITEMBEN,
HOGY MÁRIA SEGÍT, HOGY FENNT LEGYEK VELE A MENNYBEN.

SZŰZ SZÜLŐJE ISTENNEK,
ENGEDD, HOGY TIED LEGYEK!
TIED ÉLET- S HALÁLBAN;
TIED JÓ- ÉS BALSORSBAN!
TIED KÜZDVE, SZENVEDVE;
TIED MOST ÉS ÖRÖKRE!
SZŰZ SZÜLŐJE ISTENNEK,
ENGEDD, HOGY TIED LEGYEK!

2004/06/28

RÓZSAFÜZÉR KIRÁLYNŐJE
KÖNYÖRÖGJ ÉRETTÜNK

A KALÁSZ KÖZÖSSÉGRŐL

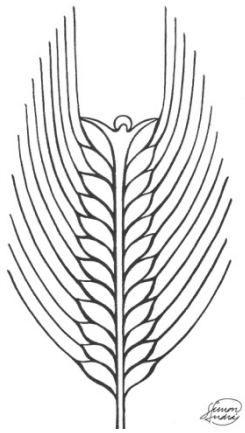

Szeretném röviden ismertetni a KALÁSZ közösség megalakulását, életét és célját. **A KALÁSZ – rövidítése a Katolikus Asszonyok Lányok Szövetségének**. 1936-ban, mint leánykört Licensbachen Rita néni alapította, és szívvel lélekkel gyűjtögette a Szűzanya tisztelő leányokat. Rita néni fáradhatatlan volt, szívén viselte a tiszta lelkű leányok sorsát. Kapcsolatot tartott a Világszervezettel, ami még ma is fenn áll. Sőt államilag is elismert közösség a KALÁSZ. Azon munkálkodott, hogy minden szépet és jót megtanuljanak a leányok. Az alapítók célkitűzése az volt, hogy hitükben erős, erkölcsükben tiszta, nemzeti kultúránk értékeit ápoló anyai és női hivatásának betöltésére felkészült leányok nevelése. A szép összejöveteleken kívül szerveztek lelkigyakorlatokat, varró és főzőtanfolyamot, mennyasszony képzőt, és katekizmus versenyt, ahol az akkori váci püspök Úr vizsgáztatott. Sajnos Rita nénitől el kellett búcsúzni, nagyon fájt a távozása.

1942-ben Rita néni távozása után, Illés Mária néni lett az országos vezetőnk a váci egyházmegyében és folytatta Rita néni elképzeléseit. Nagy segítségére volt Mária néninek Kiss Mária tanító néni, aki sokat foglalkozott velünk, mint kis szívgárdistákkal. Sok szép éneket és játékot tanultunk, nagyon szerettünk a szívgárdába járni.

Majd Kiss Mária tovább folytatta tevékenységét a leánykörben. Nagyon szerettük, mert Ő mindig velünk volt. Sokat segített a Mária néninek a foglalkozásoknál, leánytalálkozókat szerveztek a szomszéd községekkel. Nagyon sok szépet, jót tanítottak nekünk. Csodálatos módon tudták szeretetüket átadni. Minden találkozó szentmisével kezdődött és a szentmise keretén belül került sor a fogadalom tételre. A jelvényünket boldogan tűztük ki és boldogan viseljük még ma is.

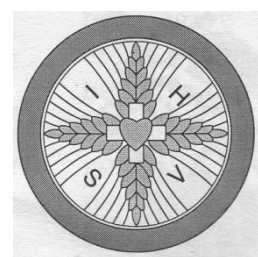

A jelvényünk felirata **I H S V ' In hoc signo vinces'** vagyis **e jelben győzni fogsz**. Az örömünk sajnos 1944-ben megszakadt és jött egy igen hosszú szünet. Az idő kiesett, de a szívünkből nem tudta kitörölni a Szűzanya iránti tiszteletünket, mert éltetett a jeligénk, amit minden összejövetelünkön éneklünk: 'Szemünk az égre bízva néz, testvér kezet szorít a kéz. A múlt sugall szent őserőt, építünk rajta szebb jövőt!' Igen, mi bíztunk a jövőben. Sokára, de a jó Isten segítségével meg is kaptuk. 1994 tavaszán dr. Farkas József plébános úr egy vasárnapi szentmisén kihirdette, hogy a váci egyházmegye körzeti vezetője: Kozmér Györgyné Zsóka néni, s kéri a régi KALÁSZ tagokat egy kis beszélgetésre. A szívünk nagyot dobbant és boldogan mentünk, habár nem kislányok, hanem idős asszonyok és megfogyva, mert sokan eltávoztak az Úr kegyelmével. A hosszú szünet után is, ifjú szívvel, boldogan újítottuk meg a Szűzanyának tett fogadalmunkat. A fogadalom megújításán már Metzger Gabi nénit, mint országos vezetőnket köszönthettük, Aki közel negyven évig az esztergomi titkárságon dolgozott. Rita néni

rábeszélésére elvállalta a KALÁSZ vezetését, amit szívvel-lélekkel és nagy odaadással tett. Szertettel foglalkozott velünk és mi is nagyon szerettük őt. Az egész életével a jó Istent és Szűzanyát szolgálta, s nekünk is csak a szépet és jót tanította. Mindig azzal búcsúzott: Szeressétek egymást! Egyszer Szent István kijelentette, hogy minden 10. Falu építsen templomot, ahol a hívek összejönnek közös imádságra. A mi vezetőink is e jó példát követve, szervezték meg a 10 falu egy asztal, találkozót. Nagyon jó ötletnek bizonyult és örültünk is neki. Mindig másik faluban volt a megrendezés, nagy izgalommal teltek az előkészületek. Minden találkozó szentmisével kezdődött. S a szentmise után fehér asztal mellett folytatódott, kis műsorral, énekléssel, beszélgetéssel. Jó hangulatban telik ez a pár óra. Mindenki érzi, hogy nagyon jó együtt lenni.

A fiataloknak nyári táborozást szerveznek vezetőink, aminek keretében: hit, játék és szórakozás is van, amiből szép élményekkel térnek haza. 199-ben Gabi néni megbetegedett, súlyos műtéten esett át. Nagyon hiányzott a kedves arca, az a jóságos megnyugtató szava. Mikor meglátogattuk homlokunkra keresztet rajzolt, ezekkel a szavakkal: szeressétek egymást. Azt hiszem ezt a szép kérést szívesen, megfogadjuk. 2000. 03. 03.-án az Úr magához szólította. A Szent Gellért templomban vettünk örök búcsút drága Gabi nénitől. A szentmisét dr. Beer Miklós Atya, aki még, mint plébános, ma már a jó Isten kegyelmével megáldott és a mi váci egyházmegyénk felszentelt püspökének tisztelhetjük. A püspök Úr is tisztelte Gabi nénit és szeretettel emlékezett meg tisztaságáról, jóságáról. Szentbeszédében mondta, hogy mintegy angyal járt közöttünk és személyében egy angyal költözött el tőlünk. Az elhunyt vezetőinket a szívünkben örökké őrizni fogjuk. Gabi nénit Ulhrik Magdolna helyettesítette, majd Nényei Gábornét választottul országos vezetőnknek. Gabika lett az utazó nagykövetünk, ő tartja fenn a nemzetközi kapcsolatot és Ő általa a WUCWÓ vagyis a katolikus női szervezetek világszövetsége. Minden év Május 1-én imanapot tartunk

szentmisével és mécses gyújtással. Imánkat felajánlva a világ békéjéért. Kérjük az Úr Jézust, a Boldogságos Szűzanyát a Jó Tanács Anyját, hogy hallgassa meg

közös imánkat. Amiben kérjük a KALÁSZ közösségünk minden egyes tagját, egyházközségünk és városunk minden egyes lakóját óvja és védelmezze, hogy békességben, szeretetben élhessünk és a jó Istent szolgálhassuk.

„Kelj föl tündökölj, mert eljött világosságod és az Úr dicsősége felragyogott fölötted" (Iz 60,1)

Varjú Lajosné Ica
KALÁSZ csoport vezetője

A SZENT ANTAL IMAKÖZÖSSÉG

A Szent Antal Imaközösség a Szentlélek indíttatására, az akkori kedves plébánosunk, Farkas József Atya engedélyével és erkölcsi támogatásával 1998-ban alakult.

Első ima-összejövetelünk Június 13-án Szent Antal ünnepén történt.
Amikor súlyos beteg lett József Atya megkért, hogy imádkozzunk gyógyulásáért. Mi ezt szívesen, sokáig meg is tettük, de sajnos mégis elköltözött tőlünk a Jóisten világába, a Mennyek Országába. Amíg tudott mozogni, el is jött József atya imádságainkra.

Közben jelenlegi, szintén kedves plébánosunk Molnár Zsolt atya, akkoriban került egyházközségünkbe. Ő sajnos mindig elfoglalt, ezért csak a kezdetekben jött el megnézni, hogy mit csinálunk. Mi nagyon örülnénk, ha többször megtisztelne jelenlétéven bennünket, közösségünket. Gondolom, ha egy pap felkarol egy közösséget, az sokkal élőbbé válhat.
Az imaközösségünk így is élő, mert az élő Jézus jelen van, hiszen Ő mondta, hogy „ahol ketten vagy hárman az Ő nevében találkoznak, ott van közöttük”…”s amit az én nevemben kértek az Atyától, megadja nektek”
Kb. egy, éve lehetővé vált, Zsolt Atya engedélyével, hogy aktív tagunk Ilonka kinyithatja a Tabernákulomot, és amíg imádkozunk – egy óra hossza alatt nyitva van és imádhatjuk az Oltáriszentségben jelenlévő Jézust. Ez csodálatos, és hála érte Zsolt atyának. Talán, ha ezt tudná több hívő, lehet, hogy többen jönnének imaóráinkra.
Az elmúlt 9 év alatt közösségünk tagjai: Neczné Ilonka, Dianné Ibolya, Szabó Józsi, Hajdiné Margit néni, Lengyelné Irénke, Tósaki házaspár, Veres házaspár, Kainczné Terike, Kőrösiné kati, Badics Lajos, Hibóné Irénke néni, Prokkné Bözsi néni, Valika néni, Fazekasné Erzsi néni, Juhászné Irma néni, Pásztorné Juci néni, Hegyiné Anikó, Majorné Magdi néni, Kisákné Margit néni, Jávorné Juli néni, Vassné Manci néni, Béla bácsi és a Varga család. Néha fontosabb esmény előtt pl. egyháztanács választás előtt vagy más alkalommal Morvai Laci, Botosné. Varga Gyula, Varjúné Ica néni, Gáncsné, Leszákné stb…
Sajnos betgség vagy más elfoglaltság miatt nem tud mindig mindenki jelen lenni az imaórákon.
Kezdeti és jelenlegi célunk is imával engeszetlni, dicsőíteni Istent, hálát adni és ügyes-bajos dolgainkban segítségét kérni.
Imaszándékaink általában a következők:
pápánkért, püspökeinkért, Zsolt atyáért, Balázs atyáért, Magyarország püspökeiért, papjaiért, kispapjainkért, szerzetesekért, egyházközségünkért, élő és elhunyt szeretteinkért, magyar hazánkért, betegekért, tisztítótűzben szenvedő lelkekért, és egyéni szándékainkra, ajánljuk fel imáinkat.
Közösségünk mindenki felé nyitott, hiszen minden hónap13.-án tartjuk összejöveteleinket a templomban, előtte pedig a vasárnapi szentmisében kihirdeti a miséző atya a kezdés időpontját.

Leggyakoribb imáink az 5 tized rózsafüzér (az egyházi ünnepkörhöz alkalmazkodva és eseményhez illő 4 fajta rózsafüzér, de újabb vagy más fajtákat is szoktunk imádkozni.) Litániát és egyéb más imákat is mondunk, szép egyházi énekeket énekelünk.
Az 5. Születésnapunkat AGAPÉVAL is megünnepeltük, ahol sütemény, torta és üdítő mellett kötetlenül beszélgettünk.
Egyszer megnéztük a Pio otthonban a Passió c. Filmet a nagyböjti időszakban. Szeretnénk a jövőben is vallásos filmet nézni közösen (az egyházi időszaknak megfelelően), de nem volt rá igény – kevesen jöttek el, pedig hatalmas lelki élményt jelenthetett volna sok ember számára. A film után pedig kötetlenül beszélgethetnénk, hogy kinek mit jelentett a film.
Ha lenne rá igény, lelkes előadót is hallgathatnánk és beszélgethetnénk velük.
A jövőt illetően 13-ákon kívül szeretnénk gyakrabban találkozni a közösségi teremben, ahol csoportos beszélgetések, meghívott előadók, vendégek tanítanának és beszélgetnének velünk.
Szent Antal könyörgését kérve szoktuk befejezni imaóráinkat.
Mindenkit szerettel várunk és hívunk Imaközösségünkbe, hogy együtt imádkozhassunk, engesztelhessünk, mert az **imádság ereje nagyon nagy**.
A Szűzanya is minden jelenésében imára hív mindenkit: **„imádkozzatok, imádkozzatok, imádkozzatok."**
Végezetül Isten áldását kérjük minden kedves olvasóra! Páduai Szent Antal, Jézusnak barátja és a szegények pártfogója, könyörögj érettünk, hogy életünkben és halálunkban Jézusnak barátságában maradjunk. Amen.

Varga Lajosné

A mi ifjúsági hittanunk

Minden Zsolt atya érkezésével kezdődött 1999 végén, mikor mint legújabb plébánosunk meghívta az ifjúságot is a közösséggé válásra, az útra, mely már a miénk. A tékozló fiú történetével indította a hagyományossá váló Szentírásolvasást, 14-25 éves, útjukat kereső „tékozlóknak". Kezdetben még a sekrestyében, alkalmanként a templomban „építkeztünk". Az induló 25-30 ifjúból úgy 10 vetette meg aztán azt a biztos alapot, mely ma is megvan. Az építkezés Lélekben, és a szenespincében is folytatódott, így 2001-re saját helyünk is lett: a Szent Imre közösségi terem! Ekkorra már a többség kitanulta az oltár melletti szolgálatot, és milyen szép is a teljes asszisztencia!

A munka, a jókedv és a megérdemelt szórakozás jó barátságokat szült, olyan közösséget mely könnyen megragadhatta a kellő nyíltsággal érkezőt. Péntek esténként az Igét körülülve egymás gondolatait és Zsolt atya tanítását befogadva bontakozott ki bennünk az új szemlélet. Sokat kaptunk. A péntekből néha szombat lett a hittant követő elmélyült játékban, és a közösség élt.

Kirándultunk atyástól esőben, sárban, eltévedtünk, majd nehezen, de megleltük a jó utat, szalonnáztunk évvégente és létrehoztunk több hagyományos programot: Az együtt szilveszterezést például. Az aszófői lelki-gyakorlatokon a világtól távolodva jutottunk közelebb Istenhez, élveztük a csendet, s hallgattuk az Atyát. Az éjszakai keresztútra vittük- akkor még vállon- a keresztet, és szerveztünk, terveztünk. Többek közt a nyári táborokat: Bogácson, Füzéren, Pécsen, Kutasón. S e hagyományok élnek.

Egyre nagyobbak, önállóbbak leszünk, hisz egymásra is bátran támaszkodhattunk. E cél felé haladásunkban kaptuk segítségül Balázs atyát, aki rendszerességre és pontosságra igyekszik nevelni bennünket, lássuk be: nincs könnyű dolga, de ugyebár ahogy a bölcsesség szól: „Vassal formálják a vasat, s egyik ember formálja a másikat!” egyre fényesebbek leszünk. A hittan rendje immár más, imádkozunk, felkészülünk segítséggel vagy a nélkül és tanulunk, egymás által. Van teaházunk a Pio otthon pincéjében, így vendégül láthatjuk a vendégeket, akik a hittan életét színesítik havonta egyszer.

A nyolcadik osztályosok immár köreinkben okulnak, s néhányan szerencsésen itt is ragadnak közülük. Így van ez a frissen bérmáltakkal is, őket, és persze mindenki mást továbbra is szívesen fogadunk!

Ifihittanosok

A FELNŐTT KÖZÖSSÉGRŐL.

„Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok- én megkönnyítlek titeket…" (Mt. 11. 28-29) Ez a szentírási rész jut eszembe, ha a felnőtt közösség hittancsoportjáról kell néhány gondolatot papírra vetnem. Hogy miért?.. Mert 2000-ben alakult közösségi csoportunk tagjai már

túlhaladtak az ifjú életkoron és a család, a munka, a világi élet sodrásából kivánkoztak, kivánkoztunk a lelki megnyugvás, a hitéleti megújulás és a szinte napi tanuságtételek felemelő élményével gyógyító közösségi létformába. Nekünk és mindazoknak, akik évek során hozzánk jöttek, mindezeket az érzéseket és lelki feltöltődést biztosítja a plébániánkon működő Felnőtt közösség, mely a többi meglévő 13 -14 aktív közösség egyike. Közvetlen folytatása és megtartó erőssége lett annak a szentlélek szemináriumi elköteleződésnek, melyben sokan, így jómagam is felújítottuk, elmélyítettük a keresztségben kapott hitbéli, életreszóló útravalónkat.

Zsolt atya, Gáspár István atya és mások is arra bíztattak, hogy legyen folytatása, mintegy továbbvezetése életünk ilyen tartalombővülésének. A befogadó csoport lelkiismeretes, átélő segítségével haladhattunk hitbéli megerősödésünk utján.

Ma közösségünk olykor változó létszámmal /10 – 16 fő/ „működik", bárki, bármikor, kortól függetlenül csatlakozhat hozzánk. Hetente találkozunk, szentírási részek felolvasásával, megbeszélésével, életünk napi eseményeinek a Biblia útmutatása szerinti összevetésével és értelmezésével foglalkozunk. Ezek szinte kivétel nélkül üdítő beszélgetések, néha viták. Azonban mindenképpen

elgondolkodtatóak és megtanítanak arra, hogy életfolyamunk nem a vak véletlen sodró pillanataiból áll, hanem a teremtés rendjébe helyezett ember Istentől kijelölt útja. Részt veszünk a különböző egyházi rendezvényeken, találkozókon; a nyári időszakban legalább egyszer kertipartit szervezünk, ahol szalonnasütés mellett kötetlenebb körülmények közt érezhetjük jól magunkat. Zsolt atya berkenyei lelkigyakorlatai pedig az elmélyülés, a játék és hithezkötődés különleges alkalmai, melyeket igyekszünk lelki épülésünkre fordítani.
Örömmel támogatjuk az ökumené gyakorlatát, melyben a testvérfelekezeti együttgondolkodás és a hitünkért való közös felelősségvállalás nyilvánul meg. A mai világban fontosnak tartjuk a hitéleti közösségek meglétét, mert ezek segíthetnek minket abban, hogy életpéldával szolgálhassunk másoknak is.

Illésfalvi Péter, id.

A templomi szolgálatban résztvevő hittanosok

A szeretet arca

A találkozóinkon, az asszisztenciában résztvevők, ministránsok, felolvasók és lobogós lányok, együtt szoktunk imádkozni.

Szép emlékünk a rózsafüzér titkainak megjelenítése, Máriával együtt szemlélhettük Krisztus Arcát.

Karácsony előtti időben feladatunk az volt: együtt IGENT mondani Máriával – elgondolkodni templomi szolgálatunk szépségeiről, s kérni közbenjárását, hogy a mindennapok egyszerűségében is felfedezhessük, hogyan adhatjuk életünkkel Jézust ajándékba, mint Mária.

A MAGÁNYOSOK KARÁCSONYÁRA készültünk megajándékozni az időseket, vallásos gondolatokkal. Az igazi ajándékot mégis mi kaptuk, mert amíg készültünk észre sem vettük, hogy valójában ez felkészülés számunkra volt lelkigyakorlat

Megköszönjük Jézusnak, hogy erre a szép SZOLGÁLATRA MEGHÍVOTT mindannyiunkat.

A húsvéti előkészületünk részeként, megjelenítettük a Passiót. Az Úr Jézus áldozatos szeretetére gondolva, minden szentmise egy kicsit nagycsütörtök, nagypéntek és húsvét is – a FELTÁMADOTT ÖRÖME szeretne mindig velünk maradni, hogy „lángoljon a szívünk" amikor találkozunk Jézussal. Legyen az a FÁJDALMAS ARCA, a keresztáldozatban vagy a MEGDICSŐÜLT FÉNYE a feltámadásban, de egyben az IRGALMAS ARC a megbocsátásban.

Minden szentmisében megjelenítődik a keresztáldozat, az eukarisztiában az utolsó vacsora és a FELTÁMADT KRISZTUS szívünkbe költözik, hogy megerősítsen.

Az előkészületben visszaemlékeztünk, amikor Egerben voltunk dr. Katona István püspök Atya szeretettel ajándékozta templomunknak az IRGALMAS KRISZTUST ábrázoló képet. S a mezőkövesdi Katolikus Általános Iskola kápolnájában lévő régi feszület maradványra – amin csak a Corpus volt látható, és hiányzott a karja, s ez volt mellé írva a falra:JÉZUS AZT AKARJA, HOGY TE LEGYÉL A KARJA!… Jobban megnéztük láthattuk, hogy az arca is hiányzik.JÉZUS AZT AKARJA, HOGY TE LEGYÉL AZ ARCA – ismerje föl rólad bárki, akivel találkozol, hogy krisztusi ember vagy.

Milyen jó lenne, ha ilyen lelkülettel tudnánk minden szentmisében résztvenni. Hiszen JÉZUS HÍV ÉS VÁR, hogy „ŐÁLTALA, ŐVELE ÉS ŐBENNE" ajándékozzuk tovább szeretetét. Valóban ünneplőbe öltözteti szívünket, IRGALMAS SZERETETE GYÓGYÍT, és ha cselekedeteinknek még hiányzik a karja – segít, Ő kiegészíti kegyelmével. S ha szeretet tetteinknek még nem Ő az arca, akkor a FELTÁMADOTT ÖRÖME éppen a szentmisében Önmagává alakíthatja. De ez csak akkor valósulhat meg, ha újra és újra személyesen IGENT mondunk ISTENNEK, és HOZZÁ EMELJÜK SZÍVÜNKET. Igenünk által, JÉZUS ÚJRA ÉLNI KEZD BENNÜNK, és a szentáldozásban megerősít a szívünkbe lakással. S Szeretet Lelke a BÉKE és ÖRÖM, Isten adományának megtapasztalása lehet számunkra. ŐT adhatjuk tovább, s ha ezzel a Szeretettel szeretünk – Isten belénk hatol, és tanúságot tesz bennünk önmagáról – így lehetünk Jelenlétének az ARCA.
Tekintsünk úgy minden örömre, szenvedésre, találkozásra, hogy közvetlenül Tőle származik- akkor életünk olyan, lehet, mint egy folyamatos szentáldozás – communió Jézussal, s minden pillanat olyanná válhat számunkra, amelyben Isten önmagát adja, csak ismerjük fel, fogadjuk ŐT. Ha egymás szemébe nézünk, Jézust láthatjuk meg, de minden esemény, találkozás is lehet az Ő ARCA számunkra – a SZENTLÉLEK MOSOLYÁNAK visszatükröződése minden emberben és élethelyzetben.
„Uram, Érintsd meg szívünk szemét, hogy megláthassuk a Fényt, ami a Te Szereteted Arcának visszatükröződése minden emberben!"

HÁLÁT ADNI MINDENÉRT

Szeretnénk hálát adni a jó Istennek mindenért – az egész évben kapott kegyelmi ajándékokért. A kegyelem, egy természetfeletti ajándék, Isten élete bennünk a Szentlélek által.

„ A gyermek egy életre szóló ajándék, visszatükrözi a szeretetet, amit kap…”(Ross Campbell) A kegyelmi életet a keresztségben kaptuk ajándékba, ekkor lettünk Isten gyermekei mi vajon tükrözzük Isten szeretetét gyermekeink és egymás felé, úgy, mint egy életre szóló ajándékot? Szeretni annyi, mint a másikért élni – ez az ajándékozás, és a másik által élni – ez az elfogadás. A másiknak adom ajándékba, amim van – amibe benne vagyok én .S ez az életre szóló ajándékozás, egy véget nem érő folyamat, amit egész életünkben tanulnunk és gyakorolnunk kell.

Minden ember egy megismételhetetlen csoda, sajátos adottságokat, képességeket kapott ajándékba. Személyiségünk szerkezetének dimenziói: értelem (intellektus – gondolkodás, tudás, képességek), érzelem (emóció – öröm, boldogság, feszültség), akarat (autonómia – lelkiismeret, viselkedés), motiváció (energia, figyelem, vágyak, érdeklődés) adják az egyéni különbözőségeket és az éltkorisajátosságok által a növekedéshez szükséges alaptulajdonságokat.

A valódi növekedés nem egyszerű nagyobbodást jelent, hanem átalakulást – s ez a mi hitvallásunk is isteni módon átalakulni…” Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes elmédből és minden erődből… Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!”(Mk 12,28)

Ezt a szentírási részt, ha átgondoljuk – személyiségünk minden területének (érzelem, értelem, akarat) válasza benne van (szívedből, elmédből, erődből) – vagyis teljesen, egészen, egy az egyben, odaadóan, feltétel nélkül, nemcsak fél szívvel. Isten szeretete erre hív mindenkit, hogy az Ő szeretetének tanúi lehetünk a világban, az egyházban, a családban, az iskolában, a munkahelyen. Vajon a mi életünk olyan valóság, ami tükrözi a gyermekek, a fiatalok vagy bárki, akivel találkozunk, azok felé – hogy krisztusi emberek vagyunk?

A keresztény ember magatartása, ne csak a viselkedése legyen, hanem a lénye – élt-e a Krisztusa, Él-e a Krisztusa? Most mi van a szívében? Az élő Krisztusról kell tanúságot tenni az embert, ha eltölti a Szentlélek, ÉL A KRISZTUSA, s olyan lehet mások számára, mint Isten Szeretetének mosolya.

A hitoktatás célja, hogy meg tudja ajándékozni az embert azzal az örömmel, hogy saját életének keretei között tanúja lehet Krisztusnak. A Krisztussal való „találkozásokból” válhatunk olyan emberekké, akinek a lényéből az Ő Szeretete árad, hiszen az Úr Jézus valóban belülről alakít át bennünket – a szentségekben, szentmisében, imádságban, de a szeretet cselekedeteinkben is Ő van jelen, szívünkben él a Szentháromságos Szeretet által.

A hívek közössége a templomban találkozik, a szentmisében maga az Úr Jézus öltözteti ünneplőbe szíveinket: a tanítása és az ünnepi lakoma közössége által, az Oltáriszentségben a szívünkbe költözik és küld, hogy váltsuk életre az örömhír szavait és az Egyház tanúi legyünk a világban.

Így szeretnénk hálát adni a jó Istennek mindenért, az egész évben együtt ünnepelhetett hittitkokban való növekedésért. A köztünk Jelenlévő Jézus szeretetéért –hittanosaink, a templomi szolgálatban bármilyen módon résztvevők életéért, mindannyian egy szívvel kérjük továbbra is a SZENTLÉLEK – SZERETET

LELKÉT tegyen KRISZTUSBAN EGGYÉ bennünket, hogy" ŐÁLTALA,ŐVELE ÉS ŐBENNE" életünkkel is dicsőíthessük a Mennyei Atyát.

L.M.

HITTANOSOK LEVELEIBŐL

ÉLMÉNYBESZÁMOLÓ~ „MIÉRT SZERETEK HITTANRA JÁRNI?"

2006. ápr. 23.-án a Templomi Szolgálatban Résztvevő hittanosokkal Dunaharasztiba utaztunk. A Szent István templomban bemutattuk a Passiót, a szentmise keretében. A Passió megjelenítése szépen sikerült, az idegen környezetben mégis úgy éreztük, mintha „haza" mentünk volna. A szentmise után vendéglátónkkal – Láng András Atyával ebédeltünk Taksonyban. Itt a Szent Anna templomot tekintettük meg. Az oltár fölött élethű nagyságukban készült falfestményen ábrázolták középen Szent Annát, a szenteket, az embereket. Az ablaküvegeken az Ószövetség és az Újszövetség neves szereplői láthatók. A látnivalók élménye, valamint a Láng Atyával töltött percek élményével gazdagon térhettünk haza.

+! Miért szeretek katolikus hittanos lenni?

Jézus nemcsak a hittan órákon és a templomban van velünk, hanem a mindennapi életünkben is. Segít megismerni önmagunkat és a minket körülvevő világot. Szeretem Istent, szeretem embertársaimat, mint saját magamat. Úgy gondolom, hogy a keresztény értékre építve: művelt emberré, Isten és embertársait szerető, tisztességes és emberséges, alkotásra és boldogságra képes emberré válhatok.

Barsi Bernadett 2. Osztályos hittanos

+! Kedves Margitka néni!

Én örülök, hogy járhatok hittan órára. Azért szeretek ide jönni, mert sok szépet és jót tanulunk itt. Itt tanultunk érdekes és szép történeteket a bibliából, a teremtésről, Jézusról, Máriáról, Józsefről, a tanítványokról. Azt is, hogy Jézus életét adta értünk, mert nagyon szeretett minket. Én azt is megjegyeztem, hogy Isten nagyon szeret minket. Ő vigyáz ránk, hogy semmi baj ne érjen minket. Köszönöm Margit néninek, hogy tanít minket énekelni, imádkozni. És arra, hogy szeressük szüleinket, meg társainkat.

Imádságos szeretettel: Diószegi Dóra 2. Osztályos hittanos

+! Én azért szeretem a hittanórát, mert ott Istenről tanulunk. Tanulunk a Bibliáról, imádkozunk, rajzolunk a füzetbe, írunk és olvasunk a hittankönyvből.

Illés Lilla 2. Osztályos hittanos

+! Levél Margit néninek!

Én azért szeretem a hittant, mert Jézus életéről és tetteiről szól. Apukám azt mondta, hogy a Baptistáknál az oltáriszentségben nincs ott Jézus, és nem hiszik el, hogy Mária Jézus anyja.

Illésfalvi Hajna 2. Osztályos hittanos

Azért szeretem a hittant, mert jóságra tanítnak. A hittan órán a szeretetről tanulunk. Szeretem a bibliai történeteket, amit Margit néni mond el nekünk. Azért szeretem, mert a megbocsátásról szólnak. Szeretem az imákat, verseket, amit tanulunk. Szeretem Jézust és ezért szeretem a hittant, és a többieket is meg Margitka nénit is. Nagyon szépeket tanulunk, Istenről, Jézusról, Máriáról. Arról is tanultunk, hogy bocsássunk meg felebarátainknak és fogadjunk szót szüleinknek, tanárainknak. Szeretem, amikor beszélgetünk és írunk: arról, hogy segítsünk másoknak. Arról, hogy osztozzunk másokkal. Arról tanulunk, hogy Jézus mindenkinek segített. Azért szeretem, mert Jézus a megbocsátásra tanít mindenkit.

Bencsik Boglárka 2. Osztályos hittanos

Válogatás középiskolás bérmálkozóinktól:

• Régebben havonta egyszer jártam templomba, imáimban hálát szinte soha adtam. Most már bármi történik, keresem benne, hogy Isten mit szeretne. A készület óta rendszeresen járok templomba, és szentségekhez is járulok. Többet megtudtam hitemről, Istennel szorosabb a kapcsolatom, embertársaimra is megpróbálok jobban figyelni, az ifjúsági csoportba is kezdek bekapcsolódni. Szeretnék még gyakrabban gyónni, áldozni, és kérem Isten segítségét, hogy a felkészülés végeztével mindnyájan erősödjünk meg hitünkben és kapcsolódjunk be közösségekbe.

• Embertársaimmal éveken át közönségesen, gyerekes és önző módon viselkedtem. Hitem akkor még abból állt, hogy elfogadtam Isten létét. Ebben szerettem volna gyökeresen megváltozni, ezért jelentkeztem a felkészítésre. Már természetes a számomra, hogy a szeretet nem a tucatfilmekben előforduló nyálas, csöpögős dolog, hanem felebarátunk lelki boldogságáért való erőfeszítés. Megtanultam, hogy a bűnbánat nem folyamatos, értelmetlen önmarcangolás. Többet kaptam a felkészítés során, mint amennyit reméltem. A kapott kegyelmeket nem akarom eltékozolni, túl sokáig éltem ezzel ellentétesen. Nem akarok világmegváltó lenni, csupán élni akarok.

• Eleinte a csoportból csak néhány tagot ismertem igazán, de most úgy érzem, az egész társaság a közös programok során tényleg összeforrt. A felkészülést eleinte, bevallom, nem vettem olyan komolyan, de ahogy előrehaladtunk az anyagban, elkezdtem érteni a lényegét. Remélem, még több hitet kapok, hogy minél jobban tudjam dicsőíteni az Urat, és segíteni embertársaimat.

• A felkészülést eleinte anyukám unszolására kezdtem el, de már tudom, hogy ha ő nem küldött volna, évek múlva magamtól is rájöttem volna, hogy ez nekem így a legjobb. Amikor elkezdtem, hihetetlen érettnek éreztem magam, de ahogy haladtunk előre az anyagban, egyre inkább úgy éreztem, hogy azelőtt mégsem voltam olyan érett. A bérmálkozás után igazából csak azt várom, amit eddig is kaptam. Ugyanis szerintem nem utána lesz nagy változás, hanem az a felkészülés közben történt meg. Úgy érzem, sokat változtam jó irányban, szeretnék ilyen maradni.

• Azért kezdtem a felkészítésre járni, hogy közelebb kerüljek Jézushoz azon az úton, amelyen egykor elindultam. Az idő haladtával elmondhatom, hogy Jézus ebben segített, egyengette az egyébként is rögös utamat. Lassan elkezdtem felismerni, hogy bizony vannak „hegyek és völgyek", nem mindig egyenletes az ember kapcsolata Istennel. Néha úgy éreztem, hogy Isten büntet engem, sújt, nem szeret. Ez természetesen badarság. Rájöttem, hogy talán mégiscsak bennem lehet a hiba, ilyenkor magamba néztem, és mérlegeltem, miért kerültem ilyen távol Tőle. Amikor újra összeszedtem magam, és a kapcsolat jó részéhez érkeztem, olyankor hihetetlen jó közérzettel, mindenhez nyugalommal tudtam fordulni. Amikor elkezdtem a felkészülést, távol álltam az Úrtól. Most sokkal többet gondolok Rá napközben, és megpróbálom tanítása szerint alakítani életem. A bérmálkozástól azt várom, hogy segítsen az istenkapcsolatomat kiegyenlítettebbé tenni, segítsen pl. a kegyelmi élet megtartásában.

• Sok élménnyel gazdagodtam a jó társaság révén. Úgy érzem, a felkészítés révén az élethez való nézőpontunk is sokat változott. Nagy élmény volt a 3 napos lelkigyakorlat, ahol szeretetközösségben fokozottan figyeltünk egymásra. Megérte a hosszú időt a felkészülés, és kellett is ennyi, hogy kiforrjon bennünk a hitünk mély megismerése.

• Óvodás koromtól folyamatosan járok hittanra, fejlődésemben sokat segít, hogy naponta magamhoz vehetem Jézus Testét. Úgy érzem, ezek és a felkészítés hatására kész vagyok befogadni a Szentlélek ajándékait, melyekkel segít, hogy nagykorú keresztényként tehessek tanúságot Róla. Köszönöm a segítséget az atyáknak, ill. azoknak, akik imádkoztak a bérmálkozásra készülőkért.
• Nagyon örülnék, hogyha hasonló kegyelmekben lenne részem, mint az apostoloknak volt. A Szentlélek tüzes lelkületet teremtene bennem, hogy a környezetemben mindenki észrevegye ezt a pozitív változást. Igazából csak a bérmálkozás után fog kiderülni, hogy mire is volt jó ez a két év.

Balázs atya

Az elsőéves váci ministránsvezető-képzősök táboráról

Nagy izgalommal szálltam fel a vonatra hétfőn. Nem csak azért, mert táborozni mentem, hanem azért is, mert olyanokkal mentem táborozni, akikkel mindössze néhány alkalommal találkoztam. A célállomás Nógrád, egy kedves kis település a hegyek között, gyönyörű kilátással. Elsőnek érkeztem, a plébános, Győry Csaba atya nagyon kedvesen fogadott. A helybeliek éppen a szállásunkat, a régi plébánia épületét takarították, én pedig csatlakoztam hozzájuk.
Dél felé már kezdtek szállingózni a többiek is, mind ismerős arcok, akiket meg kell ismerni. Mikor már többé-kevésbé mindenki megérkezett, nekiálltunk, hogy berendezzük a fekhelyeket. A három lánynak volt a legjobb dolga, ugyanis mi aludtunk a kanapékon. Azt a szobát neveztük ki tv-szobának is, ahol majd nézhetjük a foci-vb meccseit. De hamar lelombozódtunk, ugyanis az m1-en nem közvetítenek meccseket. A fiúknak pedig igényesen berendeztük a másik szobát néhány matraccal.
Mire idáig eljutottunk, ki-ki alaposan megéhezett, ezért hát nekiláttunk az otthonról hozott elemózsiánknak. Egyik kedves társunk hozott egy nagy doboz cseresznyét, ami igen jól nézett ki, és két nap alatt el is fogyasztottuk.
Közben Gável András és munkatársa, Heinzinger Miklós is látogatást tett nálunk, megnyitották a tábort, és elmondták, hogy jövőre ők is fognak minket tanítgani , például közösségépítésre.
Mindezek után még felkerekedtünk, hogy megnézzük magunknak azt a híres nevezetes nógrádi várat. A kilátás egyszerűen fantasztikus volt, és láttam egy gólyát, valamint egy kerti rozsdafarkú párt, akik éppen a fészküket hozták rendbe.
A mise és a zsolozsma után szalonnát sütöttünk. Mivel pedig a társaságban néhány cserkész is fellelhető, tanultunk remek játékokat és dalokat. De mivel a szúnyogkoncentráció túllépte a tűréshatárunkat, inkább bevonultunk a házba.
Kedd reggel zsolozsmáztunk, majd a naposok elkészítették a reggelit. A délelőttünk szabad volt, tehát bevetődtünk a lányszobába mozizni. Mikor már a hasunk és atyáink is jeleztek, átballagtunk a vendéglátóipai egységbe, ahol elfogyasztottuk tápláló ebédünket. Délután következett a fejtágítás, amiben javarészt a csütörtöki püspöki miséről esett szó. Aztán még egy kis szabadidő, és elérkezett a mise ideje. Zsolozsmázni néhány néni is velünk maradt. Vacsorára makarónit főzünk, méghozzá elég tetemes mennyiséget. Igaz, maradt egy kevés, de mindenki jóllakottan ment lefeküdni.
Szerdán korán keltünk, elvégeztük a Laudest, és mindenki villámgyorsan reggelizett. Nem hiába, hiszen mint tudjuk : a vonat nem vár! Főleg az nem, amelyikkel Balassagyarmatot vettük célba. Érkezés után elnyaltunk néhány gombóc fagylaltot, majd elsétáltunk a Palócmúzeumhoz. Odabent megismerkedtünk az emberek mindennapjaival, használati tárgyaival, viseleteikkel; tulajdonképpen végigjártuk az egész életútjukat születéstől a halálig. A plébánián Refka Dani atya ebéddel várt bennünket, majd utunkra engedett. Mi pedig bóklásztunk Gyarmaton, egészen addig, amíg visszanem kellett indulni a misére, amit Nagy Richárd atya celebrált. Mise után Juhász Pál Balázs bevezetett minket a város történelmébe, Dani atya pedig a templomról mesélt. Ezek után sajnos rohannunk kellett, mert a vonat visszafelé sem vár. Otthon kellemes meglepetés ért minket, mert a nénik megfőzték a vacsoránkat: néhány kiló virslit. Este nem énekeltünk túl sokat, mert némelyeket hatalmába kerített a vizsgadrukk. Az izgulósabbak a fél éjszakát áttanulták.

Felvirradt a nagy nap, a vizsgák napja. Dani atya dogmatikából, Richi és Zsolt atyák morálisból, Józsi atya liturgikából, Csaba atya egyháztörténelemből szedte áldozatait. Majd megérkezett Tádé atya, aki nekiesett a latin vizsgáztatásnak egy igen remek tesztlap segítségével.
Közben persze ebédeltünk is, és szerencsére senki nem bukott meg.
Kora estére megérkezett Beer Miklós püspökatya, és kezdetét vette a szentmise. Tele volt a templom, és a kedves öreg nénik annyira meg voltak hatódva, hogy néhányuknak könnybe lábadt a szeme. Nagyon izgultunk, de mindenki remekül végezte a dolgát, és ezt rengeteg fénykép is tanusíthatja.
Estére is maradt püspökatya, mert a káplántalálkozó helyszíneül is Nógrádot választották. Éjszaka nagy villámlás és zuhé volt, pénteken pedig egész délelőtt szemerkélt az eső.
Ezen a délelőttön találkoztunk egy gólyával az udvaron, a többi időt pedig tanulással töltöttük, mert a biblikum vizsga Zoli atyával még hátra volt. Néhány társammal együtt csak ebéd után jutottunk sorra, biztos csak azért, hogy izguljunk egy kicsikét.
Este a hálaadó misét Józsi atya háttal mondta, ezzel kissé borzolta a kedves nénik idegeit.
Vacsorára jó atyáink tojásos lecsóval leptek meg bennünket, tanúságot téve szakácstudományukról. Majd tábortüzet gyújtottunk, és cserkész barátaink segítségével vidáman búcsúztattuk a hetet.
Szombat reggel kissé elaludtunk, így kicsit később kezdtük a Laudest, később reggeliztünk, és később kezdtünk el pakolni. De hát ez szinte törvényszerű. Mikor már mindennel végeztünk, beszálltunk az autókba, és célba vettük Mendét, ahol épp az Egyházmegyei Találkozó zajlott. A szakadó esőben bekísértek minket az idősek otthonába, ahol találkozunk és megismerkedtünk mindazokkal, akik velünk együtt fognak Rómába utazni a Ministránszarándoklatra.
Információktól és emlékektől duzzadó fejjel tértünk haza, sok új barátra leltünk, és imáinkban hálát adtunk mindazért, ami velünk történt ezalatt az egy hét alatt, és azokért, akik értünk annyi mindent tettek.
Már alig várom az utazást, és azt hogy szeptembertől újra emlékezetes és tanulságos szombatokat töltsek Vácon.

Leszák Bea,
aki a ministránsvezető-képző
első évét sikerrel teljesítette

A ministránsvezető-képző segített még jobban megismerkedni a ministrálás rejtelmeivel. Ebben az évben sok olyan dolgot is tanultam, amit azoknak van lehetőségük, akik egyházi iskolába járnak. A legnagyobb előnyét pedig abban látom, hogy ez is egy közösség, ahol gyakorolhatjuk az odafigyelést, a türelmet, meg persze a játékosságot. Ilyen ismeretekkel felvértezve talán könnyebb lesz harcba szállni plébániánk ministránsainak vezetésében. (egyik társunk elkészítette a vezetőképző honlapját, ahol rengeteg információ, kép és egyéb más megtalálható. A címe: www.mvk.dox.hu)

Leszák Bea

„Áldjátok az Urat dobszóval és gitárral”

„Bis orat, qui canit.” – írta le hajdanán az azóta híressé vált mondását Szent Ágoston. (Azaz: kétszeresen imádkozik az, aki énekel.) Dávid királytól kezdve az ószövetségi zsoltárosokon át minden időben meghatározó szerepet kapott Mennyei Királyunknak dallal való dicsőítése, imádása, magasztalása. Az énekkel való ima a híveket közelebb viszi Istenhez.

„Énekelj az Úrnak új éneket!” – a 32., 39. És 95. Zsoltárnak is ez az alapgondolata. Azaz minden kor a saját zenei formáival, kifejezőeszközeivel fejezi ki dalban a bűnbánó, kérő, hálaadó, magasztaló, dicsőítő imádságokat. E kórus a más elnevezés híján „gitáros egyházi énekeket” szólaltatja meg. Azaz elsősorban a katolikus könnyűzenébe sorolható dalokat zengik, de sokszor énekelnek taizéi műveket, gregorián dalokat, hagyományos egyházi népénekeket (Szent vagy, Uram ill. Éneklő Egyház), népzenei ihletésű műveket, sőt reneszánsz–barokk régizenei énekeket is.

A kórus előzménye arra a ’90-es években zenélő–éneklő csapatra vezethető össze, kik közösségi összejöveteleik mellett Veresegyházon és Őrszentmiklóson a szentmise liturgiájában is játszottak. 2000-ben Molnár Zsolt kezdeményezésére a két vasárnap délelőtti alkalom mellett vasárnap este is lett templomunkban szentmise. 2001 őszén az első egyházközségi nap néhány zenészét – és a korábban már templomunkban olykor gitározó, éneklő tagokat –

Zsolt atya az akkor városunkba költöző Deme Csaba vezetésével megkérte, hogy az esti misén havonta egyszer gitáros énekekkel szolgáljanak.

Akkor még nem volt neve a kórusnak, jobb híján a „veresegyházi római katolikus egyházközség ifjúsági gitáros énekkara és zenekara" névvel lehetett illetni. Ez azonban kimondva túl hosszú, ezért 2002 őszétől, amikortól már az összes vasárnap esti szentmisén gitáros zenei szolgálat lett, a rövidebb Kájoni Kar lett az énekkar és zenekar neve.

A szentmise liturgiájában a II. Vatikáni Zsinat szellemében fő célja a Kájoni Karnak a jelenlévő hívek minél teljesebb bevonása az éneklésbe, ezért 2002 óta vetítve vannak az énekszövegek. Arra is figyelnek, hogy szövegileg az egyházi évhez és a szentmise liturgikus rendjéhez igazodó, zeneileg színvonalas, a nagyközösség szempontjából könnyen énekelhető dalok szólaljanak meg.

A felnőttek szentmiséin és a gyerekmiséken való szolgálat mellett a Kájoni Kar egyéb tevékenységet is végez. Minden évben énekelnek az egyik nagyböjti pénteken gitáros keresztutat. Évente előadnak egy-két imádságos zenei darabot itt Veresegyházon (adventi, karácsonyi, nagyböjti, húsvéti, pünkösdi alkalmakra), például Borka Zsolt, Dax Ferenczy Rudolf, Király Péter, Sillye Jenő oratóriumait. II. János Pál pápa halálakor és Roger Schütz halálakor is külön műsorral készültek. Énekeltek az egyházközségi napokon is, tavaly előadtak egy zenés mesejátékot is (Kis herceg), énekeltek keresztelőkön és esküvőkön is.

Városunkon kívül más helyeken is sokszor járnak, viszik településünk keresztény közösségeinek jó hírét. Énekeltek sok kórustalálkozón, vendégszereplésen, fesztiválon is (Krisztinaváros, Újpest, Sashalom, Rákosfalva, Pasarét, Mende, Eger, Őrbottyán, Dunabogdány, Vác, Vácrátót, Pécel).

Néhány évvel ezelőtt ők szerveztek meg egy katolikus gitáros kórustalálkozót itt Veresegyházon, mely reggeltől estig tartott, s 14 énekkar–zenekar zengte Isten dicséretét, a találkozó végén szentmisével zárva. A Kájoni Kar több híres zenészt, zeneszerzőt hívott meg szentmisén játszani vagy mise utáni előadást tartani Veresegyhára, például Krúdy Ádámot, Decsi Bálintot, Máriáss Pétert, Dax Ferenczy Rudolfot, Borka Zsoltot. Jártak itt vendégkórusok is, például a kerepesi és az újpet–kertvárosi gitáros csapat többször is.

Plébánosunk nemcsak elindította útján a Kájoni Kart, hanem azóta is folyamatosan szívén hordozza a csapat működését. Emellett külön öröm, hogy olyan káplán van Veresegyházon, aki szintén támogatja ezt a fajta zenei szolgálatot, sőt Tanczik Balázs atya sok alkalommal (misén, műsoron, oratóriumban, gitáros keresztúton, vendégszereplésen, keresztelőn, fesztiválon) maga is gitárjátékával és énekével segít a kórusnak.

Külön érdekességként megemlíthető, hogy a Kájoni Kar 2005-ben és 2006-ban is az egyik szentmisén végig a névadó Kájoni János kódexéből való ősi muzsikával színesítette a liturgikus cselekményt.

Miért éppen Kájoni a név? Egyrészt ez egy magyar nyelven éneklő magyar zenekar (főleg magyar szerzők magyar dalait énekelve), s Kájoni János is kiváló magyar zenész volt. Másrészt keresztény emberek kórusa ez, mely szolgálatnak tekintve munkáját egyházi zenét énekel, s Kájoni János is kiváló egyházi zenésze volt korának. Ferences szerzetes volt, aki 1576-ban kottáskönyvet adott ki, melyben összegyűjtötte korának énekeit. Szerepeltek benne az egyházi énekek mellett korabeli világi dallamok is, melyekre ő írt egyházi szöveget. Népi dallamok is helyt kaptak gyűjteményében, mint ahogy a veresi kórusnak szintén fontos a népzenei hagyomány.

Szerencsére úgy adódott, hogy több hangszereken játszó személy is ideiglenesre vagy állandóra tagja lett a csapatnak: gitárokon kívül megszólal-megszólalt templomunkban orgona, dob, csörgő, furulyák, fuvolák, klarinét, hegedű, cselló, nagybőgő, lant, mandolin, tamburica. Olykor népi hangszerek is megjelennek: koboz, népi furulyák, kaval, tekerőlant, citera.

A zenekar több tagja rendszeresen zenél a pénteki ifjúsági foglalkozásokon, mások a családos közösség alkalmain vagy a dicsőítő csoport összejövetelein énekelnek még. Majdnem mindnyájan jelen szoktak lenni az éjszakai keresztúton is, ott hangszerek nélküli énekes imádsággal.

Akik az elmúlt hat évben rendszeresen vagy alkalmilag részt vettek a Kájoni Kar munkájában, azok neve alább olvasható. Van, ki hangszeren játszott vagy énekelt, van, ki egyéb módon segített (technikai szerelés, vetítés, hangtechnika, ministrálás, pakolás, gyerekvigyázás, stb.), mindenkit tehát lehetetlenség volna itt fölsorolni. Kinek neve nem áll itt, azok áldozatos munkáját is köszöni a kórus.

Basa Kata, Deme Csaba, Deme Dániel, Deme Ildikó Ilona, Demény Boglárka, Dobó-Kocsis Éva, Dubovszky Gábor, Dubovszky Melinda, Fendler Györgyi, Fendler Tamás, Gáncs Mária, Garai Dóra, Garai Judit, Garai Réka, Grezner Anita, Grezner Rózsi, Horváth Anna, Horváth György, Horváth Márton, Kármán Anikó, Fármán Dániel, Kármán János, Kármán József, Kármán Szabolcs, Kármánné Laczhegyi Márta, Kovács Gergely, Kovács István, Kovács Mihály, Kovács Norbert, Kovács Zsuzsa, Krekó Mariann, Kristóf István, Krúdy Ádám, Laki Erzsébet, Leszák András, Leszák Beáta, Leszák Ferenc, Leszák Gabriella, Lukács Péter, Marsi Katinka, Menich Zsófia, Millner Éva, Nagy Ferenc, Nagy László, Necz Péter Pál, Pásztor Endre, Petneházy Gyöngyvér, Petneházy Réka, Prehoda Bence, Prehoda Csaba, Prehoda Zsolt, Rétfalvi Noémi, Réthelyi Virág, Richter Attila, Sárosdi Luca, Sárosdi Zsombor, Sebestyén Annamária, Sebestyén Erzsébet, Sebestyén István, id. Sebestyén József, ifj. Sebestyén József, Sebestyén Melinda, Sejtes Elvira, Serfőző Kitti, Szabó Ágnes, Szalai Csilla, Tanczik Balázs, Varga Tünde Velősy Péter, Veres Anikó, Veres Péter, Vernyik Gábor, Wagner Ferenc.

A Kájoni Kar nyitott mindenki előtt és továbbra is folyamatosan várja új tagok jelentkezését. Nem fontos, hogy mindenki tudjon kottát olvasni, lényegesebb, hogy mindenki szeressen énekelni, énekével Istennek és az egyházközségnek szolgálni. Bármilyen korosztály jöhet: gyermekek, ifjak, középkorúak, idősebbek… A próbák mindig vasárnap fél 5-től háromnegyed 6-ig tartanak a Szent Imre teremben. Aki rendszeresen tud jönni, azt is szeretettel várják, és aki csak időszakonként tud jönni, annak a részvételének is nagyon örülnek. Dicsérjük közösen az Isten, énekeljünk az Úrnak új éneket, dicsőség a magasságban Istennek, áldjad én lelkem az Urat!

Kájoni Kar, 2007. Július

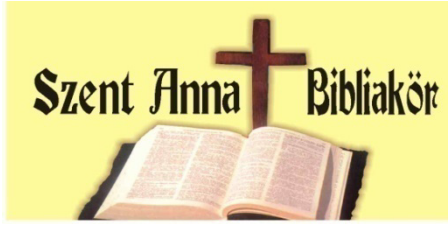

Bibliakör

2001 őszén a Szentlélek-szemináriumon a Lélek kiáradt a résztvevőkre és lelkes vágyakozást ébresztett, hogy igéjével továbbra is elmélyülten foglalkozzunk. Ezért Zsolt atya többek kérésére elindította nyugdíjasok számára 2001. December 3-án az Úr Jézus nagyanyjáról elnevezett Szent Anna Bibliakört.

Célja: **–** Isten szavának jobb megértése, hitünk megélt hitté alakítása, hogy megértőbbé, derűsebbé legyünk mi magunk és ezzel hassunk környezetünkre.

– Jézus elénk tárt példájából megtanulni a feltétel nélküli szeretetet, az engedelmességet, a szelídséget, az irgalmasságot, a jóságot, a megbocsátást, a békességet, hogy ezáltal jobbá váljunk, melegítsünk ebben a rideg világban.

Módszereink: **–** Összejöveteleinket mindig Lélekhívással, imával kezdjük, majd hálát adunk az együttlétért, az isteni jelenlétért, hiszen Jézus mondta: „Ahol ketten vagy hárman egy akarattal az én nevemben összegyűlnek, ott vagyok köztük". (Mt. 18,19) Könyörgünk a bölcsesség, a szeretet, a békesség szétáradásáért.

A Szentírás egy-egy előre kijelölt részének otthoni alapos átgondolása, értelmezése: hogyan alakítsuk át általa gondolkodásunkat, hogyan éljük meg mondanivalóját a mindennapokban, hogy kincseket gyűjtsünk az örök életre. Hétfőn az összejövetelen ismét elolvassuk az igét és utána ki-ki elmondja ezzel kapcsolatos gondolatait, érzéseit, tanúságtételét, megkeressük a mának a nekünk szóló üzenetét. A végén kijelöljük a következő témát, esetleg egyének vállalnak beszámolókat.

Befejezésként hálát adunk az isteni tanításért, a közös munkáért, az áldásért. Majd kérjük a kegyelmet a tanítás tetté-, életté váltásához, a kapott ajándékok otthoni szétosztásához. Szoktunk imádkozni beteg társainkért, a nehézségekkel küszködőkért és lelkipásztorainkért, majd hálaadó énekkel zárjuk összejöveteleinket. Minden alkalommal lélekben feltöltődve térünk haza.
Zsolt atya elfoglaltsága miatt nem tud minden alkalommal vezetni bennünket. Bibliakörünk teológiailag képzett vezető nélkül működik. Ezt a feladatot egy társunk a Szentlélek segítségével, és igen alapos felkészüléssel végzi.

Témáinkat mindig a Bibliából merítettük és egy évre előre megállapodtunk benne.

1. évben még terv nélkül kiragadott szentírási részekről beszélgettünk. Később a szenvedéstörténet, a húsvét, a pünkösd következett.
2. évben a Hegyi Beszéd (Mt. 5-7) volt a témánk, mert az Úr Jézus életprogramot ad ebben a követőinek, illetve az igazi keresztényeknek.
3. évben az előző vasárnapi szentírási részekkel, de főleg az Evangéliummal foglalkoztunk. Úgy éreztük, ezekből Jézus személyesen nekünk szól, figyelmeztet, bátorít, példát ad. Növeli Istenbe vetett bizalmunkat, örömünket, hálánkat.
4. évben 25 x 2 órán keresztül az Úr imádságán, a Miatyánkon elmélkedtünk. Elcsodálkoztunk azon, hogy ehhez a hét kéréshez mennyi minden kapcsolódik a Bibliából. Megértettük, hogy ez az imádság magába foglalja mindazt, amit mennyei Atyánk elvár tőlünk. Azóta egyikünk se hadarja el többé ezt az imát. Megváltozott ennek kapcsán imaéletünk is, elmélyült beszélgetéssé alakult Istennel.
5. évben a kereszténység gyökereivel, az Ószövetséggel ismerkedtünk, a Teremtés és a Kivonulás könyvét tanulmányoztuk. Segítségünkre szolgált a Szent Gellért Kiadónál megjelent dr. Gyökössy Endre: Őstörténet I., II. kötete, amelynek témája Mózes könyveinek üzenete a mai embernek. Nagyon érdekes, hasznos volt, sokat épültünk belőle.
   Meg kellett ismerkednünk
   - a több ezer évvel ezelőtti emberek életkörülményeivel, az idegen kultúrával, fogalmakkal, mert sok minden csak így vált érthetővé. Így ismerhettük meg Isten szeretetét, közeledését a tőle eltávolodott emberekhez, akiket a tévútról is visszavezet;
   - hogyan választ ki egy népet, amelyen keresztül magához gyűjti az Újszövetségben Szent Fia által az emberiséget, s hogy az Ószövetség tartalmazza az ígéreteket, amelyek az Újszövetségben válnak valóra.
6. évben az első összejövetelünkön Zsolt atya a Biblia eredetéről tartott érdekes előadást. A többi foglalkozáson a Tíz parancsolatról gondolkodunk, amelyet Isten a mi védelmünk, üdvösségünk érdekében adott. Segédletként használjuk a Katolikus Egyház Katekizmusának Kompendiumát (amelyet mindenki megvett) és egyéb vallásos témákkal foglalkozó könyveket. Párhuzamot vonunk a Tíz parancsolat és a Hegyi Beszéd között. Megdöbbenve tapasztaltuk, hogy mennyi mindent magába foglal egy-egy parancsolat. Az ötödik parancsolattal például 4 x 2 órát foglalkoztunk. Előfordul, hogy egy-egy témához kapcsolódó filmet is megnézünk (például: Ne ölj parancsolathoz Casciai Szt. Rita élete).

Létszámunk jelenleg 19 fő, de sajnos egyre több betegünk nem tud már rendszeresen járni.
Szeretjük a Bibliakört, mert szeretet, békesség, megértés köt össze bennünket. Szeretjük azért is, mert a közös munka közösséget hozott létre, amelyben jóérzés meghallgatni társaink gondolatait, tanúságtételeit, amelyekkel egymást erősítjük. A Lélek jelenlétének tudatában egyre őszintébben merünk egymás közt megnyilatkozni. Éppen ezért érdemes ide járni.

Valódi, ma is érvényes kincsesbánya a Biblia. A kincsek a mieink lehetnek, lélekben meggazdagodhatunk, ha nem sajnálunk rendszeresen heti több órát ráfordítani. Ha kérjük hozzá Isten erejét, segítségét, munkánk eredményes lesz, lélekben átalakulunk és környezetünk is gazdagodik. Ezért pedig egyedül Istené a dicsőség.

Borbély Jánosné

Családos közösség

„Minden család
Egy pompás virágkehely
Isten színes virágoskertjében.
Azért is szép, mert Te benne vagy" (Simon András)

Családos közösségünk mottója is lehetne ez a rövid részlet, hiszen nincs két egyforma ember, így nem lehet két egyforma család sem. Ezért, vagy ennek ellenére nagyon nagy vágy él bennünk arra, hogy érezhessük egymás illatát, gyönyörködhessünk a másik család kincseiben, színeiben. Amikor a saját családunk nem pompázik, kicsit hervad, akkor is ott vagyunk Isten kertjében, ápol, gondoz minket, van reményünk a többi virág közt újra életre kelni, bimbóvá válni, majd virággá fakadni, végül bő termést hozni.

Közösségünket ez a vágy hívta életre, tartja életben, hogy maradjunk együtt Isten kertjében. Próbáljunk együtt eligazodni a világ elhívásai, kihívásai között, próbáljuk megtalálni azt a keskeny ösvényt, ami az igazi életre vezet. Keressük együtt az utat, vigyázzunk együtt értékeinkre, osszuk meg egymással a megtalált kincseket. Próbáljunk olyan szeretetben együtt lenni, hogy Isten szeretete váljék láthatóvá általunk egymásnak, és a körülöttünk élő embereknek. Ez az út nem könnyű. Sokszor kell újra indulni, megigazítani az iránytűt, reagálni a változásokra, megélni a fájdalmat, a megbocsátást, az örömöt, az egységet.

1998. szeptemberében indultunk el ezen az úton, 7 családdal és 9 gyermekkel. Minden hónap első szombatján találkoztunk akkor is, és azóta is. Eleinte mindig más családnál voltunk, a gyerekekkel együtt. Közös ima után a házigazda felvezette a témát, amit egy szentírási részhez kötődve beszéltünk meg. Az este mindig süteménnyel és a gyerekek zsivajával, kötetlen beszélgetéssel, ért véget. A kezdő családok közül sokan ma is aktív tagjaink, mára már 22 család, és 61 gyermek él a közösségünkben. Alkalmainkat már 4 éve a Pio épületében tartjuk, hiszen kinőttük már az összes családi házat. Kicsit átalakult a kezdeti forma, havonta egyszer találkozunk nagy közösségi szinten, általában első szombaton. Szentségimádással kezdünk, majd 4 kiscsoportban beszéljük meg az aznapi témánkat. A végén agapéval zárul az alkalmunk. Gyerekeinknek ez alatt külön játék van, ahol közösségünk nagyobb gyermekei, néha külső segítséggel, játszanak a kisebbekkel. Az egyes csoportok a hónap közben még egy időpontot egyeztetve tudnak találkozni, ez családnál történik.

Ez alatt a kilenc év alatt nagyon sok ajándékot kaptunk már, nagyon sok örömben volt részünk. Talán a legnagyobb élmény mindannyiunknak, látni, hogy a gyermekeinknek mennyire fontosak a többiek. Annyira kötődnek egymáshoz, mint egy nagy család tagjai. Megélik, megértik az összetartozás örömét, a közösség igazi élményét. Megtanulják elfogadni egymást, megtanulják befogadni az új családok gyermekeit. Már öt családtáborért adhatunk hálát, és ezek mindegyikében megtanultunk valami nagyon fontosat. Megtanultuk elfogadni egymást a hétköznapokban, megengedtük egymásnak hogy lássuk egymást összetörve, haragosan és kiengesztelődve, újra örömben. Több éve nagyböjtben lelkigyakorlatot tartunk, ahova rendszerint hívunk egy vezetőt. Ezek mindegyike felejthetetlen, nagy találkozásokra adott alkalmat. Kötetlenebb alkalmaink a kirándulások, közös farsang, papírsárkányozás…

Próbálunk nagy figyelmet fordítani a szükséget szenvedőkre, aminek fontos megnyilvánulása az a szokás, hogy a gyermekágyas édesanyáknak általában egy hónapig visszük felváltva az ebédet. Nagy problémák esetén próbálunk együtt megoldást találni, legyen az bármilyen természetű gond. Valaki mindig elindul a szükség láttán, így nem vagyunk annyira magányosak a bajban sem.

Évente több alkalommal kínálunk találkozási alkalmat az egyházközség és a város érdeklődő tagjai számára, ilyen az adventi és a húsvéti kézműveskedés, valamint a gyermeknap. Nagy hagyománya van a betlehemes játékoknak is, amivel szeretnénk a Karácsony örömét, előkészíteni a betlehemező gyermekeket befogadó otthonokban és persze a gyermekekben is.

Közösségünk tagjai közül néhányan vállalják az esküvők előtt jegyesekkel a beszélgetéseket, gyermek keresztelők előtt pedig a szülőkkel, aminek elsődleges célja arról tanúskodni, hogy a hit élhető, fejlődő, élő valóság, vannak olyan családok, akik ezt az utat választották

Hisszük, hogy közösségünket a Szentlélek vezeti, Ő ad erőt a hétköznapokban, nála van a jövőnk is. Reméljük el tudjuk kérni Tőle a tervet, merre menjünk, lesz elég akaratunk a döntésekben, szánunk elég időt a Ráfigyelésre, és egymásra.

Közösségünk nyitott mindenki felé, aki úgy érzi, itt a helye. Új családokkal, új pompás virágokkal mindannyian gazdagodunk, szebb lesz Isten virágoskertje.

Prehoda Éva

KARITÁSZ KÖZÖSSÉG

A Karitász csoport 2002 őszén alakult. A közösség tagjainak célja, jelenvalóvá tenni a magányosoknak, a lelki sérülteknek, a testi-lelki szenvedőknek Krisztus szerető irgalmát. Az évek folyamán sokszínűvé vált tevékenységünk. Az Egyházközségben működő közösségek is segítik munkánkat.

Adományozó és szolgáló tevékenységet folytatunk, különös tekintettel a magányosokra való odafigyelésre. Minden évben karácsonykor ajándékcsomagok készítésével és adományozásával próbálunk segíteni a rossz szociális helyzetben lévő gyerekeken.

2006 őszétől rendszeresen látogatjuk az Idősek otthonát. Az intézet lakóinak napjait meghallgatással, lelki vigasz nyújtásával próbáljuk színesebbé tenni, kisebb szolgálatokat is végzünk és időnként a közös programokon is jelen vagyunk. Az igényeknek megfelelően imádságos lelki segítséget nyújtunk, kellő alázattal, segítő szeretettel.

Kérjük a Szentlelket, hogy közösségünkben a tevékeny szeretet és küldetéstudat legyen a jellemző.

Molnár Lajosné

Katekumenátus Veresegyházon

2004 szeptemberében végre döntöttem: rendezem dolgomat az Istennel és az Egyházzal! Mivel a keresztségben részesültem, de a többi beavató szentségben nem, ezt a mulasztást mindenképpen pótolni szerettem volna. Amikor feleségemmel 1995-ben esküvőnkre készültünk, akkor vallását rendszeresen gyakorló családja, sőt, a leendő eskető domonkos szerzetes részéről is volt felém egy olyan elvárás, hogy az oltár elé csak akkor álljunk, ha én már voltam elsőáldozó. Ezt akkor mereven elutasítottam, s tulajdonképpen ma sem bánom akkori elzárkózásomat. Nem volt meg bennem ugyanis a teljes elköteleződés ebben az irányban, ugyanakkor – bár nem fogalmaztam meg magamnak se – valahogy éreztem, hogy nagy misztériumról van szó, s azt éreztem, hiteltelenné leszek, ha meggyőződésem ellenére cselekszem.

Mivel munkahelyemre igyekezvén nap, mint nap eljárok a Margit körúton lévő Országúti Ferences Plébánia előtt, úgy gondoltam, hogy ott próbálkozom. Kértem időpontot Achilles atyától, az ottani plébánostól, s elétártam gondomat. Végighallgatott, örvendetesnek is tartotta kívánságomat, de egyáltalán nem érdekelte, hogy én hol dolgozom, s nekem milyen kényelmes lenne ez, hanem azt kérdezte, hogy hol lakom. Ha Veresegyházon, akkor ott kellene olyan közösséget találni, amely felkészít, s ha nincs ilyesmi, csak akkor jöjjek vissza – mondta, s közben azt is jelezte, hogy amire készülök, az évekig is tarthat. Ez is rossz hír volt számomra, mert bár halottam már a katekumenátus intézményéről, igazából nem értettem, hogy miért van szükség erre a hókusz-pókuszra.

Így aztán – kissé kényszeredetten – felkerestem Zsolt atyát, s október elején már az Útkereső közösségben ültem vagy nyolc-tizedmagammal és a befogadókkal, Fendler Oszival és feleségével, Erzsébettel, Kovács Zsuzsával és Kovács Icával. Nyilván lehetetlenség lenne néhány sorba belesűríteni azt a három évet, amit ott töltöttem, s mindazt, amit ott kaptam-kaptunk. Egy valami azonban bizonyos: ezt a három évet nem cserélném el semmivel a világon, s hálát adok az Úristennek, hogy velük együtt, az ő támogatásukkal járhattam a Jézus felé vezető utat.

Az ember, amikor hegyre mászik, menet közben zihál, göröngyökön tapod, kapaszkodik fába, indákba, gyakorta keservvel halad előre, s néha vissza is csúszik. Ám amikor időnként megáll szusszanni, s letekint a maga mögött hagyott ösvényre, akkor látja igazán, hogy honnan indult, mit küzdött le, s nem utolsó sorban azt, hogy onnan föntről milyen szép a táj. Azt hiszem én is így voltam, s persze vagyok is, mert a magaslatnak még nem értem a tetejére.

Itt most csak felvillantani tudok néhány epizódot, mely talán különösen is meghatározó volt a számunkra. A kezdet kezdetén megérezhettük azt a szelíd szeretetet, empátiát, amellyel a befogadók felénk fordultak. Különösen feledhetetlen volt néhány közös imádság, lobogó gyertyafény mellett, áhítatban. Aztán a kiscsoportos beszélgetések is javunkra váltak, hisz' akkor jobban feltárulkozik az ember. Számomra, de talán a többieknek is az utolsó esztendő volt a legteljesebb, amikor már „kézzelfogható" távolságban éreztük a célt. Felkészülés a befogadási szertartásra, majd a skrutíniumra. A szentségek vételének közeledtét a Zsolt atya által vezetett, felejthetetlen berkenyei lelkigyakorlat jelentette. És elérkezett az első gyónás, majd az elsőáldozás és végül a bérmálás. Ezzel kapcsolatos érzéseimet nemigen tudom papíron rögzíteni, csak azt, hogy akkor Isten örök fényességében álltam. És most már halálom pillanatáig megvan a lehetőségem erre itt a Földön is, akárhányszor csak elvégzem a gyónást, vagy ehetem Krisztus értem is feláldozott testét.

Voltak a befogadottak között, akik különféle okok miatt lemorzsolódtak. Imádkozzunk értük, hogy egyszer mégis megtalálják az Örök Élet Forrását! Voltak olyanok is, akik később csatlakoztak, mintegy az eltávozottak helyére, s persze akadnak, akiknek Isten bizonyára eltérő utat jelölt és most még nem kapták meg a beavató szentségeket. És jó látni a következő „sorványt", akik 8-10 hónapja érkeztek közénk, s majd jövőre állhatnak keresztvíz alá, illetve vehetik magukhoz az Úr szent testét.

Említettem, hogy azzal a szándékkal jöttem az Útkeresők közé, hogy „rendezzem kapcsolatomat az Istennel és az Egyházzal." Csak ennyi történt volna? Az előző sorokból talán kiderült, hogy ennél sokkal-sokkal több. Ha valaki azt kérdezné végezetül, hogy mégis mi az, ami a leginkább megfogott, mi az, amit a legpozitívabbnak tartottam a katekumenátus ideje alatt, akkor azt mondom, hogy a megtapasztalt cselekvő szeretet és a hitelesség. Az Útkeresőket vezető emberek abszolút hitelessége, mély hite és odafigyelő szeretete volt az, mely meghatározta a csoport tevékenységét, s amennyiben szabad ezt a profán szót használni ez esetben, sikerességét is.

ifj. Illésfalvi Péter

MISSZIÓS IMA KÖZÖSSÉG

2004. Február elején Missziós napokat tartottak a Kőszegi Verbita Atyák egyházközségünkben.

Ekkor tették közre, hogy az ország több egyházmegyéjében Missziós imacsoportokat szerveztek. Ehhez csatlakozva mi is alakítottunk egy kis imacsoportot, 2004. Február 8-án 8 fővel, ahol az atyáktól kapott imákat végezzük. Mellette Bibliát olvasunk, szentek életéről elmélkedünk és a Missziós híreket, közöljük, amit minden hónapban postán kapunk.

Nem utolsó sorban papi és szerzetesi hivatásokért imádkozunk és hazánk erkölcsi megújulásáért.

Folyóiratunk, a Verbita Missziós szerzetesek lapja minden negyedévben megjelenik, a Világ posta címen.

A fiatalság nyári táborozásában csoportunk élelemmel és adományokkal segít.

Több alkalommal lelkigyakorlatot szerveznek. Januárban is volt imaközösségi lelki nap a budatétényi Missziósházban. Nagy hálával köszönték meg az atyák minden munkánkat, és nagyon jól éreztük magunkat.

Most pedig a fiatal ifjúságnak lesz lelkigyakorlata, 2007. Március 15-18.között a kőszegi lelkigyakorlatos házban.15-30 éves kori a költség nincs megszabva, mindenki annyival járulhat hozzá amennyit adni, tud. Nagyon szeretnénk, ha Veresegyház nem vallana szégyent, mivel városunkból is van Verbita Atya, Tóth Zoltán.

Kérjük a szülőket, serkentsék gyermekeiket, hogy sok jót és szépet éljenek meg ezekben a napokban.

Missziós tagjainkat is szeretnénk bővíteni, mivel csoportunkban mind idős testvérek tartoznak. Szeretnénk, ha fiatalabb hívek is csatlakoznának imacsoportunkhoz. Sajnos mindig fogyunk, nem szaporodunk.

Nagyon sok imára van szükség mai életünkben. Nemcsak idehaza, hanem a távoli országok Missziósaiért is kötelességünk imádkozni, mert nagyon nagy veszélynek vannak kitéve papjaink, főleg az idegen Misszióban. Idehaza is van kötelességünk. Missziós küldetésünk s családokban, a munkahelyen, környezetünkben.

Legyünk mi is igazi misszionáriusok, ahogyan a Mennyei Atya kéri tőlünk.

Menjetek el a világba és tanítsatok minden népet, az Atya a Fiú és a Szentlélek nevében.

Veresegyház, 2007. Február 10.

Kőrösi Sándorné
Imacsoport vezető

6
„Uram, taníts meg minket imádkozni” (Lk 11,1)

Ez az egyszerű kérés fogalmazódott meg bennem tavaly szeptemberben, amikor a Szentlélek hívására tucatnyi felnőtt testvérem társaságában beültem az imaiskola képzeletbeli padjába. A mindennapi rohanó világból kiszakadva hetente egy alkalommal összejövünk, hogy újabb és újabb imamódokat ismerjünk meg és megosszuk imaéletünk tapasztalatait egymással. Merész dolog lenne az ő nevükben is megnyilvánulni, ezért csak saját élményeim közül szeretném bemutatni a leginkább meghatározót. Az elmúlt öt hónapban megismert és folyamatosan begyakorolt imamódok segítettek abban, hogy kialakuljon a helyes Istenképem és önértékelésem; az imádságban fel tudjam idézni Istenkapcsolatom alapjait és meghatározó élményeit, hogy mindezek segítségével még nyitottabb szívvel tudjak Isten felé fordulni. Rendes iskolás szokás szerint lettek „kedvenc” imamódjaim és olyanok is, amelyekkel még van tennivalóm. Mindezeken túl számomra az eddig eltelt idő legjelentősebb felismerése az volt, hogy a napi imádsághoz is szükség van a belső elcsendesülésre, hogy Isten jelenlétébe tudjam magam helyezni, vagyis át tudjam élni, hogy jelen van és szeret engem. Ennek legnagyszerűbb megtapasztalása, hogy az imabeszélgetésekben úgy beszélhetek Istennel, mint ahogy barátok szoktak egymással.

Ferencz Zoltán

Imaiskola

- *ÚGY, AHOGY VAGYOK, ISTEN SZERET ENGEM*
- *ISTEN KÖZVETLENÜL KAPCSOLATBAN VAN VELEM*
- *ISTEN INGYENES, FELTÉTEL NÉLKÜLI SZERETETÉNEK MEGTAPASZTALÁSA*
- *VÁGYÓDOM ARRA, HOGY IGAZI SZABADSÁGBAN ÉLJEK*
- *TAPASZTALOM, HOGY MÁSOK SZERETNEK, ÉS ÉN IS SZERETEK MÁSOKAT: TUDATOSUL BENNEM, HOGY ÉRTÉKES VAGYOK MÁSOK SZÁMÁRA.*
- *ÍGY VÁLOK IGAZÁN SZABADDÁ.*
- *ÁLLANDÓAN EGYÉRTELMŰ SZÁMOMRA, HOGY ISTEN MIÉRT TEREMTETT MEG ÉS MIÉRT TEREMT ENGEM FOLYAMATOSAN*
- *ISTEN GYERMEKÉNEK ÖRÖMÉVEL, SZABADSÁGÁVAL ÉS SZERETETÉVEL AKAROK ÉLNI.*
- *EXAMEN A SZERETŐ FIGYELEM IMÁJÁBAN VISSZATEKINTÉS*
- *BELSŐ MEGMOZDULÁSAIM MEGKÜLÖNBÖZTETÉSE*
- *VÁGY A JOBB ÉLETRE (MAGIS)*
- *LELKISZABADSÁG (INDIFFERENCIA)*
- *MEGVIZSGÁLOM ÉLETEM ÉRTÉKRENDJÉT, MINŐSÉGÉT, MOTÍVUMAIT, VISZONYULÁSAIT, KAPCSOLATAIT*
- *SZEMLÉLEM JÉZUSSAL ÉLETEM VALÓSÁGÁT*

† *SZERETNÉM FELEMELNI A SZÍVEM AZ ÚRHOZ*

† *VÁGYOM ARRA, HOGY AZ IMÁDSÁG EGYRE JOBBAN BELEGYÖKEREZZEN AZ ÉLTEMBE*

† *TEVÉKENYSÉGBEN IS SZEMLÉLŐDŐ ÉLET AJÁNDÉKA*

† *VÁGY A MÉLY AKARATEGYSÉGRE ÉS AZ EGYRE JOBB ÉLETRE KRISZTUSBAN*

† *KÖZÖS TÖREKVÉS, HOGY MEGTALÁLJUK AZ EGYSÉGET JÉZUS KRISZTUSBAN*

† *MÉLYÍTSÜK JÉZUS KRISZTUSBAN VALÓ HITÜNKET TANÚSÁGOT TEGYÜNK JÉZUS KRISZTUSBAN VALÓ HITÜNKRŐL. REMÉNYÜNKRŐL ÉS SZERETETÜNKRŐL*

† *MÉLYEN BELEGYÖKEREZZÜNK AZ EGYHÁZBA ISTENKÉP, EMBERKÉP, EGYHÁZKÉP*

† *ŐÁLTAL, ŐVELE ÉS ŐBENNE VALÓ ÉLET*

† *JÉZUS KRISZTUSSAL VALÓ SZEMÉLYES KAPCSOLAT*

† *VÁGY ARRA, HOGY AZ IMÁDSÁG EGYRE JOBBAN BELEGYÖKEREZZEN AZ ÉLETÜNKBE*

† *ISTEN JELENLÉTÉBEN HELYEZKEDVE IMÁDKOZZUNK ÉS ÉLJÜNK*

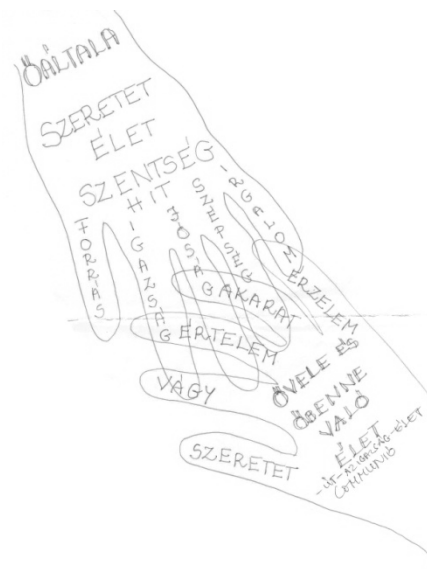

† *ISTEN MÉLYEBB MEGISMERÉSE, SZERETETE ÉS SZOLGÁLATA*

† *FELISMERNI, BEFOGADNI ÉS ÍZLELNI ISTEN NAGY AJÁNDÉKAIT*

† *MINDENBEN MEGTALÁLHATJUK ISTENT*

† *BOLDOGSÁGUNK ABBAN ÁLL, HOGY SZABADON, ÖRÖMMEL ÉS SZERETETTEL IGYEKSZÜNK VÁLASZOLNI ISTEN SZERTETÉRE*

† *A SZERETETBŐL FAKADÓ EGYESÜLÉS AZ, AMIRE MI IS ÉS ISTEN IS ANNYIRA VÁGYÓDIK*

† *NINCS NAGYOBB BOLDOGSÁG, MINTAZ, HOGY MINDENT ODAADUNK, VISSZAADUNK ISTENNEK*

† *AMIKOR A SZERETŐ FIGYELEM IMÁJA RENDSZERESSÉ VÁLIK ÉLETÜNKBEN, KÉPESEK LESZÜNK ÉLETÜNK FOLYAMÁN KISEBB VAGY NAGYOBB KÉRDÉSEKBEN AZ ISTEN AKARATA SZERINTI VÁLASZTÁSRA*

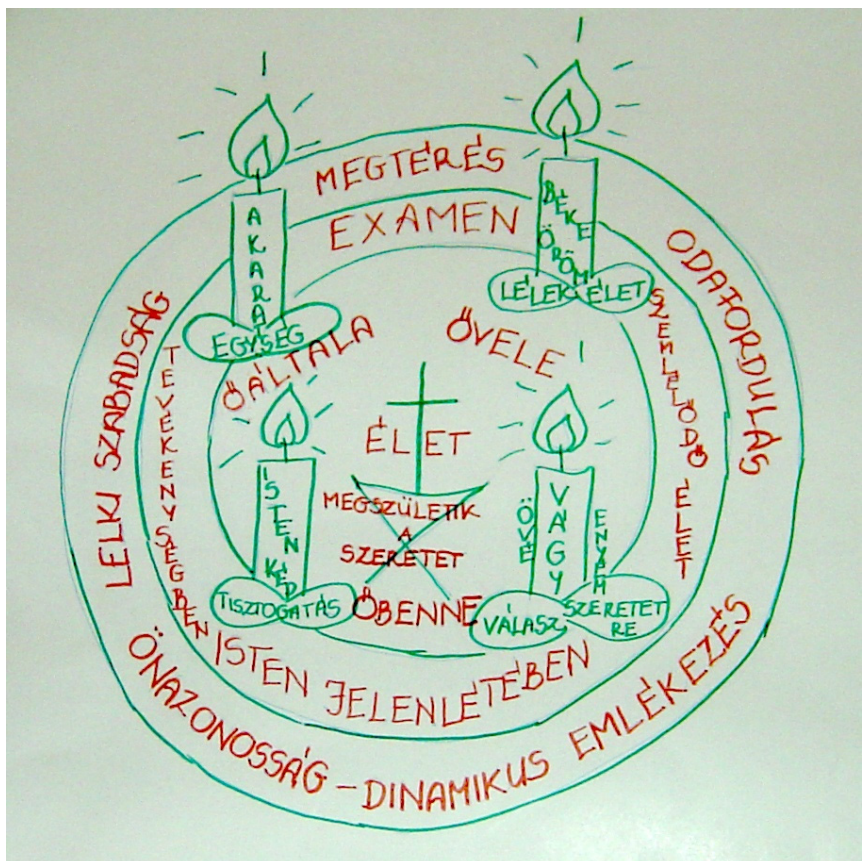

A szemlélődés motívumai életünk tükrében – az imaiskolában (examen – szerető figyelem imája, dinamikus emlékezés, életünk alapkövei stb.) Forrás: Nemes Ödön SJ: Ima és élet c. könyve

Életige kör

Az idén 2007-ben alakult meg az életige kör nevű kisközösségünk. A közösség létrejötte egy többünkben régóta élő vágy megvalósulása. Szerettük volna az evangélium igéit mind teljesebben megvalósítani, élni. Tudtuk azt, hogy ebben óriási segítség lenne, ha rendszeresen találkozva megosztanánk egymással az evangéliumi igék hatására megélt személyes tapasztalatainkat.

A havonkénti találkozásaink alkalmával nem fennkölt eszméket, okos gondolatmeneteket, szép elmélkedéseket mondunk el egymásnak, hanem tapasztalatokat a hétköznapi élet látszólag jelentéktelen eseményeiről, amit az ige fényében sikerült megélnünk. Ilyen tapasztalat volt számomra például, amikor egy reggeli borotválkozás közben bosszankodtam 2 éves fiam alkalmatlankodásán, aki mindenáron a borotvapamacsom akarta megszerezni. Többszöri sikertelen kísérletét követően is látszott, hogy egykönnyen nem adja fel. Bosszúságom közepette egyszer csak beugrott, hogy most azzal szerethetem őt, ha mégiscsak odaadom neki azt a pamacsot, hiszen ő egy kisgyermek, akinek szüksége van rá, hogy megismerkedjen az őt körülvevő világban előforduló tárgyakkal. A bosszúságom így örömre változott, mert tudtam szeretni fiamat, az ő javát akarva. Már nem éreztem nyűgnek, hogy most a reggeli kapkodás közepette még azzal is kell foglakoznom, hogy lemossam róla a habot, amit magára ken. Fiam kicsisége ellenére is megérezte ezt a „szeretet gesztust" és meglepetésemre aznap többszörösen viszonozta. Ahogyan én megtettem azt, ami az ő számára fontos volt abban a szituációban, úgy később ő is megtette azt, ami számomra volt fontos egy másik helyzetben. Mikor sietősen el kellett indulnunk valahová a szokásos „időhúzás" elmaradt, jött első (vagy második) szóra.

Jó dolog az, ha havonta mindannyian ugyanannak az igének a megvalósítására törekszünk, s így ugyanazzal az igével kapcsolatos pozitív esetleg negatív tapasztalatainkat tudjuk aztán a közösbe tenni. Így a havonként megjelenő, a világon sok százezer emberhez eljutó „életigét" szoktuk alapul venni. Innen az életige kör elnevezés is.

Az életige, mindig az adott hónap vasárnapi olvasmányaiból kiválasztott mondatból és az ahhoz fűzött kommentárból áll. Ez a kommentár mindig az ige radikális élésére hív meg, ahhoz ad támpontokat, és általában egy megélt tapasztalatot is leközöl. A kommentár hosszú évtizedek óta a fokoláre mozgalom alapítónőjének, korunk nagy lelki írójának Chiara Lubichnak a tollából fakadt. Mára már egészségi állapota miatt társai vették át tőle ezt a szolgálatot.

Az életige kör közösségben az tesz minket eggyé, hogy mindnyájan őszintén vágyunk arra, hogy az élet igéje átjárja, átformálja az életünk, megváltoztassa gondolkodásmódunk, és szívünkbe oltsa Krisztus érzületét a körülmények, az egyes emberek, a társadalom iránt.

Lukács Péter

***„Fussuk meg kitartással az előttünk lévő pályát, emeljük tekintetünket (…) Jézusra!”* (Zsid 12,1-2)**

Próbatételek és szenvedések szövik át azoknak a keresztényeknek az életét, akikhez a Zsidóknak írt levél szól. Néha megkörnyékezi őket a csüggedés: jobb lenne a könnyebb utat választani, jobb lenne feladni.

A levél írója ezzel szemben azt kéri, hogy a megkezdett úton haladjanak. Ha nehéz is, ha nagy ára is van: az élet teljességére csak az evangélium vezet el. Mi több, arra bíztatja a keresztényeket, hogy fussanak, és maradjanak állhatatosak a szenvedések súlya alatt is.

Mi, akik elhatározzuk, hogy Jézust követjük, és szeretnénk Vele célba érni, olyanok vagyunk, mint az atléták; szükségünk van kitartásra, ellenálló képességre és állóképességre. Ez egyrészt abból a meggyőződésünkből fakad, hogy Isten velünk van, másrészt az elhatározásból: ki akarunk tartani a végsőkig.

Meghívásunk arra szól, hogy csak Jézusra szegezzük tekintetünket, aki előttünk jár, és vezet bennünket. Ő ugyanis a kereszten – különösen, amikor úgy érezte, hogy az Atya elhagyta – példaképünk lett a bátorságban, a kitartásban, a tűrésben. Állhatatos tudott maradni a megpróbáltatásban, és újra annak az Istennek a kezébe ajánlotta életét, akiről úgy érezte, hogy elhagyta.

„Fussuk meg kitartással az előttünk lévő pályát, emeljük tekintetünket (…) Jézusra!”

Chiara Lubich gyakran úgy beszél Jézusról, mint aki bátran néz szembe a legnagyobb megpróbáltatással, és mégsem adja fel. Ő a példa, hogyan kell futnunk, és hogyan győzhetjük le a próbatételeket. Jézus már minden fájdalmunkat és életünk minden megpróbáltatását magára vette a kereszten, az elhagyottságban.

Chiara maga mutatja meg, hogyan szegezhetjük rá a tekintetünket:

„Elfogott a félelem? A keresztre feszített Jézus elhagyottságában vajon nem olyan, mintha megszállta volna a félelem, hogy az Atya elfelejtkezett róla?”

Úrrá lesz rajtunk a csüggedés és a kishitűség? Jézusra tekinthetünk, aki abban a pillanatban „úgy érezte, hogy szenvedésében nem kap megerősítést az Atyától, és mintha elbizonytalanodna, hogy nem képes kitartani ebben a gyötrelmes próbatételben. (…) Összezavarnak bennünket a körülmények? Borzalmas fájdalmában mintha már Jézus sem értene semmit abból, ami vele történik, mert így kiált: Miért? (…) Ha pedig csalódás ér, megsebez valami, váratlan tragédia történik, megbetegszünk, vagy valamilyen abszurd helyzetben találjuk magunkat, mindig emlékezhetünk az elhagyott Jézus fájdalmára. Ezt a sok próbatételt – és még sok ezer mást – mind megszemélyesítette.”

Mellettünk áll az összes nehézségben, hogy valamennyi fájdalmunkat megossza velünk.

„Fussuk meg kitartással az előttünk lévő pályát, emeljük tekintetünket (…) Jézusra!”

ogyan éljük tehát ezt az igét? Úgy, hogy Jézusra tekintünk, és megtanuljuk „nevén szólítani Őt életünk küzdelmeiben. Hívjuk magány-elhagyott Jézusnak, kétkedés-elhagyott Jézusnak, megsebzettség-elhagyott Jézusnak, próbatétel-elhagyott Jézusnak, vigasztalanság-elhagyott Jézusnak, és így tovább!

Ha nevén nevezzük, látni fogja, hogy felfedeztük és felismertük Őt minden fájdalomban, és erre Jézus még nagyobb szeretettel válaszol. És ha átöleljük, akkor Ő lesz számunkra a béke, a megerősítés, a bátorság, a kiegyensúlyozottság, az egészség, a győzelem. Mindenre magyarázatot ad, mindenre megoldást kínál."

„Fussuk meg kitartással az előttünk lévő pályát, emeljük tekintetünket (...) Jézusra!"

Így történt Luigiával is. Évekkel ezelőtt került a kezébe egy lap, épp ezzel az igével és a hozzáfűzött magyarázattal. Így mesélt erről: „Váratlanul borzasztó hírt kaptam. A legnagyobb, 29 éves fiamat súlyos autóbaleset érte. Összeszorult szívvel rohantam a kórházba. Mozdulatlanul, öntudatlan állapotban találtam. Teljesen kétségbe estem. A gyötrelmes várakozás napjaiban találomra betértem a kórház kápolnájába, s ott akadtam rá az élet igéjére. Arra figyelmeztetett, hogy tekintetemet az elhagyott Jézusra szögezzem. Figyelmesen elolvastam. Ez pontosan az engem ért megpróbáltatásról szól – gondoltam. Az intenzív osztály, ahol minden remény szertefoszlott, többé már nem a szenvedések helye volt, hanem Isten szeretetének a csatornája. Tudtam imádkozni a fiamért, és a kezét fogtam miközben eltávozott. Meghalt, de ennyire élőnek még sohasem éreztem."

Fabio Ciardi és Gabriella Fallacara gondozásában

A Szeretet arca
Imádság

Mindenekelőtt az állhatatos, kölcsönös szeretet… Ha mások nincsenek velünk egy véleményen az igazságot illetően, legyünk velük egyek a szeretetben, és tartsuk így fenn a kapcsolatot.

Eljön az az óra, amelyben Krisztus maga lesz az összekötő kapocs, amely bennünket testvérünkkel egyesít: Krisztus lesz ott közöttünk, az Igazság.

Van, aki „szeretetből" cselekszik. Van, aki úgy cselekszik, hogy igyekszik „Szeretetté válni". Ezért kell szeretetté válnunk.

A mi sorsunk olyan, mint a csillagoké. Ha keringenek, vannak, ha nem keringenek, nincsenek. Mi akkor vagyunk – abban az értelemben, hogy nem a mi életünk, hanem az Isten élete él bennünk -, ha nem szűnünk meg egy pillanatra sem szeretni. A szeretet beiktat minket Istenbe, és Isten a Szeretet.

Csak „szeretetté válva" tudunk Isten Szíve szerint közeledni a testvérhez és szolgálni őt. Úgy, ahogyan a testvér kívánná, amilyennek álmodná, ha nem mi lennénk mellette, hanem Jézus.

Tágítsuk ki szívünket

Legfontosabb feladatunk az, hogy megőrizzük magunkban Isten tisztaságát, azaz olyannak őrizzük meg szívünkben a szeretetet, ahogyan Jézus szeret. Tehát ahhoz, hogy tiszták legyünk, nem kell kifosztani a szívet és elnyomni benne a szeretetet. Hanem ki kell tágítani Jézus Szíve szerint, és szeretni mindenkit. És amint a földön található milliárd Szentostyából elég egy, hogy Istennel táplálkozzunk, éppúgy elég egyetlen testvér – az, akit Isten akarata mellénk ad - , hogy közösségbe lépjünk az emberiséggel, a misztikus Krisztussal.

A mi egyenruhánk

Uram, hogy adhatunk mi Téged a világnak? Hogyan hirdethetünk, hogyan tanúskodhatunk melletted, hogyan beszélhetünk rólad, mi, akik ugyanugy öltözködünk, mint más, akik az emberek közt élünk, mint annak idején Mária, mint Jézus? Miről ismerhetnek fel bennünk Téged?
És felhangzik szívünkben az Evangélium felelete, a Te válaszod kérdésünkre:" Arról ismernek meg benneteket, hogy tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást". Ez tehát az egyszerű keresztények egyenruhája, amelyet mindenki magára ölthet: idős vagy fiatal, férfi vagy nő, házas vagy magányos, felnőtt, gyermek, egészséges vagy beteg. Így hirdeti hangosan életével, mindig és mindenütt, azt, akiben hisz, akit szeretni vágyik.

Chiara Lubich

EGYHÁZMEGYEI LELKINAP VÁCOTT

A PLÉBÁNIAI KÉPVISELŐ TESTÜLETI TAGOKNAK

Dr. Beer Miklós Püspök Atya 2006. ápr. 29.-ére, a váci székesegyházba, lekinapra hívta meg a váci egyházmegyében lévő plébániai Képviselő Testületi Tagokat. A világi elnököknek volt már egy találkozója Máriabesnyőn, most egy plébániáról többen is érkezhettek, mi négyen képviseltük Veresegyházi testületet. A találkozón igen sokan voltunk, kb.350 fő vett részt a lelkinapon - jó volt sok ismerős arcot látni és 'új ismerősökre' is rá találni.

Püspök Atya szívügyének tekinti, hogy ezen a területen is meg tudjon újulni az egyházmegyénk és egy-egy plébániai közösség. Szeretettel fogadta az odaérkezőket, és ha csak tehette azonnal odalépett hozzánk és kézfogással és egy barátságos mosollyal, tekintettel üdvözölte, akivel csak találkozott. A nagy létszámú jelenlétben fontosnak érezte ezt a személyességet. A bevezető köszöntésben elmondta: nagyon örül, hogy ennyien eljöttek, s megerősített minden jelenlévőt abban, hogy szükség van rá a saját plébániáján éppúgy, mint az egyházmegyében. Szeretné, ha testvér egyházközségek összekapcsolódásával is konkrétabban megélhetnénk a testvéri szeretetet. A kommunikáció mai elvárásainak megfelelően jó lenne internetes kapcsolatok kiépítése is. Igaz, jó, ha „naprakészek" vagyunk ezen a területen is, de ez azért azt a személyes találkozást, amiben megérintem a másikat (egymás szívébe látó tekintetet v. Egy, barátságos kézfogást) nem pótolja.

A délelőtt két gondolatébresztő előadással indult: Hadik Ferenc és Csillag Péter tapasztalat megosztásával. Ami az új utak kereséséről, a kis közösségek, lelkiségi mozgalmak plébániai integrációjáról szóltak. Elsősorban a megújulást saját magunkon kell kezdeni: a szívünkkel látni, hogy mit akar a Szentlélek egy-egy közösségtől. Az odaadottság egyéni megélése adja a közösségnek egyre Krisztusibb képmásává formálódását. Nem könnyű megtalálnia mindenkinek megfelelő utat – de nagyon fontos az eddigi értékeket megőrizve tudjunk megújulni!

Ezután még két konkrét tapasztalatot hallottunk Tápiósüly és egy olyan községből, ahol meghalt a plébános - s az egész község összefogásával a tavalyi egyházmegyei találkozót ott szervezték.(Nógrádsápon)

Ezután alkalmunk volt kiscsoportokban megosztani tapasztalatainkat. Mindenhol sok nehézséggel és problémával kell szembe nézni, de ua. vannak szép új kezdeményezések. Pl. Vannak olyan egyházközségek, ahol elindultak új kezdeményezések is. Ami jó lenne, ha ott is megvalósulhatna, az egység - ami talán a következő lépcsőfok, erre is hallottunk szép példákat. Amiben be és el tudják egymást fogadni a munkatársak, próbáljunk az eddig egyházért szívvel-lélekkel dolgozó emberek bevonásával új utakat találni. Jó lenne, ha minden döntésünkben Krisztus tekintetéhez tudna hasonulni a látásunk. Hát' van még mit eltanulnunk egymástól - pl. Amikor, arról beszélünk, hogy „együtt", akkor hívjunk meg mindenkit a közös gondolkodásra, ne csak hírből tudja meg azt az eseményt, amit előkészítünk. Mert, ha ott van az előkészítésnél, akkor munkatársnak érzi magát.

Ezután a Karolina Katolikus Iskola ebédlőjében virslivel kedveskedtek nekünk – az ebédnél is volt alkalmunk a közvetlen beszélgetésre és ismerkedésre.

Majd du. egy összefoglalót hallottunk a csoportos megbeszélések tapasztalatairól. Amiben a fiatalok megszólításáról, a kapcsolattartás modern formájának a szükségességéről ua. a személyes kapcsolat nem pótolható semmivel. Öröm itt együtt lenni! De, haza térve vár ránk az otthoni szolgálat - amiben próbáljunk egyre jobban megújulni. Továbbra is jókedvű példa lenni, a nehézségek ellenére is – összekapaszkodni, segíteni egymás munkáját. S Isten szívére hallgatni, hogy mit szeretne a mi plébániánk életében - Tőle elkérni a választ. Mindannyiunknak szüksége van metanoniára – újra és újra odafordulni Istenhez. Az Eucharisztiában megtapasztalni az önátadó szeretet aktusát. A Szentírásban rátalálni nekünk szóló Isten Szavában a konkrét szeretet cselekedetekre. Együtt keresni Isten akaratát a problémában v. Visszautasítottságban is ráismerni a keresztre és hordozni azt Krisztussal - ebből az odaadottságból tud épülni leginkább Isten Országa. Így próbáljunk kovászként élni – hiszen szükség van ránk a helyi egyházközségben. Püspök Atya a mendei egyházmegyei találkozóra meghívott szeretettel mindenkit. Gáspár István atya az egyházmegyei Lelkipásztori Napokra hívott meg mindannyiunkat.

Zárásként a szentmisében együtt adtunk hálát az együtt eltöltött lekinap ajándékaiért.

„Istenünk, te Sienai Szent Katalin szívében fellobbantottad az isteni szeretet tüzét, hogy szemlélje Krisztus urunk szenvedését,- és egyházad szolgálatára szentelje életét."Milyen szép napon is van ez a találkozó - Sienai Szent Katalin ünnepén, mondta a Püspök Atya a szentbeszédben.

S arról is beszélt, hogy amikor ideérkezett mondta neki valaki, hogy a fiatalokról, a nőkről és a pénzről ma mindenképp kellene itt beszélni… Hát'

valójában tényleg szóba került, hiszen Dr. Papp Tamás az Új Ember főszerkesztője kért riportot Püspök atyától és ez volt az első kérdése: miért lát itt csak elvétve fiatalokat és kevés nőt? Hát' igen ez még a következő lépcsőfok megtalálni a hogyanját, hogy ezen a területen is „fel tudjon nőni a szolgálat a megújulásra."

(Számomra öröm volt megtapasztalni, hogy Papp Professzor Úr milyen szeretettel köszöntött, amikor a szünetben találkoztunk – Ő még a Hittudományi Egyetemről kedves ismerős.)

Püspök Atya a pénz felhasználásának fontosságáról is beszélt. Jó, ha jó helyre tesszük, de vegyük észre, ha éppen a rászorulókon tudunk segíteni (árvíz, egyéni lehetőségek helyi szinten stb..)

Zárásként ismételten megerősített minket abban, hogy haza térve megújult szívvel és hűséggel végezzük további szolgálatunkat. S a megújulás akkor lesz igazán hiteles, ha mindenki saját magán kezdi azt!

A szentmisében éppen abba a sorba kerültem, ahová Püspök Atya jött áldoztatni - nagyon megérintett az a méltóság és tisztelet, ahogyan a szentáldozásban részesíti, aki éppen sorra kerül - mintha, ezzel a nyugodt és személyre figyelő tekintettel Jézus nézne a szemünkbe és mondaná: "Krisztus teste"- „Ámen". Úgy legyen. IGEN. Ahogy Te akarod, Uram.

Eszembe jutott erről a pillanatról, „amiben egy kicsit ott maradtam" - a Szentatya Deus Caritas Est körlevele ~ az isteni agapé átalakító ereje- lehajló, megtisztító, felemelő szeretete. Az Eucharisztiával táplálkozva lépünk be ennek a Végtelen, önajándékozó szeretetnek a dinamizmusába. S Vele együtt léphetünk ki az életbe, s a szolgálatunk hitelességének is ez lehet a forrása.

L.M.

III. VÁCI EGYHÁZMEGYEI LELKIPÁSZTORI NAPOK

MÁRIABESNYŐ 2006. 10. 11-14.

KÉPVISELŐ TESTÜLETEK, ÚJULJATOK MEG LÉLEKBEN,
ÉS GONDOLKODÁSMÓDBAN
II. JÁNOS PÁL PÁPA
NOVO MILLENIO INEUNTE LEVELE ALAPJÁN

Dr. Beer Miklós Püspök Atya NAGY – NAGY SZERETETTEL köszöntötte a váci egyházmegyében lévő plébániákról érkező Képviselő Testületi Tagokat és világi híveket és lelkipásztorokat, akik elkötelezetten szeretnék egyházunk megújulását szolgálni.

Püspök Atya szívügyének tekinti, hogy meg tudjon újulni az egyházmegyénk és egy-egy plébániai közösség is. Szeretettel fogadta az odaérkezőket, és ha csak tehette azonnal odalépett hozzánk és kézfogással és egy barátságos mosollyal, tekintettel üdvözölte, akivel csak találkozott. A nagy létszámú jelenlétben fontosnak érezte ezt a személyességet. A bevezető köszöntésben elmondta: nagyon örül mindannyiunknak, s megerősített minden jelenlévőt abban, hogy szükség van rá a saját plébániáján éppúgy, mint az egyházmegyében. S a kegytemplomban mondott Veni Sancte Szentmisében kérte, hogy a Szentlélek adjon mindenki szívében indítást, hogy egyre inkább krisztusi közösséggé formálódhassanak egyházközségeink.

Gáspár István atya a gondolatindító köszöntésben arra próbálta a jelenlévők szívét kinyitni, hogy felismerjük nemcsak **Konferencián v. Lelkigyakorlaton** vagyunk… hanem ha kettő ötvözeteként tudjuk szemlélni az elhangzottakat, s engedjük, hogy a Szentlélek új utakon vezessen, így tudjuk elkérni a választ a megvalósítandók hogyanjára. Uram mit akarsz mondani? Merre akarsz vezetni? Nyitott szív és nyitott fül szükséges ahhoz, hogy be tudjuk fogadni Isten ajándékát és egymást is. Most a Szentlélek új utakon vezet, ne féljünk felásni az eddig már bejárt utat… Most Isten Szívét érintjük, Istenben gondolkodni, visszatekintés – tanulni Istenben együtt, lenni. Amint az Oltáriszentségben szemlélem az Urat, most próbáljam a másikban is szemlélni Őt. Az Egyháztanácsosok küldetése – újítsd meg egyházamat, de rajtam kezd Uram! Isten szívét érintjük, Nála van a válasz – próbáljuk az Ő tekintetéből elkérni a választ. S azt mondani: Itt vagyok Uram, engem küldj! Krisztusból kiindulni, Vele együtt – ŐÁLTALA, ŐVELE ÉS ŐBENNE útra kelni.

Szecsődi Péter Atya azt mondta: nem szereti ezt a megfogalmazást előadás – inkább egy személyes beszélgetésre hív mindannyiunkat, egy nagy kalandra Krisztusban.

Közösségi egyház a jövő egyháza - Isten Országa – tanuljunk meg Isten Országában gondolkodni. Azt a tapasztalatát, amit még kezdő papként átélt megosztotta velünk. Amint óriási lelkesedéssel és elvekkel útnak indult – mennyi negatív élmény érte. „Én akartam mindent csinálni” mondta, de az elvek nem elegek! Krisztussal kell útnak indulni! Létezés + forrás + miből szól, kiből szól az, aki megszólal? Isten Országa itt az előadásban egy az Egyházzal. Az Egyházat építjük – szívetekre szeretném tenni. Mint, ahogy az Efezusi levélben halljuk- az Egyház Krisztus Teste. Szent János evangéliumában olvassuk, amint Jézus a főpapi imájában kértünk könyörög: Legyenek mindnyájan egy… bennünket akar bevinni az egységbe – Jézus által a Szentlélekben történik minden. Jézus Krisztus feltámadása a forrás. Sohasem az én aktivitásom, hanem Krisztusé sugárzik át tetteimen – attól hatékony, hogy Krisztus él benne. Az építkezés és a tervek, ha Szentháromságos modell alapján állnak – az igazi építőanyag a kegyelmi ajándékok általunk. Az építőmester nem mi vagyunk – maga Krisztus a Szentlélekben. Krisztusnak kell átadni mindent, s megkérdezni: biztos, hogy Jézus ezt akarja? Az én életemnek nem akkor van értelme, ha én csinálok valamit – hanem ha Ő teszi bennem és Általam azt, amit szeretne.

Amit Jézus akar bennem tenni most! A JELEN PILLANAT - ITT MOST MIT AKAR TENNI JÉZUS? KRISZTUS TESTÉT, CSAK Ő ÉPÍTHETI – kérdezi tőlünk:” Szeretsz-e engem annyira, hogy az én Országomat építsd – amit én akarok, azt akarod?”

Vagy úgy vagyunk, hogy mindenki épít, csak pl. Oda teszi a lépcsőt, ahol nincs bejárat és oda az ablakot, ahol nincs kilátás… Isten Országa Krisztusban épül, nincs más fontosabb, mint amit Ő akar. Jézus mondja: Maradjatok Bennem! Lépj egy kicsit Jézusba – nézd az Ő szemével magad – nézd az Ő szemével az Egyházat. Éllek Téged Jézus? S próbálom az Ő szemével nézni embertársaimat és a köztünk lévő helyzetet? S úgy látom őt, mint Jézus?

Első este a Kompletórium imádsággal búcsúztunk. Második napunkat is Zsolozsma imádsággal kezdtük. Az első előadást **Berkecz Franciska SSS szerzetes nővér** tartotta. **Megújulás nincs megtérés nélkül** címmel.

Rubljov Krisztus ikonját szemlélve – Krisztus tekintete kisét minket. Nézni Krisztust és engedni, hogy Ő is nézzen engem, és Ő formáljon. Saját

Krisztusomat fessem meg, ez egy élet feladat – engedjem, hogy a Szentlélek formálja meg bennem Őt.

A Megtérés számomra mit jelent? A kérdés után rövid csendet tartottunk és mindenki leírhatta, ami most megfogalmazódott a szívében ezzel kapcsolatban.(Én ezt írtam le: Odafordulás Jézushoz –átölelni Őt mert így szeret és megfürödni gyógyító szeretetének irgalmában.)

Szerzetesnővér folytatta: találkozás Jézussal, találkozások sorozata. Hívás és válasz. Út – keresztténnyé válás útja. Válasz a Szeretet Istennek. Krisztus központú élet.

A keresztténnyé válás útja folyamatos. Megtérésre – szívbeli megtérésre, belső átalakulásra van szükség. Visszatérés Istenhez – újból és újból belekapaszkodom. Cél az életszentség elérése. Naponként tartsd a halált szem előtt. Imádkozz a jó halál kegyelméért.

Öltsük magunkra Krisztust. Folyamatos Krisztuskövetés – Ő a minta, ŐT nézni – folyamatos szívbéli megtérést jelent.

Miért nem megy? Szeretnék, olyan lenni, mint Ő. Az Ő Arcát tükrözni, szívének szeretetével szeretni – tekintetünknek Krisztus tekintetéhez kell hasonlóvá válnia.

Tényleg vágyom erre? Mitől félek, miért nem sikerül? (Talán a gyengeségeim miatt v. Nem vagyok elég szabad az Ő akaratára?)

Evangéliumi Szeretet – vágyom arra, hogy szeressen. Erő – dinamizmus – Szeretet, ami bennünk van Isten Szeretete.

Szolgáló szeretet: Aki a legnagyobb akar lenni, legyen a szolgátok. A hűség útja – Istenhez és magamhoz egyaránt. Megalázni magunkat, s kilépni önmagunkból.

Szeressétek egymást – úgy szeretni, mint ahogyan Ő. A vágyat Isten adja a szívünkbe – vonzó érték. Communió Őáltala,Ővele és Őbenne való élet. A Szeretet adása – befogadása a Szentháromságos dimenzióban. Az Atya - a forrás, A Fiú – Aki befogad, s a Szentlélek – aki küld, hogy az Isten Szeretete kiáradjon.

Amikor arra vágyom, hogy szeressenek – én legyek a szeretet forrása mások számára.

A kommunikáció a dialógus forrása – hallgatni és befogadni. Hogyan hallgatok meg másokat? Adok neki szót? Milyen módon kommunikálok? Tudom elveszíteni önmagamat? Döntés előtt megkérdezzük a többiek véleményét? Ki – ki szabadon elmondhatja? Én vagyok a középpont vagy Te?

Ha a közösség képes együttműködni – az örömteli. De, ha konfliktus van – hogyan oldjuk meg. Törvényszerű, hogy az ember céljaiért, értékeiért, ami neki fontos – harcol. A legfőbb az, hogy a konfliktusokban kapcsolataink ne menjenek tönkre. A szívem nyitva hagyom – szeretlek téged, s ha erőszakos voltam – bocsánatot kérek. S ha megnehezedik a szívem, visszamegyek Krisztushoz és nézem ŐT. Gyógyító Szeretetében megfürösztöm arcomat.

Oda tudok menni, helyre állítani a kapcsolatainkat? Milyen érzések vannak bennem? Odaadni az életemet mindazoknak, akiket rám bízott az Úr. „Kész vagyok az életemet adni érted.” Elfordulok önmagamtól és belépek Krisztusba. Ez az állandó megtérés – szabadon Őbenne való Élet.

Próbáljunk valamilyen Evangéliumi mondatot találni, tetten érni a szívünkben minden élethelyzetben. Ha rossz gondolataink vannak csapjuk oda a kősziklához, Krisztushoz és helyette valami evangéliumi vigaszt találjunk. Ha nem megy a szeretet – kérjünk bocsánatot, próbáljuk elfogadni

gyengeségeinket, átölelni a keresztet, hiszen része életünknek a küzdelem. Higgyünk abban, hogy Isten előbb szeretett és tudja esendőségünket, és irgalmával felemel. Azonnal próbáljunk felállni az elesésből, és az Urat nézni, ne önmagunkat. Ő ingyenesen szeret minket „szeretett bűnösök vagyunk".

Ki vagyok én? A vágyak embere, aki Szentháromságos kapcsolatú szeretetre vágyik. Biológiai valóság. Pszihéjében is egyedi. Személyiségének szerkezetében értelemmel, akarattal, érzelemmel, motivációval rendelkező lény. Aki spirituális, természetfeletti valóság része is.

A pillanatnyi énem és az eszményi énem közötti feszültség. Az aktuális énem és az ideális énem összeütközik. A jelenlegi magatartásom és személyes eszményeim. A kialakult szokásaim, és amilyennek Isten szeretne látni. Amit én gondolok magamról, és amit mások tapasztalnak rólam. Jézussal való kapcsolatom, Ő mit gondol rólam, mi az én szerepem? Szerep, amit én gondolok magamról, és amit mások gondolnak rólam. Próbáljuk ki egyszer, ha közösségben elmondanánk, megosztanánk magunk között mi az ami az viselkedésünkben nem krisztusi. Visszajelzést kapni, így tudnak a többiek segíteni, hogy változni tudjunk.

A bensőséges kapcsolat Jézussal ez a legfontosabb! Övele és Őbenne való élet. Mi segít engem a krisztusi élet útján? Szentgyónás, Megkülönböztetni mi az ami nem a lélek rezdülése szívemben? Jézus útja, amin most járok v. Csak az én ösvényem?

Legyen Ő az Út, az Igazság és az Élet számunkra!

Bosák Nándor püspök úr a Debrecen- Nyíregyházi egyházmegye tapasztalata – Újra indulni Krisztustól címmel osztotta meg az egyházmegye kialakításának útját. Püspök Atya elmondta, hogy milyen óriási nehézségekkel kellett szembenézniük. 1993-ban nevezték ki püspöknek, nem volt lakás, nem volt intézmény. Egyedül plébániák voltak… akkor, nekiláttunk megfogalmazni, hogy mit kell tenni, milyen a környezet, milyen körülmények között végezhetjük a munkát. Ha van egy egyházközség – körülötte olyan emberek élnek, akinek más az életfelfogásuk… kihívások sorozata, mi ennek az értelme stb.… Azt mondta Püspök Atya: hamar rá kellett ébredni, nem tudunk mást tenni, a magunk részét jobban kell csinálni és amik hatások kívülről érnek nem szabad, hogy elkeserítsenek. Be kell látnunk, hogy kisebbségi helyzetben vagyunk. Az egyházban mindig a kisebbségnek kell a terhet hordoznia.

Láttuk milyenek az egyházközségeink. A népegyházi forma elhalóban van. Az emberek mindig közösségben élnek – bizonyos szokás rendet átvesszünk – de, amikor fellazul ez a környezet, úgy érzi elveszett.

Püspök Atya tanyán nőtt fel, s visszaemlékezett, hogy gyermek korában elmentek a templomba- ünneplőbe öltöztették még a környezetet is. A vallásos gyakorlatot segítő közösségi szokások kontrollja megszűnt! Sőt egyenesen ellenkező tendencia most a gyakorlat. Ha nincs külső közösségi kontroll, akkor is személyes döntés alapján ezt tesszük. Ez már a bensővé válása a vallásosságnak. Olyan környezetre van szükség, ahol ezt meg tudjuk valósítani a keresztény ember.

Olyanná kell tenni a közösségeinket, az egyház közösségeit, hogy befogadó közösséggé váljanak – meghívó közösséggé.

Mi a plébánia? Az emberek közösségét értjük rajta – a pap körül gyülekeznek össze. A pap v. A püspök Krisztust képviseli, a bennünket egybegyűjtő Krisztus Szeretetének képviselője.

A plébánia területi jellegű, a híveket nem szimpátia szerint válogatjuk ki.

Adva vannak azok az emberek, akiket vezetnie kell a plébánosnak. A kelkigondozásnak és az evangelizálásnak a helye. A Közösségben – spirituális és evangelizációs feledatokat is elláthassák a lelkipásztorok.

A plébániai feladatok, a plébános köré gyűjtik a munkatársait, az egész közösségre vonatkozik a küldetésük. Mik azok a tényezők, amik a közösséget építik.

Liturgikus közösség, Karitasz közösség, Az egyházközösség javakkal foglalkozó közösség. Ahol jól bánnak a pénzel ott béke van. Ahol nem ott széthúzás. Milyen módon tudjuk segíteni a papok munkáját? Pl. nem tudnak minden faluban szentmisét tartani. Akolitusok képzésével, akik összefogják az adott településen, ahol nincs plébános a híveket.

A képviselőtestületi tagok választása megújítása, lelki fejlődés abban, hogy megértsük együtt mi a szándéka a jó Istennek egy-egy adott plébánia életében. Lelkiségi mozgalmak integrálása a plébániai életbe.

Milyen legyen a mai egyház? Emberközpontú- az emberekért van az egyház. Emberséges megoldások. Jézus Krisztus központú – jézusra figyeléssel a lelki értékeket hangsúlyozni. Krisztusból elindulni. Hogyan visz ez minket Krisztushoz közelebb – szem előtt tartani. Missziós – küldetésünk van.

A Szerető figyelem imáját Gáspár István Atya vezette. Amelyben, teljes csendben visszatekintettünk a napunkra és Jézussal együtt szemléltük, milyen esemény hogyan érintett meg és mikor nem engedtük, hogy az Ő szeretete áradjon látásmódunkban. Felismertük-e az emberek arcán Őt? Hagytuk- e, hogy megérintse a szívünket. Ezt az imamódot, az **EXAMENT** még volt alkalmunk többször is gyakorolni az ott töltött napok folyamán.

Délutánonként lelkipásztori tapasztalatok megosztását hallhattuk Nagymarosról, Vácról – Bokros Levente Atya mondta el tapasztalatait. Majd ez után **kiscsoportos beszélgetések során oszthattuk meg, ami a szívünkben megfogalmazódott** az eddig elhangzottak és a Tézisek (összefoglaló gondolatok és kérdések) a beszélgetéshez.

Az esti szentmisét Dr. Varga Lajos Püspök Atya végezte, majd a vacsora után Szentségimádás következett. Amiben oda tehettük egész életünket az Úr lábához. Midannyian kaptunk egy tövist a kezünkbe és ezt szemléltük, mint szimbólumot egy ideig. Megfogalmazhattuk magunk számára mit jelent a fájdalom és a szenvedés, hordozunk-e még olyan sebeket, amit nem hagytunk, hogy meggyógyítson az Úr Jézus irgalmas szeretete. Jézus megváltó szenvedésével és fájdalmával egyesíthettük a saját kis töviseinket. Letehettük az Oltáriszentség mellé és így egy óriási töviskoszorú lett belőle…majd küldetésünk jeleként egy-egy gyertyát hozhatott el minden egyházközség, mint a megújulás és a Szentlélek fényét, ami reménységünk szimbóluma is lehet további szolgálatunkban. Mi a következő képviselőtestületi ülésen ennek a gyertyának a fényénél imádkoztunk egyházközségünk megújulásáért.

A következő napon **Dr. Hadi Ferenc előadását hallottuk – Az elmúlt három év megújulási törekvései a Váci Egyházmegyében, hol tartunk most.**

Mi is történt a három év alatt? A Szentháromságot rajzban megjelenítő háromszög tetején a Püspök Atya, Bal oldalon az Atyák és Jobb oldalon a Hívők, Így jelképezve a Lelkipásztori munkacsoport Szentháromságos Szeretetre

figyeléssel alakuló munkáját. A munkacsoport kezdettől fogva lelki előkészülettel kezdte munkáját. A folyamatos Lélekre figyeléssel, próbálja mindig Jézustól elkérni a választ, Az egyéni, közösségi és egyházra vonatkozóan egyaránt. Nem terveket gyártani, nem csak programokat szervezni – hanem a Lélek hívására figyelni. A Lélek megújulásra hív mindannyiunkat. Cél nem a tervek, hanem maga Jézus. Legyen köztünk Jézus. Ő a nagy rendező. Ne sokat tegyünk, hanem Lélekkel. Lelkesen= Szentlelkesen. Azt mondta: van egy egyszerű szellemes rövidítés – SZÖSZ – Szabadon, Örömmel, Szeretettel. A mi feladatunk, nem annyira tenni, mint inkább lenni. Lenni Isten jelenlétében, lenni Krisztuskövetőnek, Krisztushordozónak és Jézus Krisztus szíve dobbanását hallgatni. Együtt Szentségimádást tartani. Valóban odatenni Jézus lábához a gondolatainkat és gondjainkat egyránt.

A Munkacsoport havonta találkozik, s most a három év után tart ott a munka, ha egy rajzzal ábrázolhatnánk – most az alapozás, mélyre ásás történt meg – ezután kezdődhet az építkezés. Krisztus a szikla, amelyre lehet építeni. Továbbra is együtt keresik Isten akaratát. A kérdések, amik egyénileg, de egyházmegyei szinten is újra és újra megvizsgálandók: Ki? Mit? Mikor? Miért? Hogyan? Hol? Tegyen. Fontos, hogy találjunk olyan embereket, akik alkalmasak az együtt gondolkodásra és egy-egy területen meglévő talentumaikat kamatoztatni tudják. A pasztorális tervnek a rajzos megjelenítését csatoljuk. Fontos a kommunikáció, meghallgatni – meghallani mit mond a másik. Belegyökerezni Krisztusba, Szentmise, szentgyónás, Szentségimádás, Szentírásolvasás. Élni Krisztusban, s a gyümölcsök, olyanok, mint Isten akaratának egy-egy vonásai. A megújulás Szeretet kérdése, teli vagyunk ajándékokkal, amit nem osztunk szét.

Az Életszentségre való törekvés az egyén és közösség számára is a legfontosabb, hogy egyre nagyobb alázattal tudjuk szolgálni egymást.

Ezután a **Pasztorális Munkacsoport** egy-egy Részterületén dolgozó munkacsoport bemutatkozása következett. Az **Akolitus képzés** - ajándék az egyházunk számára. Már a képzés folyamatosan működik.

Ifjúsági munkacsoport – Szegedi László atya vezetésével, Szabó László számolt be róla, hogy már 20 éve rendszeresen tartanak találkozókat. Farkas László atya lesz az új felelőse ennek a területnek.

Plébánosok Fóruma

Papi közösségek – Varga Lajos püspök atya vezetésével, nyitott atyák megkeresése.

Család pasztoráció – Sebők Sándor atya vezetésével.

Lelkiségi Mozgalmak – Csáki Tibor atya

Katekumenátus – Bokros Levente

A **Lelkinapok, Lelkipásztori napok** – műhelymunka

A **Katekéták és Liturgikus** team – még kialakulóban van

A **Egyházközségi elnökök –** Hadi Ferenc

Az **Egyházból történő kitekintés** – Csillag Péter

Ennek a napnak a délelőttjét is az **EXAMEN imádságban,** önmagunk és egymás szemlélésének hálájával fejeztük be. Megvizsgáltuk a szerető figyelem imájában mi az, ami leginkább megérintette szívünket, Jézus mit szeretett volna mondani ezzel a tapasztalattal, vagy helyzettel a számunkra. Volt-e olyan,

amiben ellenálltunk a szeretetnek, vagy mi váltott ki negatív érzést bennünk. Át tudtuk- e adni a helyet szívünk trónján az Úrnak.

A délután Lelkipásztori tapasztalatok megosztásával folytatódott. Hallottunk a KARITASZ lelkiségről és munkáról. A Szolnoki plébániáról, a lelkipásztori tanács munkájáról és a köztük lévő szeretet kapcsolatról, amiben próbálják egymást szeretettel elfogadva építeni a krisztusi közösséget. Ezután kiscsoportos beszélgetés során egymás gondjaiban és örömeiben osztozhattunk. Az esti Szentmisét Máthé György főesperes atya tartotta. A Szentbeszédben arra utalt, hogy a megújulásra folyamatosan szükség van. S, hogy most itt ezekben a napokban a Szentlélek tüze járja át a szívünket és lelkesedésünk foka 600 C' fok is lehet, de ha haza megyünk, ne hagyjuk ezt a tüzet kialudni.

Az este a rendház pincéjében borkóstolós vacsorával egybekötött szeretetvendégséggel zárult.

Az utolsó napon **Brückner Ákos Atya – az Egyháztanácsosok, világi krisztushívők küldetése a közéltben** címmel tartott előadást. Előadásának vázlatát csatoljuk. A Krisztusi embernek gyógyító hatása van az egész társadalomra. Küldetésünk van, hogy a világnak Krisztust adjuk. Különböző területeken való jelenlétünk a közéletben mintaértékű és missziós küldetés. Közéleti kapcsolataink lehetősége mások számár a hitébresztés forrása lehet. Kapcsolatteremtési lehetőségek és azok formáinak gazdagsága út, az evangelzáció nyitánya lehet. Beszélt a konkrét lehetőségek és megvalósítási formák mintájáról: Búcsúk, díszpolgárság, Kiállítások, Jubileumok, Egyesületek, Keresztény Társas Körök, Képviselők, Önkormányzatok, Ünnepi alkalmak, stb.

A mi feladatunk az, hogy a sok sziget között megtaláljuk és kiépítsük a hidakat. Isten Országának parlamenterei vagyunk. A Város Misszió szervezése is erről szól, kilépni az emberek elé.

Próbáljunk szembenézni a közéleti valósággal, imádsággal az Úr elé visszük a közélett szereplőit, problémáit. Felmérjük alkalmasságunk, karizmáink mértékét, de hátrányainkat is. Egymást bátorítjuk, egymással egyeztetünk, együtt védjük a krisztusi stílust. Megfelelő tájékozottsággal, jellemmel lépjünk a színre. Megkeressük az elszánt, áldozatkész vezető –szerepet, vállalókat.

Ákos Atya lelkesítő és lendületes előadása mindannyiunkat magával ragadott, s erőt, és bizonyosságot adott, hogy nem hiába való a munkánk a nehézségek ellenére sem. Bátran haladjunk tovább a krisztusi úton és vigyük Őt magunkkal, s adjuk a világnak az Ő Szeretetét, azt a gyógyító szeretetet, amire annyira vágyik mindenki.

Molnár Zsolt atya – Az Egyháztanácsok megújulásának intézményes, kánonjogi helyzetéről beszélt.

A Lelkipásztori napok mottója: Újuljatok meg lélekben, érzületben és gondolkodásmódban.

Szent Ignác azt mondja: együtt érezni az egyházzal – szemléletmód változás – az egyházzal való egység – communio, a II. János Pál Pápa Novo Millenio Ineunte levele alapján. Bele kell magunkat helyezni az egyházi közösségbe. Ma úgy szemléljük az egyházat, mint közösséget. Az egész krisztusi közösség aktív.

A megújulás kánonjogi szempontjairól beszélt.

Jogforrás: az Egyházi Törvénykönyv (C. I. C.) Plébánia – közösség, a plébános – pásztor. Képviselőtestület közösségen belül vannak.

A pasztorális tanács és a gazdasági tanács külön működik, nem egy testületen belül. A plébánost segítik tanácsokkal, együttműködésükkel.

A Magyarországi Képviselőtestületek Szabályzata alapján, a testületen belül működöt két csoport a Lelkipásztori és Gazdasági tanács. A tagok választásának módja, szavazással történt.

A Plébános atya nem alkalmazottja a plébániának és a képviselőtestületnek. A testületnek tanácsadói joga van nem döntési.

Meg van annak a lehetősége, hogy a megyéspüspök megmondhatja, hogyan történjen a választás a továbbiakban. A mi egyházmegyénk szeretne visszatérni az Egyházi Törvénykönyv által leírt formához. Nemcsak választással, hanem meghívásos módon történhet a képviselőtestületi tagok kiválasztása. Készülőben van egy újfajta szabályozás. Ami döntési fázisban van. Miszerint legyen ketté választva a Gazdasági tanács és a Lelkipásztori tanács. Püspök atya is most beszél az atyákkal erről.

Így együtt kereshetnénk Isten akaratát – átimádkozva, hogy mi az Isten akarata egy-egy plébánia életében.

Szent Ignác pl. Egy- egy fontos kérdésben kellett döntenie, oda adta, oda tette a levelet az oltárra.

Adja az Ég, hogy mis is mindig ilyen odaadottsággal tudjuk elfogadni a jó Isten akaratát egész életünkben és a plébániánk életének megvalósulásában is, hogy valóban Isten Országának építői lehessünk.

Ezután ismét kiscsoportos megosztás következett, amelynek eredményét minden jelenlévővel megoszthattuk. Kinek mi fogalmazódott meg a szívében és milyen elhatározásokkal indul haza.

Dr. Beer Miklós püspök atya is így köszönt el tőlünk, hogy" mindenki szikra, ahová hull, ott gyújt" – így induljunk haza ezzel a küldetéssel, hogy vigyük tovább szívünkben ezt a tüzet, a Szentlélek megújító világosságát. S a Szűzanya imádkozzon érettünk, legyen közbenjárónk," most és halálunk óráján"

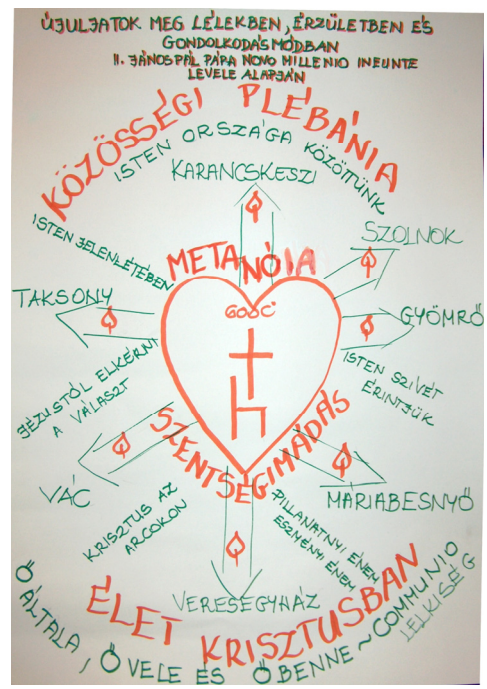

Ezután a tapasztalatok csoportonkénti megosztása következett. Minden csoport kapott egy óriási lapot, amelyen összeírhatta a Lelkipásztori Napokon tapasztalt gyümölcsöket és az útravaló gondolatokat, amit a tarisznyájában szeretne hazavinni.

A mi csoportunk egy rajzzal szemléltette, hogy milyen gondolatok születtek meg a szívünkben. Középen egy szív formában Krisztus ült egy széken, amivel azt szimbolizáltuk, hogy az énünk trónján Neki szeretnénk átadni a helyet. S hogy minket az Ő szeretete gyűjtött egybe, de küld egy –egy nyíllal ábrázoltuk a hazafelé vezető utat, visszük szívünkben a Szentlélek Szeretetének tüzét. A központi gondolatok: a megtérés, Szentségimádás, Közösségi plébánia – communio Krisztusban, s az Őáltala,Ővele és Őbenne való életre másokat is

meghívjunk, hogy együtt tudjuk szemlélni Krisztus Arcát, s felismerni Őt egymásban is. S így valóban el és be tudjuk fogadni egymást, mint Isten ajándékát.

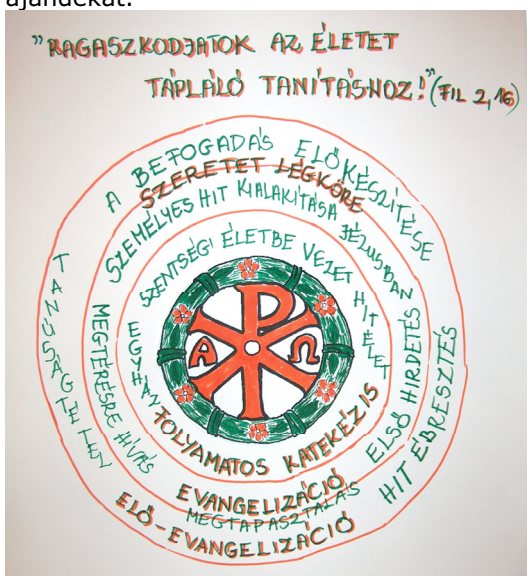

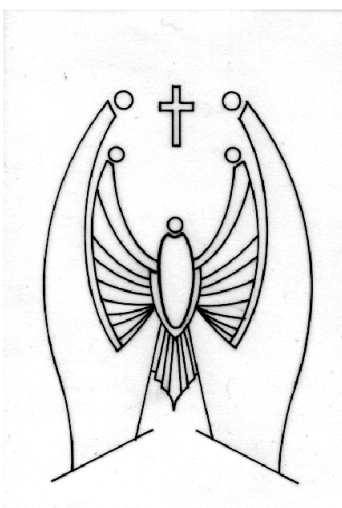

Teremtő Lélek

Az egyházközségi megújulás részeként elindítottuk az egyházközség havi értesítőjét 2001-ben. Ezt azzal a céllal hoztuk létre, hogy híveinket tájékoztassuk az egyházközségben működő csoportok életéről, a különböző lelki programokról. Közreadunk elmélkedéseket, imákat az aktuális időszakhoz kapcsolódó egyházi ünnepekről. Rendszeresen beszámolunk a különböző csoportok lelkigyakorlatairól, a szentségeket felvettek tapasztalatairól, egyházmegyei találkozókról, táborozásokról, búcsújárásokról, stb.

Cikksorozattal emlékezünk arra, hogy ez évben Szent Erzsébet jubileumi évet ünneplünk. E jubileum alkalmával előadássorozatot is indítottunk, amelyben neves személyiségek tartanak előadásokat-beszélgetéseket a Szent Pio otthonban. Ezen előadásokról szintén találhatunk beszámolókat a hírlevelünkben.

Az újságot nem a szerkesztő írja, hanem mindaz, aki kedvet érez magában ahhoz, hogy bármilyen formában kinyilvánítsa hitével kapcsolatos élményeit. Ezúton is kérjük testvéreinket, hogy aki szeretne írni ebbe az újságba, az keresse meg Plébános atyát szándékával.

Közreadjuk egy emlékezetes kirándulás beszámolóját, amely 2001. őszén jelent meg a Teremtő Lélek egyházközségi értesítőben.

Helembai Erzsébet

Egyházközségi zarándoklat Rómába
(2001.augusztus 5-14.)

Sokunk régi vágya vált valóra, amikor a veresegyházi és az erdőkertesi egyházközség hívei elzarándokolhattunk Rómába, az „Örök város”-ba, Molnár Zsolt atya vezetésével. Olyan lelki élményben volt részünk, amiről talán nem is álmodtunk.

Legelső utunk a Róma és Nápoly között lévő Nettunóba vezetett. Szent Goretti Mária sírja fölött miséztünk. Ő a tisztaság vértanúja, szentje.

A szállásunk a magyar Szent István zarándokházban volt, ahol nagy szeretettel fogadtak bennünket. Kedden a Vatikánba, a Szent Péter bazilikába mentünk. Csodálattal szemléltük a Szent Péter teret: az oszlopsort, a szentek szobrait, a szökőkutakat az obeliszket. Itt emelkedik a kereszténység legnagyobb temploma. A főbejárat felett van az „áldások erkélye”, innen jelentik be minden új Pápa megválasztását, aki erről a helyről adja az első ”Urbi et orbi” (a városra és a világra) áldását.

Abban a különös kegyelemben részesültünk, hogy Szent Péter sírjánál misézhettünk. Gáspár István szurdokpüspöki atya és Zsolt atya celebrálták a szentmisét. Nagyon nagy dolog, hogy a bazilikában a magyaroknak van kápolnája! A magyar szenteket igen nagy tisztelet övezi!

A templom jobboldali hajó első kápolnájában, az oltáron megcsodálhattuk a PIETA-t, Michelangelo remekművét.

A trónon ülő Szent Péter bronzszobra előtt elhaladva, láthattunk a sok simogatástól elkopott lábát. A kupola is Michelangelo elképzelése alapján épült, ahová mi is felmentünk, és fantasztikus látvány tárult a szemünk elé.

Minervából lett keresztény templom a S. MARIA SOPRA Minerva. A főoltár alatt, márvány szarkofágban nyugszik Sziennai Szent Katalin teste.

Megtekintettük még a Szent Ignác templomot, ami számunkra különösen kedves lehet, mert itt szentelték diakónussá Zsolt atyát 1995-ben.

Szerdán izgatottan készültünk a Szentatyával való találkozásra. A VI. Pál teremben fogadta a több ezer embert és mindenkit anyanyelvén köszöntött. Nekünk magyarul ezt mondta: ”Köszöntelek titeket, magyarokat, különösen a veresegyházi híveket. Ti, akik tegnap Szent Péter sírjánál miséztetek megtapasztalhattátok a magyar nép ezeréves történelmét. Apostoli áldásomat adom a magyar népre. Dicsértessék a Jézus Krisztus.” Óriási taps és éljenzés viszonozta a köszöntést. Itt tapasztalhattuk meg igazán, hogy a világegyház részesei vagyunk.

Megnéztük az ókori Róma romjait és a Colosseumot. A közelében lévő S. Pietro bazilikában a Mózes szobrot és Szent Péter láncait csodálhattuk meg. Néri Szent Fülöp sírja, szobája és hagyatékai nagy hatással voltak ránk. Este a Szent István zarándokházban miséztünk.

Csütörtökön a Szent Callixtus katakombába mentük, mely Róma első keresztény temetője. Az itt tartott mise felemelő volt. A Quo Vadis templomban Jézus lábnyomait láthattuk.

A Lateráni Szent János bazilika Róma püspöki székhelye. Itt látható az egyik domborművön II. Szilveszter pápa, amint elküldi a koronát Szent Istvánnak.

A Szent Kereszt templomban Jézus ereklyéit csodálhattuk meg: a kereszt darabjait, tövist a koronából, a szöget, valamint a jobb lator keresztjét.

A Szent Lépcső, (Scala Santa) életre szóló élmény azok számára, akik ezt a 28 lépcsőfokot térdelve teszik meg. Jézus ezen a lépcsőn ment Pilátus elé.

A Santa Maria Maggiore bazilikában a fémrács mögött látható a jászol ereklye 5 darabja, melyben a Szent Gyermek feküdt születése után. Megnézhettük azt az oszlopot is, amelyhez Jézust kötözték az ostorozáskor. Pénteken a Vatikáni Múzeumot és a Sixtusi kápolnát néztük meg. A kápolnában a gyönyörű képeken, nyomon követhettük az Ószövetség és Újszövetség eseményeit a Te-remtéstől az Utolsó ítéletig.

Szombaton Pompeibe mentünk Nápoly felé, útközben a hegyen láttuk Montecassinót, a híres bencés kolostort.

Pompei a Vezúv lábánál fekszik, Kr. e. 425-ben a vulkán kitörésekor a város elpusztult. A csodával határos módon előkerült város romjait láthattuk. A Rózsafüzér Királynője templomban miséztünk.

Vasárnap Tivoliba megnéztük a Villa d' Este kastélyt és parkot a szökőkutakkal és a vízesésekkel. Csodálatos látvány!

Hétfőn Orvientóba vezetett az utunk, ahol az Oltáriszentség csodáját őrző oltárkendőt láthattuk.

Innen Assisibe, Szent Ferenc városába érkeztünk. Láttuk Szent Ferenc szülőházát, a bazilikát, ahol eltemették, Szent Klára sírját, a Keresztet, melyről Jézus szólt hozzá, és azt a templomot, melyet ennek hatására épített.

Másnap kedden érkeztünk haza, életre szóló élményekkel. A buszon mindenki elmondta, hogy a lelkét mi érintette meg leginkább. Megható volt, ahogy elcsukló hangon, sokan könnyezve tettek „vallomást".

A zarándokút közelebb hozott egymáshoz bennünket. Megtapasztalhattuk, hogy a közös imának (minden nap zsolozsmáztunk), az egymásra való odafigyelésnek, összetartozásnak milyen nagy az ereje.

Köszönjük Istennek és Zsolt atyának ezt a szép zarándokutat!

Necz Pálné

Szent Pio Idősek Klubja – Veresegyház

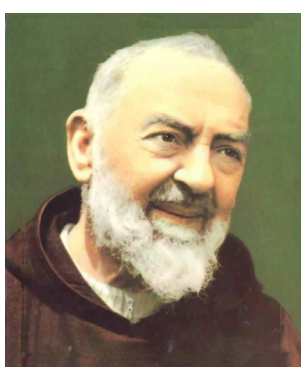

Veresegyházra is jellemző az időskorú emberek nagy száma. A fiatalok nagy része ingázik a környező városokba (elsősorban Budapestre), akik helyben dolgoznak, azok sem tartózkodnak otthon egész nap, így az idős szülők – akik sok esetben özvegyek – egyedül maradnak. Sokan egyedül élnek.

A veresegyházi római katolikus egyházközségben néhányan úgy érezték, hogy ezek az emberek gondoskodásra, odafigyelésre vágynak, így kapcsolatot vettek fel velük. 2001 őszén jött egy javaslat, hogy a plébániához tartotó telek mérete megengedi, hogy arra felépüljön az, az épület, amelyben az idősek részére a napközbeni értékes elfoglaltságot és a sokak számára sajnos már szükséges felügyeletet biztosítani tudjuk.

A Szent Pio Idősek Klubja 2003 júniusában kezdte el működését. A Klub mindenki számára nyitott, minden érdeklődőt szeretettel fogadunk, a felvétel nem függ a jelentkező világnézetétől sem. Tagjaink között vannak reformátusok, katolikusok, görög katolikusok és olyanok is, akik nem vallásosak.

Célunk, hogy ezek az emberek a lakóhelyükről nem kiszakítva, reggel a saját otthonukból elindulva, és délután oda hazatérve, ne érezzék azt, hogy rájuk már semmi szükség, hogy a társadalom problémái lennének, hanem megbecsült és nyugodt öregkort szeretnénk biztosítani, amit végigkísér a körülöttük levők szeretete, gondoskodása.

Az intézmény a következőkben segíthet:

- közösségi együttlét
- békés nyugodt légkör megteremtése
- igény szerinti meleg élelem biztosítása
- szabadidős programok szervezése (sajtótermékek, könyvek, társasjátékok, tömegkommunikációs eszközök biztosítása, rendezvények szervezése.)
- szükség szerint az egészségügyi alapellátás biztosítása, a szakellátáshoz való hozzájutás segítése
- életvitelre vonatkozó tanácsadás, életvezetés segítése
- mosás idősek és rászorulók részére találkozók rendezése minden olyan kezdeményezés, amellyel idősek, nyugdíjasok napjait szebbé lehet tenni, korukból adódó nehézségeit meg lehet könnyíteni.

Feladatunknak érezzük még, hogy megkönnyítsük az öregedők dolgát. Milyen gyakran kell megtapasztalniuk, hogy már nem kérdezik meg őket, sem a szakmában, sem a politikai, sem a társadalmi életben. Sőt sok idős ember még a saját családjában sem talál biztos helyet. A nemzedékek inkább egymás mellett élnek, mint együtt. Az érintkezés nemegyszer rövid látogatásokra, családi ünnepekre korlátozódik. Társadalmunk tehát azokat a tagjait rekesztette ki, akik felépítették. Ezért szeretnénk közelebb hozni egymáshoz a nemzedékeket, a családokat, hogy ők is megértsék milyen értékes időszaka életünknek az időskor. Segítséget szeretnénk nyújtani ahhoz, hogyan dolgozzák fel azokat a hatásokat és nehézségeket, amelyeket az öregkor hoz magával.

Garai Andrásné

Szent Pió Idősek Napközi Otthona

Műszaki adatok

Szintszám: 3 (udvarszint+utcaszint+tetőtér)

Alapterületek:

Udvarszint:	141,47 m^2
Utcaszint:	266,51 m^2
Tetőtér:	293,12 m^2
Ebből hasznos:	243,81 m^2
Mindösszesen:	**701,10 m^2**

Az építkezéshez szükséges **pénzek előteremtése**: Gáncs Gábor (világi elnök) és Molnár Zsolt (plébános atya) eredményes tárgyalásainak köszönhető.

Köszönet az **adományozók**nak:

Szociális és Családügyi minisztérium (Harrach Péter)
Veresegyház Polgármesteri Hivatal (Pásztor Béla)
Váci Egyházmegye

Tervező: Csáji Attila

Generálkivitelező: TECTOR kft (üv. ig.: Csáji Attila)
Alvállalkozók: Gépészet: (Jávor és Jávor '96 kft üv.ig.: Jávor László)
Festő és mázoló munkák: Dinka József

A **beruházás összköltsége**, amely magában foglalta a:

teljes tervezést (engedélyezési-, kiviteli-, statikus- és gépészeti tervek), a bontási munkákat, a földmunkákat, a szerkezetépítést, az ács- és tetőfedő-munkákat, a bádogozást, a teljes gépészetet (beépített berendezési tárgyakkal, időjárásfüggő kazánnal), a villanyszerelést, a befejező kőműves munkákat (vakolás, aljzatbetonozás), az összes szigetelő munkát (hő- és vízszigetelés), a teljes burkolást (hideg- és melegburkolást, díszítésekkel, külső kőburkolás), az összes nyílászárót (gyárilag festett minőségi fa nyílászárókkal), a festő-mázoló munkákat, a drywithozást és az összes külső munkát is

anyag + munkadíj összesen: **28 millió ft.- + áfa** volt.

Arcodat keressük Urunk

Az EGYHÁZKÖZSÉGI NAPON (szeptember végén) egy SZENTKÉP KIÁLLÍTÁST rendeztünk, a tavalyi RÓZSAFÜZÉR KIÁLLÍTÁSHOZ hasonlóan.

A hívek kölcsönadták ez alkalomra a „kincseiket", így több mint ezer db szentkép került elő (kis és nagy kép, régi és modern kép egyaránt). Ugyanúgy, mint tavaly igen sok értékes rózsafüzér került elő - féltve őrzött kincsként (volt még 100 éves rózsafüzér is)

Ezúton köszönjük meg a kedves hívek segítségét - harminc családból érkező képanyag és rózsafüzér gyűlt össze. Mindkét évben volt saját készítésű alkotás (ikon, grafika, termés-kompozíció és nagymamáink, édesanyáink féltve őrzött emlékei közül akár a száz éves) is.

A Szent Pio Idősek Klubjában lehetett megtekinteni ezt a szép és gazdag anyagot, minkét évben. A kiállítás résztvevői emléklapot kaptak ajándékba az egyházközségi napon. S mindenki, választhatott a változatos programok közül. (Volt kézműves foglalkozás a gyermekek részére, a fiatalok egyházi könnyűzenei műsorral kedveskedtek, a Kalász énekekkel kedveskedett és a népdalkör népdalcsokrot énekelt. Délben közös ebéd volt, délután a foci meccs az ifi-hittanosok és az egyháztanács tagjai között elmaradt, de helyette kártyajátékban volt „mérkőzés". A napot meghívott előadó: „Közösség és plébánia" címmel tartott előadása zárta.Ezúton szeretnénk megköszönni mindenkinek a segítségét.

„Istent sohasem látta senki. Az egyszülött Isten, Aki az Atya kebelén nyugszik, Ő nyilatkoztatta ki." (Jn 1,18)

Azért tartjuk tiszteletben a szentképeket, ereklyéket, és szentelményeket, mert azok Istenre, Jézusra és a Szentekre emlékeztetnek minket.

A szentelmények szent jelek, amelyek az Egyház könyörgése által kegyelmet közvetítenek. Ezért szeretnénk, ha plébániánk hívei is szeretettel, és megújult tisztelettel tekinthetnének a szentképek - hitünk titkait megjelenítő – Isten-Képmásának gazdag világára.

„E harmadik évezred kezdetén mindannyiunknak, mint az Egyház gyermekeinek, új erővel kell elindulnunk a keresztény életben. A program adva van. Végső soron Krisztusban koncentrálódik, hogy megismerjük, szeressük, kövessük Őt, Őbenne éljük a Szentháromság életét. Szemlélni Krisztus arcát és pedig Máriával együtt szemlélni – ez a program, amit a harmadik évezred hajnalán az Egyháznak adtam, amikor arra szólítottam föl, hogy az új evangelizáció lelkesedésével evezzen a mélyre a történelem tengerén. Krisztus szemlélése azt jelenti, hogy föl tudjuk ismerni mindenütt, ahol megmutatkozik sokféle jelenlétében, de mindenek előtt testének és vérének eleven szentségében. Az Egyház az Eucharisztikus Krisztusból él, belőle táplálkozik, tőle nyeri világosságát." (II. János Pál Pápa: Az Egyház az Eucharisztiából él kezdetű encklikájából)

Uram érintsd meg szívünk szemét, hogy megláthassuk a fényt, ami a Te Szereteted Arcának visszatükröződése minden emberben!

„Arcodat keressük Urunk…" lelki olvasmányokat átelmélkedve, úgy érezhetjük, ez épp nekünk szólt – és az apró részekből összeáll az egész. Felismerhetjük, melyik az a része életünknek, ami nem engedi tisztán kirajzolódni Isten szeretetének megjelenését mindennapjainkban.

„Jézus legyen szívetek mestere és folytassa benne művét egészen addig, míg tökéletesen átalakultok a Szeretetében. Minden Jézust szerető léleknek egyre jobban hasonlóvá kell válnia, hogy Őbenne való átalakulásod teljes legyen.” Pio Atya gondolataiból.
Isten gyermekei vagyunk, a Mennyei Atya, Jézus Krisztus képmását valósítja meg bennünk a Szentlélek által. „Pecsétjével megjelölt minket, és mint foglalót szívünkbe árasztotta a Lelket” (2 Kor 1,22) Meg kell engednünk a Mennyei Atyának, hogy kibontsa Krisztus képmását bennünk.
Mi is így tudjuk áttetszővé tenni életünket Isten felé, hogy mindenben Őt láthassuk. A dolgok és személyek mögött egy Arcot láthassunk, Aki ránk mosolyog. Isten ránk tekintő Arcába nézhessünk – és megtanulhassunk: ”visszamosolyogni a rózsafára, keresztfára, viharra, fellegekre, napsugárra… visszamosolyogni mindenre, visszamosolyogni az Istenre”(Mécs László)
Thomas Merton: Találkozás Istennel c. Művében írja, hogy a szívünk olyan, mint a viasz, amely pecsétre vár. S ha Krisztus Arcának hasonlósági lenyomata tükröződik rajta, beléphetünk a Mennyországba. Mert akkor a Szeretet melege felolvasztotta, melegítette és olyanra formálta, ahogyan a Mennyei Atya szeretne minket látni.
Nemrégen olvastam egy elmélkedést a „színek országáról” és a fény beáradásáról életünkbe. A színek jelentésére nem igazán szoktunk gondolni.
A kék - a tudás, a bölcsesség, a Mennyei Atyának a szimbóluma.
A zöld - a remény, az örök életre való ujjászületés, a Fiú szimbóluma.
A piros - a lángoló szeretet, a Szentlélek jelentése.
Ha ezt a három színt egy tárcsán forgatva látjuk, fehéret látunk, ami az Örök dicsőség szimbóluma. Ilyen értelemben is jó lenne, ha továbbra is „színes” lehetne a mi hitünk. A Szetháromságos szeretet fényét közvetítené mindenki felé, s olyan átlátszóan tiszta lehetne, mint az ablaküveg, ami átengedi a fényt, de tudja, hogy a fény forrása nem ő.

L.M.(2004)

Erdőkertes. Település történet.

Erdőkertes Pest megyében, a váci Egyházmegyében található Budapesttől 30, Váctól 25 km-re a Gödöllői-dombságtól északnyugati irányban.
Területe alig több mint 12oo kateszteri hold.

Ennek a területnek a váci püspök volt a tulajdonosa.
19o4-ben a püspöki birtokból megvásárolt Roheim Samu jómódú budapesti nagytőkés 1135 holdnyi földrészt, négyszögölenként 20 fillérért

A sárga agyagot hasznosítva 1906-1908-ban megépítette a téglagyárat, és az ott gyártott téglából felépítette a borpincét és présházat, a gazdasági épületet és a cselédlakásokat, és családjával ide költözött.

Ezen a területen az erdőségek nagy részét kiirtotta, és 360 holdnyi területen szőlőt telepített.

Róheim Samu 1909-ben 1000 db 300 négyzetméteres házhelyet parcellázott ki és 2 koronáért adta el főleg tisztviselőknek, ekkor a települést „Tisztviselő telepnek" hívták.

Másik része a Rákospalotai jómódú népek üdülőhelye lett, mert nagyon jó volt (ma is az) a település klímája.

1911-ben az itt élő lakosság társadalmi munkában megépítette a vasútállomást. A Rákospalota-Újpest-Veresegyház-Vác vasút vonalon „Kőhídkertek" megálló néven ismerték

Ezután engedélyezte az Erdőváros név felvételét a Kereskedelmi Minisztérium, ugyanis a Roheim család így nevezte.

Erdőkertes 1955. június 16-ig közigazgatásilag a történelmi múltú Veresegyházhoz tartozott.

Önálló községgé alakulásának éve:1956. A község neve: Erdőkertes.
A következő anyaközségek és településekből alakult: Veresegyház-Erdőváros, Feketepuszta (egy része), Háromház, Kígyós-tó (egy része), Paskomszőlők, Tisztviselőtelep.

Erdőkertes. Templomtörténet

A Templom 65 éves múltra tekint vissza.

De mielőtt a Templom megépült volna már az itt élő emberek 1928-ban a mai templom helyén felállí-tottak egy fakeresztet, majd készült egy harangláb, melybe helyezték az 1930 június 9-én a Szent Imre „kis”-harangot.

Ezt egy vegyes házasságban élő család adományozta, olyan föltétellel, hogy a „lélekharang” minden felekezetbéli halálakor szóljon a településen addig, amíg ők élnek. Ugyanis a feleség római katolikus, a férj református vallású volt. (Ez a gyakorlat a mai napig is fennmaradt, mivel a református testvéreknek nincs templomuk)

Mindenki épülésére olvassuk a harangra öntött szavakat. ”Szent Imre herczeg tiszteletére.”

„SZENT HÁROMSÁG EGY ÖRÖK ISTEN DICSŐSÉGÉRE ÉS SZŰZ SZENT IMRE TISZTELETÉRE ADOMÁNYOZTÁK VARGA GÉZA ÉS FELESÉGE BURIK GIZELLA 1930. JÚNIUS HÓ 9-ÉN PÜNKÖSDKOR”

Öntötte Szlezák László harangöntő Magyarország aranykoszorús mestere Budapesten.

„SZŰZ SZENT IMRE HERCZEG KÖNYÖRÖGJ SZÜNTELEN A SZEGÉNY MAGYAR IFJÚSÁG SZŰZI ÉLETÉÉRT ÉS ÁRVA MAGYAR HAZÁNKÉRT.”

A mai templom melletti épületben működött a két-osztályos iskola.
Tizenhárom éven keresztül ott tartották a szentmiséket. A veresegyházi plébános járt át misézni, temetni, betegeket ellátni, lovas-kocsival, vagy gyalog.

Ha este gyalogszerrel mentek az „utolsó kenetet feladni” házhoz, a templomszolga, vagy ministráns lámpással ment az Oltáriszentség előtt csengetve, a népek meg mindenfelől letérdeltek az úton, amerre haladtak az Oltáriszentséggel.

1937-ben Veresegyházról prosecióval, körmeneti kereszttel, templomi zászlókkal, imádkozva, énekelve vonultak a veresegyházi plébániáról át a hívek Erdővárosra, a Templom alapkő letételére. (3 km)
Nagyon sok ember vett részt ezen a fontos eseményen, úgy egyházi, mint polgári személy, és elmondás szerint az építendő templom szentélyébe helyezték el a fémhengert - a benne lévő iratanyagokkal együtt.

Közel 5 éven keresztül épült fel a Templom, abból is a templom szentélye és a templomhajó.

1941. július 6-án Jézus Szíve Ünnepéhez kapcsolódva benedikálták, áldották meg a Templomot. Nagy ünnepe volt ez a filiának.

Ekkor még a templombelső igen szegényes volt. A főoltárt és a szószéket ajándékba kapták egy pesti kápolnából a hívek. Padok is csak egyik oldalon voltak, a mellékoltárt egy asztalka pótolta, az első Mária-oltár 1956-ban készült el.

További négy év elteltével épült meg a harangtorony, melyben helyezték el a Szent Imre harangot, és 9 év után a kistorony is elkészült, mely alatt helyet kapott a Lourdesi barlang, így nyerte el mai képét a Templom.

1961-ben fa kazettás mennyezetburkolást készítettek, mely a helyi iparosok keze-munkáját dicséri. Különlegessége, hogy a kazettákban négy féle kereszt szimbólum található nemesfémből.

1965-ös esztendőben újabb harang került a toronyba. Ez a „Jézus Szíve” harang szólal meg azóta is minden reggel, délben és este, imára szólítva a híveket.

E harangon található üzenet:
A TEMPLOM ÉS A LELKÉSZ 25 ÉVES JUBILEUMÁRA ÖNTETTÉK AZ ERDŐKERTESI HÍVEK - DUCSÁK ISTVÁN HARANGÖNTŐVEL ŐRSZENTMIKLÓSON 1965 ÉVBEN JÉZUS SZENT SZIVE TISZTELETÉRE.

1973-ban kialakították a Templomban az új liturgikus teret. A szembemiséző asztal (oltár) bútorlapból készült, a régi gótikus oltár kikerült, helyébe bútor lapból készült oltár szekrény került beállításra - kovácsoltvas díszítéssel, örökmécsessel. Ezt Vitay Attila tervezte és készíttette.

1988-ban a helyi Községi Tanács kezdeményezésére, kisajátításra került a templomtól távolabb lévő lelkészlakás és az ingatlan.

Az anyagi ellentételezésből majd a hívek adományából a Püspök Atya kérésére a templomhoz hozzáépítésre került a sekrestye, a lelkészlakás és közösségi ház.

Ezen a munkálatok 1991 évi templombúcsúra, a Templomszentelés 50. évfordulójára készültek el, és az új épülettel, a templom tetőzetének felújítása és cserepezése is megtörtént, valamint a teljes külső felújítás. Sajnos az új épület belső kialakítására pénzhiány miatt nem került sor.

1995-től kezdődő időszakban új mellékoltár készült a szószék, neogótikus stílusában.
A Feszty Masa által festett Mária oltárkép új faragott keretet kapott. A gyóntatószék és keresztelő kút restaurálása is megtörtént.

A 2000. évben, az ezredfordulón vehették birtokba a közösségi termet a hívek és közösségek, mely akkorra vált komfortossá.

2001 évben 24 db templomi új pad készült el, és a következő 2003 évtől folyamatosan a templomablakok cseréje történt meg több fázisban.

2006 JÉZUS SZÍVE BÚCSÚÜNNEPÉN FENNÁLLÁSÁNAK 65. ÉVFORDULÓJÁT ÉRTE MEG AZ ERDŐKERTESI JÉZUS SZÍVE TEMPLOM.

Hatvan öt esztendő nem olyan nagy idő egy templom életében.
A jó Isten áldása legyen azon lelkipásztorokon, akik Isten országát és házát építették, és erre buzdították Isten népét, azon testvérekre, akik áldozatos munkájukkal és anyagi támogatásukkal hozzájárultak mindezek létrejöttéhez.

Ifj. Lugosi Gyula

Válogatás régi és új képekből

Hajdi János keresztje az 1962-es árvíz idején és ma

Keresztek Erdőkertes és Szada felé vezető utakon

A temetőben lévő nagykereszt

Régi halottas kocsi a temetőben

Vass István, az egyháztanács volt világi elnökének temetése, 2006.

Szentsír régen (1950-es években)
és napjainkban.

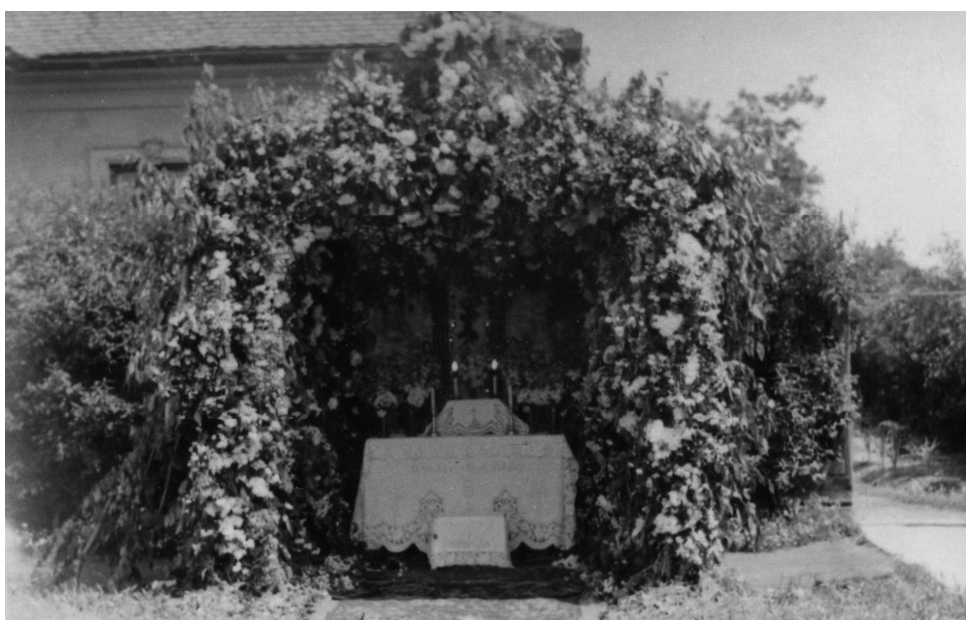

Úrnapi sátorkészítés az 1960-70-es években

1980-as évek

Napjaink

Színdarabok az 1950-es 1960-as évekből

1970-es évek

Körmenetek

Misztériumjáték az 1980-as években és napjainkban

A mai plébánia épülete

„ELEVEN KÖVEK MÓDJÁRA TI IS LELKI TEMPLOMMÁ ÉPÜLTÖK” 1 Pét 2, 2

„ELEVEN KÖVEK MÓDJÁRA TI IS LELKI TEMPLOMMÁ ÉPÜLTÖK” 1 Pét 2, 2

„ELEVEN KÖVEK MÓDJÁRA TI IS LELKI TEMPLOMMÁ ÉPÜLTÖK” 1 Pét 2, 2

229
143
284

229
143
284

Vilmos atya családoknál vendégségben

Lámpáslányok a régi oltár előtt

Kenyérszentelés (a szentély a régi áldoztatóráccsal)

50-éves házassági évforduló 1997.

Búcsú 1998.

Tóth Zoltán primíciája Veresegyházon 2001.

A Szent Korona másolata

Augusztus 20. Szent István király ünnepe, kenyérszentelés

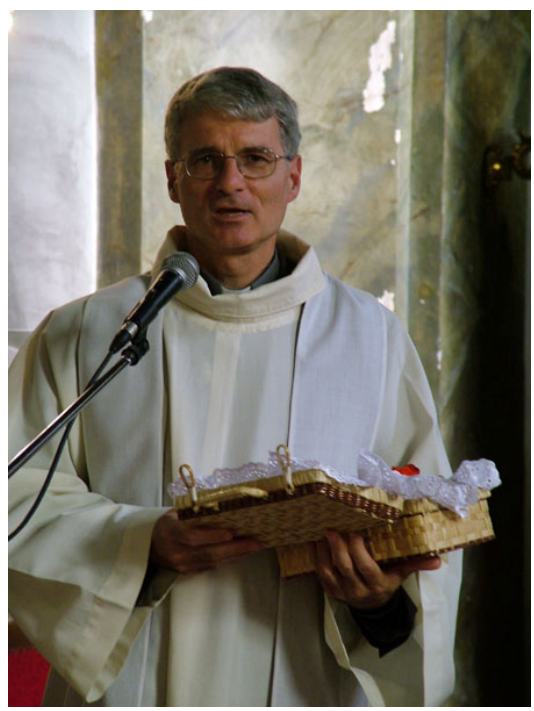

Kis Szent Teréz ereklye látogatása Veresegyházon (2007. szeptember)

Egyházmegyei zarándoklat Sárospatakon

„ELEVEN KÖVEK MÓDJÁRA TI IS LELKI TEMPLOMMÁ ÉPÜLTÖK” 1 Pét 2, 2

Hittanosok rajzai

Csibi-Kuti Orsolya 1. o. hittanos rajza „Szent Erzsébet elindul kisgyermekként”

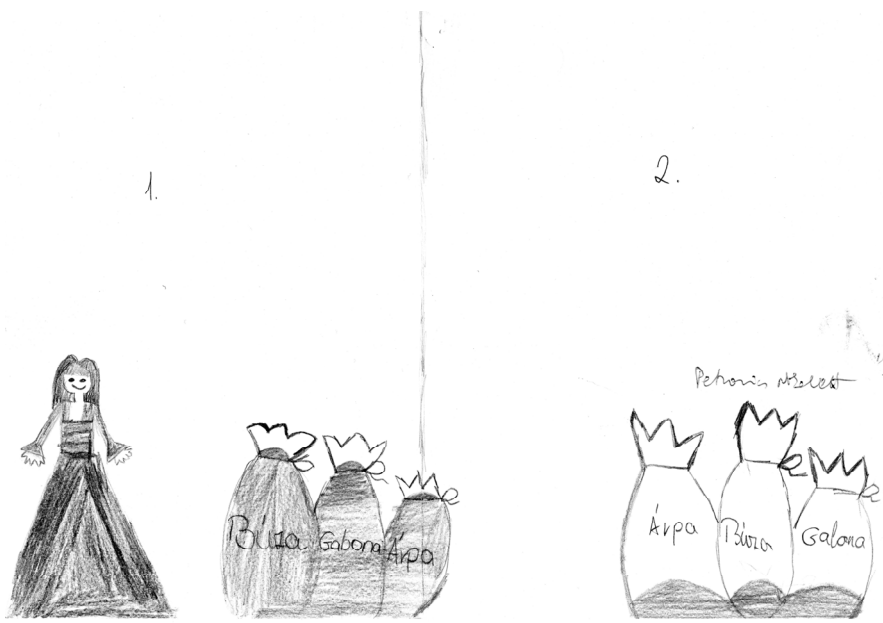

Nikolett 4. o. hittanos „Szent Erzsébet kinyitja a magtárakat”

Bal oldalon: Illésfalvi Csenge 1. o. hittanos „Szent Erzsébet”

Jobb oldalon: Ferencz Anna 3. o. hittanos „Szent Erzsébet kenyeret ad”

Herold Klaudia 4. o. hittanos „Mi van a kötényedben?”

Majoros Nikolett 3. o. Hittanos „Szent Erzsébet”

Csáji Boglárka 3. o. hittanos „Szent Erzsébet”

Csáji Boglárka 3. o. hittanos „Szent Erzsébet”

Fricz Melinda 4. o. hittanos „Szent Erzsébet kenyere”

Barsi Bernadett 3. o. hittanos „Szent Erzsébet”

Csibi-Kuti Orsolya 1. o. hittanos rajza „Jézus szeret minket”

Kovács Teréz 7. O. hittanos és édesanyja Kovács Lászlóné

Takács Györgyné

Takács Györgyné

TEMLOM – TÉR – ÉLET – LÉLEK
ŐÁLTALA, ŐVELE ÉS ŐBENNE VALÓ ÉLET

Gondolatok a templomról - szikrák

A TEMPLOM Isten Háza, Az Egyház képe, A Mennyország előcsarnoka, az Imádság háza. Isten Háza – A templomszentelés a földi térből kiszakít és körülhatárol egy Istennek fenntartott teret, melyben Istent, mint Jelenlévőt imádjuk, Hozzá könyörgünk, Szavát hallgatjuk és kegyelmét befogadjuk. Krisztus Eucharisztikus bentlakozása az isteni Jelenlétet még teljesebbé teszi. Krisztus emberi testében élő templomot állított föl közöttünk – melyben az Istenség Teljessége Lakozik."

Templom – az Egyház képe. Nem csak Krisztus Teste templom, minden keresztény ember a Szentlélek temploma. Mi vagyunk az „élő kövei" az egyház lelki templomának.

Templom - a Mennyország előcsarnoka (Jel 21) Szent város , a mennyasszony a templom. A mennyei örömöket ízleljük előre – a Menny lesz az Örök Templom.

A templom - az imádság háza, ahol Istent megszóltjuk. S ilyen templom a lelkünk rejteke – amikor szívből imádkozunk az Atyához a Fiúval a Szentlélekben.

***

Az ünnep az időnek a temploma, a templom a térnek az ünnepe – Isten jelenléte, kiemelt hely – a találkozások fontos színhelye. Találkozás Istennel és emberrel, Krisztus táplálékul adja önmagát, hogy önmagává alakítson minket. Ez a nagy Titok és Ajándék Krisztus misztériumának megünneplése az Egyház közösségében. A másik nagy Ajándék a Szentírás üzenete számunkra, mint ahogy a nagyító üveg pici pontban összegyűjti a nap sugarait – úgy Krisztus misztériuma az Evangéliumban, összegyűjti Isten fényének és tüzének sugarait egy pontban – melyek felgyújtják az ember lelkét. Krisztus emberségének tükrével összegyűjti a Szentlélek sugarait, s az Ember Krisztuson át árad a lélekbe. Ha ezekből az Életet adó Forrásokból táplálkozunk, akkor válhatunk igazán krisztusi emberekké.

***

A liturgia: találkozás és középpont – találkozni, és jelen lenni egymás számára, találkozni Istennel és emberrel - ez az ünneplésben és tevékeny résztvételben valósul meg. A Liturgikus Konstitúció központi gondolata a mystérium paschale ünneplése, de visszatérő motívum benne a felhívás a tevékeny részvételre, cselekménybe történő bekapcsolódás.

Az Apcsel 2,42 szerint az első keresztényeknek „egy volt a szívük – lelkük". Ma is így szeretnénk ünnepelni – egy szívvel és lélekkel.

Torony és a harangok – a liturgiában és a keresztény életben ma is hívó, figyelmeztető, emlékeztető szerepük van. Jelképi szempontból a templom legyen Istenre irányuló. Égre mutató jel. Kőből való szív. Központ, szellemi kincseket jelentő, hirdető és sugárzó jellegű. Közösségi szempontból Isten népének egységét kifejező. Liturgikus szempontból – az Eucharisztikus ünneplésnek centrális helye, és a húsvéti titok diadalmas örömét kell, hogy sugározza a templom belső is.

Maga a szépen kialakított szakrális környezet, templomépület és annak belső tere már sok mindenről beszél – ahol Isten népe találkozik, hogy ünnepeljen. A szép szolgálat öröme – Isten az Igazság, jóság, szépség teljessége. A templom szépsége a liturgikus térben *„Segíti az imádkozót, hogy önmaga legjavát adhassa Istennek.(LK 125.)*

***

Tekintsünk úgy minden örömre, szenvedésre, találkozásra, hogy közvetlenül Tőle származik - akkor életünk olyan lehet, mint egy folyamatos szentáldozás – communió Jézussal, s minden pillanat olyanná válhat számunkra, amelyben Isten önmagát adja, csak ismerjük fel, fogadjuk ŐT. Ha egymás szemébe nézünk, Jézust láthatjuk meg, de minden esemény, találkozás is lehet az Ő ARCA számunkra – a SZENTLÉLEK MOSOLYÁNAK visszatükröződése minden emberben és élethelyzetben.

„Uram, Érintsd meg szívünk szemét, hogy megláthassuk a Fényt, ami a Te Szereteted Arcának visszatükröződése minden emberben!"

***

„E harmadik évezred kezdetén mindannyiunknak, mint az Egyház gyermekeinek, új erővel kell elindulnunk a keresztény életben. A program adva van. Végső soron Krisztusban koncentrálódik, hogy megismerjük, szeressük, kövessük Őt, Őbenne éljük a Szentháromság életét. Szemlélni Krisztus arcát éspedig Máriával együtt szemlélni – ez a program, amit a harmadik évezred hajnalán az Egyháznak adtam, amikor arra szólítottam föl, hogy az új evangelizáció lelkesedésével evezzen a mélyre a történelem tengerén. Krisztus szemlélése azt jelenti, hogy föl tudjuk ismerni mindenütt, ahol megmutatkozik sokféle jelenlétében, de mindenek előtt testének és vérének eleven szentségében. Az Egyház az Eucharisztikus Krisztusból él, belőle Táplálkozik, tőle nyeri világosságát." (II. János Pál Pápa: Az Egyház az Eucharisztiából él kezdetű encklikájából.)

***

Eszembe jutott ~ a Szentatya, XVI. Benedek pápa: Deus Caritas Est körlevele is ~ az isteni agapé átalakító erejéről- lehajló, megtisztító, felemelő szeretetéről. Milyen jó lenne, adja az ég, hogy leginkább erre vágyódjunk, hogy ennek a Szeretetnek az igazságát az Úr Jézus átszúrt Szívén keresztül tudjuk szemlélni. S így egyre jobban találkozhassunk a megbocsátás irgalmán keresztül a Feltámadott örömének fényével, s így saját sebeink is fényleni fognak.
S az Eucharisztiával táplálkozva lépünk be ennek a Végtelen, önajándékozó szeretetnek a dinamizmusába. S Vele együtt léphetünk ki az életbe, s a szolgálatunk hitelességének is ez lehet a forrása.

„Tekintetünknek" Krisztus tekintetéhez kell hasonlóvá válnia....Jézus ezzel a tekintettel öleli át az egyes embert és a sokaságot, és mindenkit átad az Atyának, felajánlva önmagát engesztelő áldozatul. ~ nekünk Krisztus irgalmas arcában kell Istenre rátalálni...."
"Az Isten Szeretet – ezt az igazságot Jézus átszúrt oldalában lehet szemlélni ~ s belőle kiindulva lehet meghatározni mi a szeretet. (XVI. Benedek Pápa)
Add Uram, hogy önfeláldozó Szereteted igazságát átszúrt szíveden keresztül tudjuk szemlélni. S ezen keresztül találkozhassunk Feltámadott örömöd fényével is:

Adja meg az Úr a szívbéli odaadás gyümölcseinek megtapasztalását, s Ő adja meg mindannyiunknak ~ Krisztus szívekbe látó tekintetéhez hasonulhasson látásunk.

Kérünk, adj nekünk irgalmas szívet, Irgalmas tekintetet, irgalmas cselekedeteket. És A TE SZERETETED MÉRTÉKÉT. S amikor a Szentáldozásban találkozunk - egyesíts önátadásod aktusával. Kérünk, emelj ki önmagunkból, hogy Veled mindig egyek lehessünk!~ a Szentatya Deus Caritas Est körlevelében ~ az isteni agapé átalakító erejéről- lehajló, megtisztító, felemelő szeretetéről ír. Az Eucharisztiával táplálkozva lépünk be ennek a Végtelen, önajándékozó szeretetnek a dinamizmusába. S Vele együtt léphetünk ki az életbe, s a szolgálatunk hitelességének is ez lehet a forrása.

II. János Pál pápa őszentségének, az Új Evangelizáció Első Apostolának dedikálva.

Az Ő példájából merítve, mi, világi hívek hitet, bátorságot és jámborságot tanulhatunk.
Végtelen hálával és szeretettel ajánlom minden papnak:
Akik köldökzsinórt képeznek Isten és emberek között, mivel isteni kegyelmeket közvetítenek a gyónás szentsége és a Szentmiseáldozat bemutatása révén.
"Urunk, mindig adj nekünk ebből a kenyérből! - mondták neki erre. - Én vagyok az élet kenyere - felelte nekik Jézus -, aki hozzám jön, semmiképp sem éhezik meg, és aki bennem hisz, semmiképp sem szomjazik meg soha többé!"
János 6:34-35

"Aki eszi a testemet, és issza a véremet, annak örök élete van, és én feltámasztom az utolsó napon. Mert az én testem valóban étel, és a vérem valóban ital."
János 6:54-55

"Aki eszi a testemet, és issza a véremet, az bennem marad, és én is őbenne. Ahogyan elküldött engem az élő Atya, és én az Atya által élek, úgy aki engem eszik, az is élni fog általam."
János 6:56-58

"Aki ezt a kenyeret eszi, örökké élni fog!"
János 6:59

Katalina tanúságtétele a szentmiséről

Megtanították a jó gyónás titkait és itt, ebben a dokumentumban, tanítanak arról, hogy mi történik a Szentmisében és hogyan tudjuk azt szívünkkel is megélni.
Ez egy tanúság, amit az egész világgal akarok és kell megosztanom Isten nagyobb dicsőségére, és mindazok üdvösségére, akik meg akarják nyitni szívüket az Úr előtt. Az Istennek szentelt lelkekhez is szól, hogy újból felszíthassák magukban Krisztus iránti szeretetüket, és azoknak is szól, akiknek kezében olyan hatalom van, hogy Urunkat a világba hozza a Szentmisében, hogy így táplálékká válhasson számunkra. Azoknak is szól, akik naponta magukhoz veszik az Urat, hogy ki tudjanak törni a rutinból, és ismét átélhessék a Szerető Istennel való találkozás ámulatát.

Valamint a világban élő laikus testvéreimnek is szól, hogy szívükből át tudják élni a legnagyobb csodát - az Eucharisztia ünnepét.
Gyümölcsoltó Boldogasszony vigíliája volt és néhányan az imacsoportunkból a gyónás szentségéhez járultak. Néhányan nem tehették meg ezt aznap, ezért másnapra, a Szentmise előttre hagyták azt.

Amikor másnap, kissé megkésve, megérkeztem a templomba, az érsek és a koncelebráló papok már épp kifelé jöttek a sekrestyéből. A Szűzanya így szólt hozzám az Ő kedves és lágy, nőies hangján, mely oly édes a léleknek:
"MA A TANULÁS NAPJA LESZ SZÁMODRA, EZÉRT AZT SZERETNÉM, HA KÜLÖNÖSEN ODAFIGYELNÉL MINDARRA, AMINEK MA TANÚJA LESZEL. SZERETNÉM HA MINDEZT, AMIT MA MEGTAPASZTALSZ, MEGOSZTANÁD AZ EMBEREKKEL."
Mélyen megrendültem, bár nem tudtam miért, de igyekeztem figyelni.
Az első amire felfigyeltem, a kórus gyönyörű hangja, mely mintha a távolból szólna. Egy pillanatra közelebbről szólt, aztán megint távolibb lett, mintha szellőként szállt volna.
Az érsek atya megkezdte a Szentmisét, és ahogy a bűnbánati részhez ért, a Szűzanya ismét megszólalt:
"TELJES SZIVEDBŐL KÉRD AZ URAT, HOGY BOCSÁSSA MEG MINDAZT, AMIVEL MEGBÁNTOTTAD ŐT. ILY MÓDON ÉRDEMES LESZEL ARRA, HOGY KIVÁLTSÁGOSKÉNT RÉSZT VEHESS A SZENTMISÉN."
A másodperc töredéke alatt suhant át a gondolat bennem: - Biztos, hogy a Kegyelem állapotában vagyok, hiszen tegnap este gyóntam.
Ő így válaszolt:
"ÚGY GONDOLOD, TEGNAP ESTE ÓTA NEM BÁNTOTTAD MEG AZ URAT? AKKOR HADD EMLÉKEZTESSELEK EGY PÁR DOLOGRA. AMIKOR IDE INDULTÁL, A FIATAL LÁNY, AKI SEGITŐD, ODALÉPETT HOZZÁD, HOGY KÉRJEN TŐLED VALAMIT, ÉS MIVEL TE KÉSÉSBEN VOLTÁL, SIETTÉL, EZÉRT NEM A LEGKEDVESEBB MÓDON VÁLASZOLTÁL NEKI. HIÁNYZOTT RÉSZEDRŐL A SZERETET, ÉS MÉG TE MONDOD, HOGY NEM BÁNTOTTAD MEG AZ ISTENT.?"
"MIKÖZBEN IDETARTOTTÁL, EGY BUSZ ÁTJÖTT A TE SÁVODBA, ÉS MAJDNEM ÖSSZEÜTKÖZTETEK. NAGYON NEM-TANÁCSOLHATÓ MÓDON FEJEZTED KI A VÉLMÉNYEDET AFELÉ A SZEGÉNY FICKÓ FELÉ, AHELLYETT, HOGY IMÁDKOZTÁL VOLNA, ÉS FELKÉSZÜLTÉL VOLNA A SZENTMISÉRE."
"UTOLSÓ PILLANATBAN ÉRKEZTÉL A MISÉRE, AMIKOR A MISÉT CELEBRÁLÓK MENETE MÁR KIVONULT AZ OLTÁRHOZ, HOGY BEMUTASSA A MISÉT. VAJON ÚGY VESZEL RÉSZT A MISÉN, HOGY FELKÉSZÜLTÉL VOLNA RÁ LÉLEKBEN? .."
Így válaszoltam:" Rendben van Anyám, ne is folytasd. Nem kell, hogy emlékeztess még több más dologra is, mert meghalok fájdalmamban és szégyenemben."
"MIÉRT KELL MINDNYÁJATOKNAK AZ UTOLSÓ PILLANATBAN ÉRKEZNETEK A MISÉRE? KORÁBBAN KELLENE ÉRKEZNETEK, HOGY IMÁDKOZZATOK, ÉS KÉRJÉTEK AZ URAT, HOGY KÜLDJE EL NEKTEK SZENTLELKÉT, AKI MEG TUDJA NEKTEK ADNI A BÉKE LELKÉT, ÉS MEG TUD TISZTÍTANI BENNETEKET A VILÁG SZELLEMÉTŐL, AZ AGGODALMAITOKTÓL, A PROBLÉMÁITOKTÓL, ÉS MINDEN ZAVARÓ DOLOGTÓL; LEHETŐVÉ TÉVE EZÁLTAL, HOGY MEGÉLJÉTEK EZT AZ OLYANNYIRA SZENT PILLANATOT. TI AZONBAN MAJDNEM OLYANKOR ÉRKEZTEK, AMIKOR KEZDETÉT VESZI A MISE, ÉS ÚGY VESZTEK RAJTA RÉSZT, MINTHA CSAK HÉTKÖZNAPI ESEMÉNYEN JELENNÉTEK MEG, MINDEN SPIRITUÁLIS ELŐKÉSZÜLET NÉLKÜL. MIÉRT? EZ A TITKOK LEGNAGYOBBIKA. AZT A PILLANATOT FOGJÁTOK MEGÉLNI, AMIKOR A FENSÉGES ISTEN A LEGNAGYOBB AJÁNDÉKÁT OSZTJA KI, ÉS TI NEM TUDJÁTOK AZT MEGBECSÜLNI, ÉRTÉKELNI."
Ennyi elég volt. Annyira rosszul éreztem magam, hogy bőven volt miért bocsánatot kérnem Istentől. Nemcsak az aznapi sértésekért, bántásokért, de azokért az időkért is, amikor - másokhoz hasonlóan, - azt vártam, mielőtt még

beléptem volna a templomba, hogy a pap minél előbb fejezze be a szentbeszédét. Azokért az időkért is bocsánatot kellett kérnem, amikor nem tudtam, vagy visszautasítottam a megértését annak, hogy mit is jelent részt venni a Szentmisén. És mindazokért az időkért is, amikor a lelkem talán még súlyosabb bűnökkel is telve volt, és ezért nem is mertem résztvenni Szentmisén.
Éppen ünnepnap volt, és a Dicsőséget mondtuk, amikor a Szűzanya ezt mondta:
"DICSŐÍTSD ÉS ÁLDD A SZENTHÁROMSÁGOT TELJES SZERETETEDDEL, ELISMERVE EZÁLTAL, HOGY EGY VAGY A TEREMTMÉNYEI KÖZÜL."
Milyen más volt így a dicsőítő Glória ima. Hirtelen egy fényben úszó, hatalmas teremben találtam magam, a jelenlévő Isten magasztos trónja előtt. Olyan hatalmas szeretettel folytattam az ima hálaadó részét, amikor ezt ismételtem a többiekkel: "dicsőítünk téged, áldunk téged, imádunk téged, magasztalunk téged nagy dicsőségedért, hálát adunk neked Uram, Mennyei Királyunk, Mindenható Atyaisten." És felidéztem magamban az Atyaisten szerető apai arcát, mely telve volt kedvességgel. "Urunk Jézus Krisztus, egyszülött Fiú, Urunk és Istenünk, Isten báránya, az Atyának Fia, te elveszed a világ bűneit." és Jézus előttem volt, gyengéd és irgalmas tekintettel." Mert egyedül Te vagy a Szent, Te vagy az Úr, Te vagy az egyetlen Fölség, Jézus Krisztus, a Szentlélekkel együtt..." a gyönyörű szeretet Istene. Ő, aki abban a pillanatban megremegtette egész bensőmet…
És akkor azt kértem: "Uram, szabadíts meg minden gonosz lélektől. Tiéd a szívem. Uram, küldd el nekem a Te békéd, hogy a legnagyobb javamra váljon a Szentmise, és így az életem a legjobb gyümölcsöket teremje. Isten Szentlelke, alakíts át, cselekedj bennem, vezess engem. Óh, Istenem, add meg nekem azokat az ajándékaidat, amelyek segítségével jobban szolgálhatlak Téged!"
Elérkezett az Igeliturgia pillanata és Szűz Mária arra késztettet, hogy ismételjem el ezeket a szavakat: "Uram, ma a Te Igédre akarok figyelni, és bőséges gyümölcsöt teremni általa. Add, hogy Szentlelked tisztítsa meg szívem bensejét, hogy a Te Igéd növekedhessen és fejlődhessen bennem, tisztítsd meg szívem, hogy készségessé váljon."

Miasszonyunk azt mondta: "AZT AKAROM, HOGY FIGYELMESEN HALLGASSÁTOK MEG AZ OLVASMÁNYOKAT, ÉS FIGYELJETEK AZ EGÉSZ SZENTBESZÉDRE. EMLÉKEZZETEK ARRA, HOGY AZT ÍRJA A BIBLIA, HOGY ISTEN IGÉJE NEM TÉR VISSZA HOZZÁ ANÉLKÜL, HOGY NE TEREMNE GYÜMÖLCSÖT. HA FIGYELTEK, AKKOR MEG FOG BELŐLE MARADNI BENNETEK VALAMI ABBÓL, AMIT HALLOTTATOK. EGÉSZ NAP ELMÉLKEDJETEK, GONDOLKODJATOK EL RAJTA, PRÓBÁLJATOK MEG EMLÉKEZNI AZOKRA AZ ISTENI IGÉKRE, SZAVAKRA, AMELYEK MÉLY BENYOMÁST TETTEK RÁTOK A MISÉN. LEHET, HOGY EZ CSUPÁN KÉT VERSSOR AZ IGÉBŐL, VAGY AKÁR AZ EGÉSZ EVANGÉLIUMI RÉSZ, VAGY CSAK EGY SZÓ. ÍZLELJÉTEK A NAP TOVÁBBI FELÉBEN, ÉS ÍGY RÉSZETEKKÉ VÁLIK, MERT ÍGY TUDJUK MEGVÁLTOZTATNI AZ ÉLETÜNK, HA ENGEDJÜK, HOGY ISTEN IGÉJE ÁTFORMÁLJON MINKET."
"ÉS MOST, MONDD EL AZ ÚRNAK, HOGY AZÉRT JÖTTÉL, HOGY RÁFIGYELJ, ÉS HOGY AZT AKAROD, HOGY SZÓLJON MA A SZÍVEDHEZ."
Még egyszer megköszöntem Istennek, hogy megadta a lehetőséget, hogy meghallottam az Ő Igéjét, Szavát. És bocsánatot kértem Tőle, amiért hosszú éveken át olyan kemény volt a szívem És azért is bocsánatot kértem, mert arra tanítottam a gyermekeimet, hogy azért kell vasárnap templomba menni, mert ez az egyház parancsa, és nem azt, hogy szeretetből, és szükségből, hogy betöltekezhessenek Istennel.

Olyan sok Szentmisén vettem részt havonta kötelességből, és úgy hittem, hogy ezáltal üdvözülök. De nem éltem át a Misét, még kevésbé figyeltem az olvasmányokra, vagy a pap szentbeszédére!
Mekkora fájdalmat éreztem, annyi sok év haszontalan elvesztegetéséért, amely tudatlanságomból fakadt! Milyen felületes a mi Mise látogatásunk, amikor csak azért megyünk el, hogy résztvegyünk valakinek az esküvőjén, vagy gyász-miséjén, vagy egyszerűen csak társasági dologként megyünk el rá. Mekkora a mi tudatlanságunk az Egyházról és a Szentségekről! Mekkora időpocsékolás minden erőfeszítésünk arra, hogy jártasságot szerezzünk magunknak és eligazodjunk a világi dolgokban, ami egy pillanat alatt szertefoszlik - ürességet hagyva maga után, és életünk végén egy pillanatot sem tud hozzáadni a létezésünkhöz. Azonban arról semmit sem tudunk, ami egy kis ízelítőt adhat a Mennyországból már itt a földön, és halálunk után pedig örök életet. És még kulturált férfiaknak és nőknek nevezzük magunkat!
Egy pillanattal később a Mise felajánlási részéhez értünk és a Szent Szűz azt mondta:
"ÍGY IMÁDKOZZ: (és utána ismételtem) URAM, FELAJÁNLOK NEKED MINDENT, AMI VAGYOK, AMIM VAN, ÉS AMIT TEHETEK. MINDENT A TE KEZEDBE HELYEZEK. ÉPÍTS FEL ENGEM, URAM, ABBÓL A KICSI LÉNYBŐL, AKI ÉN VAGYOK! A TE FIAD ÉRDEMEI ÁLTAL ALAKÍTS ÁT ENGEM, MINDENHATÓ ISTENEM! CSALÁDOMÉRT IS FOHÁSZKODOM, JÓTEVŐIMÉRT, AZ APOSTOLI HIVATÁS MINDEN TAGJÁÉRT KÖANYÖRGÖK; MINDAZOKÉRT, AKIK ELLENÜNK HARCOLNAK, ÉS AZOKÉRT IS, AKIK AZ ÉN SZEGÉNYES IMÁIMAT KÉRTÉK. TANÍTS MEG LETENNI A SZÍVEMET ELÉJÜK A FÖLDRE, HOGY ÍGY KEVÉSBÉ LEGYEN SÚLYOS AZ Ő LÉPTÜK! ÍGY IMÁDKOZTAK A SZENTEK; AZT AKAROM, HOGY MINDNYÁJAN ÍGY IMÁDKOZZATOK TI IS!"
Így kéri tehát Jézus, hogy imádkozzunk, hogy társaink elé helyezzük a szívünket a földre, hogy ne érezzék annak keménységét, hanem inkább enyhítse lépéseik fájdalmát. Évekkel később olvastam egy Szent könyvét, akit nagyon szerettem, Jose Maria Escrivá de Balaguer könyvét. Könyvében találtam egy imát, ami hasonlított arra, amit a Szent Szűz tanított nekem. Talán ez a Szent, akire rábíztam az életem, nagy örömet szerzett a Szent Szűznek ezzel az imájával.
Aztán hirtelen a templomban olyan alakok álltak fel, akiket nem láttam addig. Olyan volt, mintha minden egyes személy mellől felállt volna egy-egy ilyen fiatal a katedrálisban. És az így hamarosan megtelt gyönyörű szép fiatalokkal. Vakítóan fehér ruhába voltak öltözve, és elkezdtek a középső oldalhajó felé özönleni, egyenesen az oltár felé mentek. Akkor a Miasszonyunk azt mondta: "FIGYELJ! ŐK AZ ITT JELENLÉVŐK ŐRANGYALAI. EZ AZ A PILLANAT, AMIKOR A TI ŐRANGYALAITOK ELŐREHOZZÁK A FELAJÁNLÁSAITOKAT ÉS A KÉRÉSEITEKET AZ ÚR OLTÁRÁHOZ."
Abban a percben teljesen megdöbbentem, mert ezeknek a lényeknek olyan csodálatosan szép, fénylő arcuk volt, hogy el sem lehet képzelni. Az arckifejezésük is gyönyörű szép volt, enyhén nőies vonásokkal, de testük felépítése, a kezeik, a magasságuk férfias arányokat tükrözött. Meztelen lábuk nem érintette a talajt, inkább úgy mentek, mintha suhannának. Lenyűgöző látvány volt a kivonulásuk.
Néhányan közülük arany tálhoz hasonló tárgyat vittek, ami hatalmas, arany-fehér fényben ragyogott, fénylett. Szűz Mária azt mondta:
"EZEK AZOKNAK AZ ŐRANGYALAIK, AKIK EZT A SZENTMISÉT RENGETEG SZÁNDÉKRA AJÁNLJÁK FEL; AZOKÉ, AKIK TISZTÁBAN VANNAK AZZAL, HOGY

MIT JELENT EZ AZ ÜNNEPI ÁLDOZAT. VAN MIT FELAJÁNLANIUK AZ ÚR SZÁMÁRA."
"AJÁNLJÁTOK FEL MAGATOKAT EBBEN A PILLANATBAN! AJÁNLJÁTOK FEL A BÁNATOTOKAT, A FÁJDALMATOKAT, A SZOMORÚSÁGOTOKAT, AZ ÖRÖMÖTÖKET ÉS A KÉRÉSEITEKET! EMLÉKEZZETEK RÁ, HOGY A MISÉNEK VÉGTELEN ÉRTÉKE VAN. EZÉRT TEHÁT LEGYETEK NAGYLELKŰEK A FELAJÁNLÁSBAN ÉS A KÉRÉSBEN."
Az első angyalok mögött újabbak jöttek, de nekik nem volt semmi a kezükben; üres kézzel jöttek. A Szent Szűz azt mondta:
"EZEK AZOKNAK AZ EMBEREKENEK AZ ŐRANGYALAI, AKIK UGYAN ITT VANNAK A MISÉN, DE SOHA SEMMIT NEM AJÁNLANAK FEL. NEM ÉRDEKLI ŐKET, HOGY MEGÉLJÉK A MISE MINDEN EGYES LITURGIKUS PILLANATÁT, ÍGY NINCS AJÁNDÉKUK SEM, AMIT FEL TUDNÁNAK AJÁNLANI, ÉS AZ ÚR OLTÁRA ELÉ TUDNÁNAK VINNI."
Ez után a kivonulás után meglehetősen szomorú angyalok következtek, akik kezeikkel ugyan bekapcsolódtak az imába, de a szemeiket lesütötték. "EZEK AZOKNAK AZ EMBEREKNEK AZ ŐRANGYALAI, AKIK UGYAN ITT VANNAK, DE INKÁBB MÁSHOL SZERETNÉNEK LENNI, VAGYIS AZOKÉ, AKIKET KÉNYSZERÍTETTEK, AKIK KÖTELESSÉGBŐL JÖTTEK EL, ANÉLKÜL, HOGY VÁGYTAK VOLNA ARRA, HOGY RÉSZT VEGYENEK A SZENTMISÉN. EZEK AZ ANGYALOK AZÉRT SZOMRÚAK, AMIKOR ELŐRE MENNEK AZ OLTÁRHOZ, MERT NINCS MIT AZ OLTÁRRA TENNIÜK A SAJÁT IMÁIKON KÍVÜL."
"NE SZOMORÍTSD MEG AZ ŐRANGYALODAT. KÉRJ SOKAT! KÉRD A BŰNÖSÖK MEGTÉRÉSÉT, KÉRJ BÉKÉT A VILÁGNAK, A CSALÁDODNAK, A SZOMSZÉDAIDNAK ÉS AZOKNAK A SZÁMÁRA, AKIK IMÁIDAT KÉRTÉK! KÉRJ, KÉRJ MINÉL TÖBBET, DE NE CSAK MAGADNAK, HANEM MINDENKI MÁSNAK IS!"
"EMLÉKEZZ ARRA, HOGY AZ ÚRNAK LEGKEDVESEBB, LEGTETSZŐBB ÁLDOZATI FELAJÁNLÁS, HA MAGATOKAT AJÁNLÁTOK FEL MINTEGY ÁLDOZATKÉNT, HOGY ÍGY JÉZUSTÓL VALÓ SZÁRMAZÁSUNK RÉVÉN ÁT TUDJON MINKET FORMÁLNI ÉRDEMEI ÁLTAL. VAJON MIT TUDNÁTOK AJÁNLANI MAGATOKTÓL A MENNYEI ATYÁNAK? SEMMISÉGETEKET ÉS BŰNEITEKET. DE AZ AZ ÁLDOZATI AJÁNDÉK, AMIT EGYESÍTETEK JÉZUS ÉRDEMEIVEL, EZ AZ, AMI IGAZÁN ÖRÖMET SZEREZ A MENNYEI ATYÁNAK."
Ez a felvonulás olyan szép látvány volt, hogy nehezemre esne bármihez is hasonlítanom. Mindegyik mennyei teremtmény meghajolt az Oltár előtt, közülük egyesek a felajánlásaikat a padlón hagyták, mások pedig térdre borultak úgy, hogy homlokuk szinte érintette a talajt. Amint odaértek az oltárhoz, eltűntek a szemem elől.

Elérkezett a prefáció ideje, amikor a gyülekezet azt mondta: "Szent vagy, Szent vagy, Szent vagy", hirtelen minden eltűnt, ami a miséző pap mögött volt. Az érsek mögött, a baloldalon több ezer angyal jelent meg átlós irányban, kicsi és nagy angyalok; óriási és kis szárnyas angyalok, valamint szárny nélküli angyalok. Akárcsak a korábbi angyalok, ők is ragyogó fehér tunikát viseltek, olyat, mint a díszruhás pap és a ministránsok.
Mindegyikük térdelt, kezeik imában összefonódtak, és hódolattal hajtották meg fejüket. Csodálatos zene hangzott fel, mintha számtalan kórus különböző hangokon énekelt volna, mindannyian egyszólamban együtt a néppel: Szent vagy, Szent vagy, Szent vagy.

A konszekrációhoz, a legbámulatosabb csoda pillanatához érkeztünk. Az érsek jobb oldalán számtalan ember jelent meg szintén átlós irányban. Ők is hasonló tunikát viseltek, de pasztell színekben, rózsaszínt, zöldet, világoskéket, lilát, sárgát, egy szóval több és nagyon lágy színben. Az arcuk nekik is ragyogott a boldogságtól. Mindannyian egykorúnak látszottak. Észrevettem (hogy hogyan, nem tudom), hogy bár különböző korúak voltak, de az arcuk ugyanolyan korúnak tűnt, nem volt rajtuk ránc. Mindnyájan boldogok voltak. Ők is letérdeltek a "Szent vagy, Szent vagy Szent vagy" ének alatt.
A Miasszonyunk azt mondta:
"ŐK MINDNYÁJAN A MENNYBEN LÉVŐ SZENTEK ÉS BOLDOGOK, ÉS KÖZTÜK VANNAK AZOKNAK A ROKONAIDNAK A LELKEI IS, AKIK MÁR ISTEN JELENLÉTÉT ÉLVEZIK A MENNYBEN."
Ekkor megláttam magát a Szűzanyát is, épp az érsek jobbján állt, egy lépéssel a miséző pap mögött. Egy kissé lebegett a föld fölött, és valami nagyon finom, átlátszó, ugyanakkor fénylő anyagon térdelt, ami olyan volt mint a kristályvíz. A Szent Szűz kezeit összekulcsolva, figyelmesen és tisztelettel nézett a miséző papra. Onnan beszélt hozzám, de csendben, (hang nélkül - a ford. megjegyzése) egyenesen a szívemben anélkül, hogy rám nézett volna:
"UGYE MEGLEP, HOGY ITT LÁTSZ ÁLLNI ENGEM PÁR LÉPÉSSEL A MONSIGNORE (AZ ÉRSEK ÚR) MÖGÖTT? ENNEK ÍGY KELL TÖRTÉNNIE. MINDEN SZERETETE ELLENÉRE, MELLYEL FIAM ELHALMOZ ENGEM, NEM ADTA MEG NEKEM AZT A MÉLTÓSÁGOT, AMIT MEGADOTT A PAPOKNAK, AKIK PAPI KEZEIK ÁLTAL NAPONTA VÉGBE TUDJÁK VINNI EZT A CSODÁT. ÉPP EZÉRT MÉLY TISZTELETET ÉRZEK MINDEN EGYES PAP IRÁNT ÉS AZ IRÁNT A CSODA IRÁNT, MELYET ISTEN VISZ VÉGBE RAJTUK KERESZTÜL. EZ ARRA INDÍT ENGEM, HOGY IDE TÉRDELJEK A MISÉZŐ PAPOK MÖGÉ." (Az angol fordító megjegyzése: Latin Amerikában és más országokban Monsignore megszólítás illeti a püspököket és az érsekeket.) Istenem, micsoda méltóságot és micsoda kegyelmeket ad az Úr a papi lelkeken keresztül, és sem mi, és közülük is nem sokan vannak ennek tudatában!
Az oltár előtt, most emberek árnyalakjai jelentek meg szürkében, kezeiket felemelve tartva. A Szent Szűz azt mondta:
"EZEK A PURGATÓRIUM BOLDOG/ÁLDOTT LELKEI, AKIK IMÁITOKRA VÁRNAK, HOGY FELFRISSÜLJENEK. NE HAGYJÁTOK ABBA AZ ÉRTÜK MONDOTT IMÁT! ŐK TUDNAK ÉRTETEK IMÁDKOZNI, DE MAGUKÉRT NEM. A TI DOLGOTOK ÉRTÜK IMÁDKOZNI, HOGY MIELŐBB KISZABADULJANAK A TISZTÍTÓTŰZBŐL, ÉS HOGY ISTENNEL LEHESSENEK, ÉS ÖRÖKKÉ ÉLVEZZÉK AZ Ő JELENLÉTÉT."
"MOST MÁR LÁTTAD; ÉN MINDIG ITT VAGYOK A MISÉN. AZ EMBEREK ZARÁNDOKOLNI MENNEK AZOKRA A HELYEKRE, AHOL MEGJELENTEM. EZ JÓ, MERT KEGYELMEKBEN RÉSZESÜLNEK OTT. DE AMIKOR NEM JELENEK MEG, SEHOL SEM VAGYOK TELJESEBBEN JELEN, MINT A SZENTMISÉN. MINDIG MEGTALÁLTOK ENGEM AZ OLTÁR LÁBAINÁL, AHOL A SZENTMISÉT ÜNNEPLIK, A TABERNÁKULUM LÁBAINÁL, MINDIG AZ ANGYALOKKAL MARADOK, MERT MINDIG FIAMMAL VAGYOK."
Abban a pillanatban, amikor felhangzott a "Szent vagy, Szent vagy, Szent vagy" ének, látva Mária gyönyörű arckifejezését és a többi szent ragyogó tekintetét, amint összekulcsolt kezekkel várakoztak arra a csodára, amely állandóan megismétlődik, maga volt a Mennyország. FÁJ ARRA GONDOLNI, HOGY VANNAK OLYANOK, AKIKET EZ A PILLANAT A BESZÉLGETÉSÜKBEN ZAVAR MEG. FÁJ, HOGY AZT KELL MONDJAM, SOK FÉRFI - TÖBBEN VANNAK A FÉRFIAK, MINT A NŐK - ÚGY ÁLL EKKOR OTT, ÖSSZEFONT KARRAL TISZTELEGVE AZ ÚR ELŐTT,

MINTHA EGYNERANGÚ FELEK LENNÉNEK." A Szűzanya hozzátette: "MONDD MEG AZ EMBEREKNEK, HOGY EGY FÉRFI AKKOR A LEGFÉRFIASABB, AMIKOR MEGHAJTJA TÉRDEIT AZ ÚRISTEN ELŐTT."
A miséző pap elmondta az átváltoztatás szavait. Átlagos magasságú volt, de hirtelen elkezdett nőni, és betöltekezett fénnyel, egy fajta földöntúli fénnyel, amely a vakító fehér és arany ragyogásához hasonlítható, amely teljesen beborította, és nagyon felerősödött az arca körül. Épp ezért nem láttam az arcvonásait. Amikor felemelte a Szentostyát, láttam a keze fejét, amelyen bizonyos jegyek voltak, melyekből hatalmas fény sugárzott. Jézus volt az! Ő maga volt az, aki a saját testébe rejtette a miséző papot. Szeretete jeleként vette körül így a miséző érsek kezét. Abban a pillanatban a Szentostya elkezdett nőni, mígnem egész hatalmassá vált, és megjelent rajta Jézus csodálatos arca, amely népét figyelte.
Ösztönösen meg akartam hajtani a fejem, de akkor azt mondta a Miasszonyunk:
"NE NÉZZ LEFELÉ! NÉZZ RÁ, ÉS SZEMLÉLD FIAMAT! FORRJON ÖSSZE A TEKINTETETEK ÉS ISMÉTELD A FATIMAI IMÁT: URAM, HISZEK BENNED, IMÁDLAK TÉGED, BÍZOM BENNED ÉS SZERETLEK TÉGED. BOCSÁNATOT KÉREK AZOK NEVÉBEN, AKIK NEM HISZNEK BENNED, AKIK NEM IMÁDNAK TÉGED, AKIK NEM BÍZNAK BENNED, ÉS AKIK NEM SZERETNEK TÉGED. MEGBOCSÁTÁS ÉS IRGALOM. MOST MONDD EL NEKI, HOGY MENNYIRE SZERETED, ÉS FEJEZD KI HÓDOLATODAT A KIRÁLYOK KIRÁLYA ELŐTT."
Elmondtam neki, és olyan volt, mintha csak rám nézett volna a hatalmassá növekedett Szentostyából. De akkor megtudtam, hogy így néz minden egyes emberre, végtelen szeretettel. Aztán lehajtottam a fejem egészen addig, amíg a padlóra nem ért, így tettek az Angyalok és Szentek is a Mennyből. A másodperc töredéke alatt átsuhant az agyamon, hogy hogyan képes Jézus magára ölteni a miséző pap testét, ugyanakkor jelen lenni a Szentostyában? Amint a miséző pap leengedte a kezében a Szentostyát, az visszanyerte eredeti méretét. Könnyek peregtek az arcomon. Egyszerűen képtelen voltam magamhoz térni a csodálkozástól. Akkor a Monsignore kimondta a borra az átváltoztatás szavait. Amint kimondta a szavakat, fény jelent meg a Mennyből a háttérben. A templom falai és mennyezete eltűnt. Mindenre sötétség borult, az oltárt kivéve, ahonnan hatalmas fényesség áradt. Hirtelen, a levegőben felfüggesztve megláttam a megfeszített Jézust. A fejétől a mellkasa aljáig láttam Őt. A kereszt vízszintes gerendáját néhány nagy, erős kéz tartotta. Ebből a ragyogó fényességből, egy kis fénysugár, mintegy fénylő, nagyon pici galamb vált ki, és repült fürgén körbe a templomban. Végül az érsek bal vállán nyugodott meg, aki most is Jézusként jelent meg, mert a fényességben ki tudtam venni az ő hosszú haját, a fénylő sebeit és hatalmas testét, de nem láttam az arcát.
Fölötte volt a megfeszített Jézus, feje a pap jobb vállára esett. Szemlélni tudtam az arcát, a megvert karjait és megkínzott húsát. Mellkasa jobbján volt egy seb, amiből vastag sugárban ömlött a vér balra, jobbra pedig víznek látszó fényesség. Inkább két fénysugárnak tűnt, amely a hívekre, balra és jobbra ömlött. Meghökkentem a vér mennyiségén, ami Belőle folyt a kehely irányába. Azt hittem, hogy túlfolyik majd belőle és beborítja az egész oltárt, de egy csepp sem ment mellé.
Ebben a pillanatban a Szent Szűz azt mondta: "EZ A CSODÁK CSODÁJA. MÁR MONDTAM NEKED KORÁBBAN, HOGY AZ URAT NEM KORLÁTOZZA AZ IDŐ ÉS A TÉR. AZ ÁTVÁLTOZTATÁS PILLANATÁBAN AZ EGÉSZ GYÜLEKEZET A KÁLVÁRIA LÁBÁNÁL ÁLL, JÉZUS KÖZVETLEN KERESZTREFESZÍTÉSE PILLANATÁBAN."

El tudod ezt képzelni? Bár szemeinkkel nem látjuk, de mindannyian ott vagyunk abban a pillanatban, amikor Jézust megfeszítik. És Ő értünk kéri az Atyát, hogy bocsásson meg nekünk, nemcsak azoknak, akik kivégezték, hanem mindnyájunknak a bűneinkért. "ATYÁM, BOCSÁSS MEG NEKIK, MERT NEM TUDJÁK MIT CSELEKSZENEK."
Attól a naptól kezdve, nem törődöm azzal, hogy bolondnak néznek, de mindenkit arra kérek, hogy térdeljen le, és próbálja meg a szívével és minden érzékével, amennyire csak képes erre, megélni ezt a kiváltságos pillanatot, amivel az Úr megajándékoz minket. Amikor elérkezett az a pillanat, hogy elmondjuk a Miatyánkot, az Úr első ízben így szólt hozzám a Misén:
"VÁRJ! AZT AKAROM, HOGY A LEGMÉLYEBB ÁTÉLÉSSEL, AMIRE CSAK KÉPES VAGY, IMÁDKOZD EZT AZ IMÁT! EBBEN A PILLANATBAN KÉPZELETBEN IDÉZD MAGAD ELÉ AZT AZ SZEMÉLYT VAGY SZEMÉLYEKET, AKIK ÉLETEDBEN A LEGNAGYOBB BAJT, SÉRELMET OKOZTÁK NEKED, ÉS ÖLELD ŐKET SZOROSAN A KEBLEDRE, MAJD MOND NEKIK TELJES SZÍVEDBŐL: "JÉZUS NEVÉBEN MEGBOCSÁTOK NEKED, ÉS BÉKÉT KÍVÁNOK NEKED. JÉZUS NEVÉBEN KÉREM A BOCSÁNATODAT ÉS A BÉKÉDET SZÁMOMRA." HA AZ A SZEMÉLY MÉLTÓ A BÉKÉRE, AKKOR MEG IS KAPJA AZT, ÉS JOBBAN FOGJA MAGÁT ÉREZNI TŐLE. HA AZ A SZEMÉLY NEM KÉPES MEGNYÍLNI A BÉKÉRE, AKKOR A BÉKE VISSZATÉR A TE SZÍVEDBE. DE NEM AKAROM, HOGY ÚGY ADJ VAGY FOGADJ BÉKEJOBBOT, HOGY LEGINKÁBB TE NEM VAGY KÉPES MEGBOCSÁTANI, ÉS NEKED NINCS BÉKE A SZÍVEDBEN."
"VIGYÁZZ ARRA MIT TESZEL" folytatta az Úr. "AZT ISMÉTLED A MIATYÁNKBAN, HOGY BOCSÁSD MEG A MI VÉTKEINKET, MIKÉPPEN MI IS MEGBOCSÁTUNK AZ ELLENÜNK VÉTKEZŐKNEK. HA KÉPES VAGY MEGBOCSÁTANI, DE NEM TUDSZ FELEJTENI, MINT EGYESEK HANGOZTATJÁK, FELTÉTELHEZ KÖTÖD ISTEN MEGBOCSÁTÁSÁT. VAGYIS AZT MONDOD EZZEL: CSAK AKKOR BOCSÁSS MEG NEKEM, ISTENEM, HA ÉN IS KÉPES VAGYOK MEGBOCSÁTANI, MÁSKÉPP NE."
Nem tudom, hogy írjam le a fájdalmamat, amit akkor éreztem, amikor ráébredtem arra, hogy mennyire meg tudjuk bántani az Urat. És, hogy mennyire meg tudjuk sebezni saját magunkat azáltal, hogy visszatartjuk a haragunkat, neheztelésünket, a negatív, rossz érzéseinket és a kedvezőtlen dolgokat a szívünkben, amely saját előítéleteinkből és túlérzékenységünkből fakad. Megbocsátottam; szívből megbocsátottam mindenkinek és bocsánatot kértem azoktól, akiket valamikor megbántottam azért, hogy átélhessem az Úr békéjét.
A miséző pap ekkor azt mondta: ..adj nekünk békét és egységet." és aztán: "az Úr békéje legyen mindnyájatokkal".
Hirtelen azt láttam, hogy néhány ember között (nem mindenki), akik megölelték egymást (a béke jobb adásakor - ford. megjegyzése), egy nagyon élénk fény jelent meg. Tudtam, hogy ez Jézus. Nekem is sikerült részben megölelnem a mellettem lévő személyt. Valóban éreztem az Úr ölelését abban a fényben. Ő volt az, aki átölelt és az Ő békéjét adta nekem, ugyanis abban a pillanatban képes voltam megbocsátani és eltávolítani a szívemből minden másokkal szemben érzett fájdalmat a szívemből. Ez az, amit Jézus akar, hogy osztozzunk Vele az örömnek ebben a pillanatában, amikor átölel minket, és Ő békéjét adja nekünk.
Elérkezett a misézők áldozásának az ideje. Akkor ismét láttam az összes papot a Monsignore mellett. Amikor az érsek magához vette a Szentostyát Szűz Mária azt mondta: "EZ AZ A PILLANAT, AMIKOR A MISÉZŐ PAPÉRT ÉS A KONCELEBRÁLÓ PAPOKÉRT KELL IMÁDKOZNI. ISMÉTELD VELEM: ÁLDD MEG ÉS SZENTELD MEG ŐKET URAM, ÉS SEGÍTSD ŐKET, TISZTÍTSD MEG ŐKET, SZERESD ŐKET,

VIGYÁZZ RÁJUK ÉS TÁMOGASD ŐKET A TE SZERETETEDDEL. EMLÉKEZZ MEG A VILÁG ÖSSZES PAPJÁRÓL, ÉS IMÁDKOZZ AZ ÖSSZES FELSZENTELT LÉLEKÉRT!"
Drága testvéreim, ez az a pillanat, amikor imádkoznunk kellene értük, mert ők is az egyház tagjai, akárcsak mi, laikusok. Sokszor mi, világi hívek, olyan sokat kívánunk, követelünk a papoktól, ugyanakkor képtelenek vagyunk értük imádkozni, hogy megértsük ők is csak emberek, és hogy megértsük és értékeljük az ő egyedüllétüket, magányosságukat, amely oly sokszor körülveszi őket.
Meg kellene értenünk, hogy a papok is ugyanolyan emberek, mint mi, ők is megértésre és törődésre szorulnak. Szükségük van a mi szeretetünkre és figyelmünkre, mert ők mindannyiunkért az életüket adják, akárcsak Jézus tette, azáltal, hogy Neki szentelték az életüket.
Az Úr azt akarja, hogy nyájának tagjai, akiket rábízott, imádkozzanak pásztorukért, és segítsenek Lelkipásztoruk megszentelődésében. Egy nap, amikor már odaát leszünk, meg fogjuk érteni a csodákat, melyeket az Úr tett, hogy papokat adott nekünk, hogy így mentse meg a lelkünket.
A hívek kezdtek a padból kijőve felsorakozni az áldozáshoz. Elérkezett a nagy találkozás ideje. Az Úr ekkor azt mondta nekem:
"VÁRJ EGY PERCET, SZERETNÉM, HA MEGFIGYELNÉL VALAMIT." Egy belső indításra ránéztem arra az emberre, aki éppen a nyelvére fogadta a pap kezéből az oltáriszentséget.
Tisztán láttam, hogy az az asszony volt az az imacsoportunkból, aki tegnap este nem tudott elmenni gyónni, de ma reggel megtette a Szentmise előtt. Amikor a pap ráhelyezte a nyelvére a Szent Ostyát, egy fénysugár, egy erős arany-fehér fény ment keresztül ezen a személyen, először a hátán, majd hátulról beborította, körülvette a vállait, aztán a fejét. Az Úr azt mondta:
"ÍGY ÖRVENDEZEK ANNAK A LÉLEKNEK, ÉS ÖLELEM ÁT AZT, AKI TISZTA SZÍVVEL JÖN HOZZÁM, HOGY MAGÁHOZ VEGYEN."
Jézus hangszíne boldogságot tükrözött, amikor ezt mondta.
Bámulatos volt a barátnőmet fénnyel körülvéve látni, Jézus ölelésében, amikor visszaült a padba. Arra a csodára gondoltam, amit hányszor elmulasztunk, amikor Jézust kisebb vagy nagyobb kihágásokkal a szívünkben vesszük magunkhoz, ahelyett, hogy ünnepelnénk a jelenlétét.
Sokszor arra hivatkozunk, hogy nincs pap, akinél meggyónhatnánk egy adott pillanatban. De a probléma nem az, hogy nem tudunk bármikor gyónni, hanem az, hogy túl könnyen esünk gonoszságba megint. Másrészt, ugyanolyan erőfeszítést kellene tennünk találni egy papot, hogy eltávolítsuk a piszkot a szívünkből, mint amikor a nők szépségszalont, a férfiak pedig egy jó borbélyt keresnek fel egy társasági összejövetel kedvéért. Arcátlan pimaszság bármikor úgy venni magunkhoz Jézust az Oltáriszentségben, hogy közben a szívünk tele van undorító mocsokkal.
Amikor kimentem magamhoz venni az Oltáriszentséget, Jézus azt mondta nekem: "AZ UTOLSÓ VACSORA A LEGMEGHITTEBB PILLANAT VOLT AZ ENYÉIMMEL. A SZERETETNEK ABBAN AZ ÓRÁJÁBAN ALAPÍTOTTAM EZT A SZENTSÉGET, - AMIT EGYES EMBEREK ELMEBETEG CSELEKEDETNEK TARTANAK - AMELYBEN A SZERETET RABJÁVÁ TETTEM MAGAM. MEGALAPÍTOTTAM AZ OLTÁRISZENTSÉGET. AZ IDŐK/SZÁZADOK VÉGÉIG VELETEK AKARTAM MARADNI, MERT SZERETETEM NEM TUDTA ELVISELNI, HOGY ÁRVÁN MARADJATOK, TI, AKIKET AZ ÉLETEMNÉL IS JOBBAN SZERETTEM."
Magamhoz vettem a Szentostyát, aminek most egészen más íze volt. Vér és tömjén keveréke volt, ami teljesen átjárt. Olyan hatalmas szeretetet éltem át,

hogy kicsordultak a könnyeim, végig folytak az arcomon anélkül, hogy megállíthattam volna.
Amikor visszatértem a helyemhez, térdelés közben, az Úr azt mondta:
"FIGYELJ!" Egy perccel később meghallottam annak a hölgynek a benső imáját, aki az előttem lévő padban ült, és előtte nemrég vette magához az Oltáriszentséget.
Az, amit csukott szájjal mondott, többé-kevésbé így hangzott:
"Uram, kérlek emlékezz rá, hogy már hónap vége van és nincs pénzem kifizetni a lakbért, az autó részleteit és a gyerekek iskolai díját. Kérlek, tegyél valamit, hogy segíts rajtunk. Kérlek, segíts, hogy ne igyon annyit a férjem. Nem tudom már elviselni többé a gyakori részegségét, és a legkisebb fiam is évet fog ismételni, ha nem segítesz neki. Ezen a héten vizsgázik. És ne feledkezz meg a szomszédomról se, akinek okvetlenül el kell költöznie. Kérlek, azonnal vidd el őt mellőlünk. Nem tudom tovább elviselni. stb."
Aztán az érsek azt mondta: "Könyörögjünk" , erre az egész gyülekezet felállt a befejező imára. Jézus szomorú hangon azt mondta:
"FIGYELTED AZ IMÁJÁT? EGYTELEN EGYSZER SEM MONDTA, HOGY SZERET. EGYETLEN EGYSZER SEM ADOTT HÁLÁT AZÉRT AZ AJÁNDÉKÉRT, HOGY LEHOZTAM NEKI AZ ÉN ISTENSÉGEMET AZ Ő SZEGÉNYES EMBERSÉGÉBE, HOGY FELEMELJEM MAGAMHOZ. EGYETLEN EGYSZER SEM MONDTA, HOGY KÖSZÖNÖM URAM. EGY KÉRÉS LITÁNIÁT ADOTT ELŐ. ÉS ÍGY TESZ A LEGTÖBBJE, AKI MAGÁHOZ VESZ ENGEM."
"SZERETETBŐL HALTAM MEG ÉS FELTÁMADTAM. SZERETETET VÁROK MINDANNYIOTOKTÓL. CSAK SZERETETBŐL MARADTAM VELETEK.DE TI ÉSZRE SEM VESZITEK, HOGY MENNYIRE SZÜKSÉGEM VAN A SZERETETETEKRE. GONDOLJATOK ARRA, HOGY ÉN - A LÉLEKNEK EBBEN A MAGASZTOS ÓRÁJÁBAN - A SZERETET KOLDUSA VAGYOK."
Vajon mindnyájan tisztában vagyunk-e azzal, hogy Ő, a SZERET koldul tőlünk szeretetet, és mi nem adjuk azt meg Neki? Sőt mi több, elkerüljük a Szeretet, a Szeretetével való találkozást, azzal az egyedüli szeretettel való egyesülést, aki magát adja egy állandó áldozatban.
Amikor a miséző pap az áldáshoz ért, a Szent Szűz azt mondta:
"LEGYETEK FIGYELMESEK, GONDOSAK! TI MINDENFÉLE IDEJÉT-MÚLT JELET RAJZOLTOK MAGATOKRA A KERESZT JELE HELYETT. EMLÉKEZZETEK ARRA, HOGY EZ AZ ÁLDÁS AKÁR AZ UTOLSÓ IS LEHET A SZÁMOTOKRA, AMIT A PAP KEZÉBŐL KAPTOK. NEM TUDJÁTOK, HOGY VAJON AMIKOR INNEN ELMENTEK, MEGHALTOK-E VAGY SEM. NEM TUDJÁTOK, HOGY LESZ-E MÉG ALKALMATOK EGY MÁSIK PAP KEZÉBŐL IS ÁLDÁST KAPNI. A FELSZENTELT PAPI KEZEK A SZENTHÁROMSÁG NEVÉBEN ADNAK NEKTEK ÁLDÁST. ÉPPEN EZÉRT TISZTELETTEL VESSETEK KERESZTET, MINTHA EZ LENNE AZ UTOLSÓ ÁLDÁS AZ ÉLETETEKBEN."
Mennyi mindenről lemaradunk, mennyit mulasztunk azáltal, hogy nem értjük és nem veszünk részt a Szentmisén minden nap! Miért nem teszünk arra egy kis erőfeszítést, hogy egy fél órával korábban kezdjük a napot, és elfussunk Szentmisére, és befogadjuk az összes áldást, amivel az Úr el akar minket halmozni.
Tudom, hogy a(z állapotbeli - a ford.) kötelességei miatt nem mindenki tud naponta Szentmisén részt venni, de legalább kétszer vagy háromszor hetente megtehetnénk. Olyan sokan kikerülik, hogy részt vegyenek a vasárnapi Szentmisén a legkisebb kifogásokkal, hogy van egy gyerekük, vagy kettő, vagy

tíz, és így nem tudnak elmenni Misére. Vajon hogy sikerül megbirkózniuk az egyéb fontos kötelezettségeikkel? Talán elviszik a gyermekeiket is magukkal, vagy forgóban hol a férj, hol a felség vigyáz rájuk egy-egy órát, de végbeviszik az Istennek tett ígéretüket (vagyis teljesítik az állapotbeli kötelességüket - a ford. megjegyzése).
Van időnk tanulni, dolgozni, szórakozni, pihenni, CSAK ARRA NINCS IDŐNK, HOGY LEGALÁBB VASÁRNAP ELMENJÜNK A SZENTMISÉRE.
Jézus azt kérte, hogy még pár percet maradjak vele Mise után. Azt mondta:
"NE ROHANJ EL MISE UTÁN! MARADJ MÉG A TÁRSASÁGOMBAN, ÉLVEZD A VELEM VALÓ EGYÜTTLÉTET, ÉS HADD ÉLVEZZEM ÉN IS."
Gyerekkoromban azt hallottam, hogy az Úr a Szentáldozás után még öt-tíz percig velünk marad. Ekkor feltettem Neki a kérdést:
"Uram, valójában mennyi ideig maradsz velünk a Szentáldozás után?"
Azt hiszem az Úr jót mulathatott magában a butaságomon, mert azt válaszolta:
"MINDIG VELETEK VAGYOK, AMIKOR CSAK AKARJÁTOK. HA EGÉSZ NAP BESZÉLGETTEK VELEM, SZÓLTOK HOZZÁM PÁR SZÓT A HÁZIMUNKA KÖZBEN, MEGHALLGATLAK TITEKET. MINDIG VELETEK VAGYOK. TI HAGYTOK EL ENGEM. KIMENTEK A MISE VÉGÉN, ÉS EZZEL LETUDTÁTOK A NAPI KÖTELESSÉGETEKET. MEGTARTOTTÁTOK AZ ÚR NAPJÁT, ÉS ENNYIVEL BE IS FEJEZŐDÖTT A DOLOG SZÁMOTOKRA. NEM IS JUT ESZETEKBE, HOGY LEGALÁBB EZEN A NAPON MEGOSSZÁTOK VELEM A CSALÁDI ÉLETETEKET!"
"AZ OTTHONAITOKBAN MINDENNEK MEGVAN A MAGA HELYE, ÉS MINDEN TEVÉKENYSÉGRE VAN EGY SZOBÁTOK: VAN EGY SZOBÁTOK, AHOL ALSZOTOK, EGY, AHOL FŐZTÖK, EGY MÁSIK, AHOL ÉTKEZTEK, STB. MELYIK HELYISÉGET KÉSZÍTETTÉTEK EL SZÁMOMRA? NEM EGY OLYAN HELYISÉGRE GONDOLOK, AHOL CSUPÁN EGY KÉPEM POROSODIK A FALON HOSSZÚ IDEJE, HANEM EGY OLYAN HELYRE, AHOL LEGALÁBB NAPONTA ÖT PERCRE ÖSSZEJÖN A CSALÁD, HOGY HÁLÁT ADJON A NAPÉRT ÉS AZ ÉLET AJÁNDÉKÁÉRT, ÉS AHOL A NAPI SZÜKSÉGLETEIÉRT IMÁDKOZZON, KÉRJE AZ ÁLDÁSOMAT, VÉDELMEMET ÉS EGÉSZSÉGET. MINDENNEK MEGVAN A MAGA HELYE AZ OTTHONAITOKBAN, ENGEM KIVÉVE."
"A FÉRFIAK MEGTERVEZIK A NAPJAIKAT, A HETEIKET, A TANULMÁNYI FÉLÉVÜKET, A VAKÁCIÓJUKAT STB. TUDJÁK, HOGY MELYIK NAPON PIHENNEK, HOGY AKKOR MOZIBA MENNEK-E VAGY MULATSÁGBA, VAGY MEGLÁTOGATJÁK-E A NAGYMAMÁJUKAT VAGY AZ UNOKÁIKAT, A GYEREKEIKET VAGY A BARÁTAIKAT, ÉS HOGY MIVEL SZÓRAKOZNAK. HÁNY CSALÁD MONDJA LEGALÁBB HAVONTA EGYSZER:
RAJTUNK A SOR, HOGY A MAI NAPON AZ EGÉSZ CSALÁD ELMENJEN ÉS MEGLÁTOGASSA JÉZUST A TABERNÁKULUMBAN", ÉS MELYIK CSALÁD JÖN EL, HOGY VELEM BESZÉLGESSEN? HÁNYAN ÜLNEK LE ELÉM, ÉS BESZÉLGETNEK VELEM, MONDJÁK EL, HOGY MI TÖRTÉNT VELÜK, AMIÓTA NEM TALÁLKOZTUNK, KI OSZTJA MEG VELEM A PROBLÉMÁIT, NEHÉZSÉGEIT ÉS KÉRI, HOGY SEGÍTSEK RAJTA A SZÜKSÉGBEN. EZÁLTAL IS ÉLETE RÉSZÉVE TÉVE ENGEM? HÁNYSZOR TESZIK EZT MEG?"
"MINDENT TUDOK. A SZÍVETEK ÉS ELMÉTEK LEGMÉLYEBB TITKAIT IS ISMEREM. DE ÉLVEZEM, AMIKOR BESZÁMOLTOK NEKEM AZ ÉLETETEKRŐL, ÉS ÍGY MINTEGY CSALÁDTAGGÁ VÁLOK SZÁMOTOKRA, LEGMEGHITTEBB BARÁTOTOKKÁ. OH, MENNYI KEGYELMET VESZTEGETNEK EL AZ EMBEREK AZÁLTAL, HOGY NEM ADNAK HELYET NEKEM AZ ÉLETÜKBEN!"

Amikor aznap Vele maradtam, és még sok más napon is, Jézus folytatta tanításunkat. Ma szeretném megosztani veletek azt a missziót, amit rám bízott. Jézus azt mondta:
"MEG AKARTAM MENTENI TEREMTMÉNYEIMET, MERT A MENNYORSZÁG KAPUJÁNAK A MEGNYITÁSA TÚL SOK FÁJDALOMMAL JÁRT."
"EMLÉKEZZETEK ARRA, HOGY EGY ANYA SEM TÁPLÁLJA GYERMEKÉT A SAJÁT HÚSÁVAL. ÉN EBBE A SZÉLSŐSÉGBE IS BELEMENTEM SZERETETBŐL, MERT MINDNYÁJATOKNAK JUTTATNI AKARTAM ÉRDEMEIMBŐL."
A SZENTMISE - ÉLETEM ÉS KERESZTÁLDOZATOM MEGHOSSZABÍTÁSA KÖZTETEK. AZ ÉLETEM ÉS VÉREM ÉRDEMEI NÉLKÜL MIT TUDTOK MAGATOKKAL HOZNI AZ ATYA SZÍNE ELÉ? SEMMIT, CSUPÁN NYOMORÚSÁGOTOKAT ÉS BŰNEITEKET."
"ERÉNYEKBEN TÚL KELLENE SZÁRNYALNOTOK AZ ANGYALOKAT ÉS AZ ARKANGYALOKAT, MERT ŐK NEM RÉSZESÜLNEK ABBAN AZ ÖRÖMBEN, HOGY TÁPLÁLÉKKÉNT MAGUKHOZ VEHESSENEK, MINT AHOGY AZT TI MEGTEHETITEK. NEKIK CSAK EGY KIS CSEPP JUT A FORRÁSÁBÓL, DE TI ABBAN A KEGYELEMBEN RÉSZESÜLTÖK, HOGY MAGATOKHOZ VEHETTEK ENGEM, VAGYIS KIIHATJÁTOK AZ EGÉSZ ÓCEÁNT."
A másik dolog, amiről az Úr fájdalommal beszélt, az azok a lelkek voltak, akik csupán megszokásból veszik Őt magukhoz, azok, akik elvesztették az iránta való áhítatukat, amikor magukhoz veszik Őt. Ez a napi szentáldozási rutin egyeseket langyossá tesz, így semmi újat nem tudnak mondani Jézusnak, amikor magukhoz veszik Őt az áldozáskor. Azt is mondta Jézus, hogy olyan sok, neki felszentelt lélek, elveszítette az Úrral való első szerelmének lelkesedését, és hivatásukat foglalkozássá tették; egy olyan elfoglaltsággá, amiben semmi többet nem adnak, mint amit megkövetelnek tőlük, de azt is érzések nélkül teszik.
Aztán az Úr azokról a gyümölcsökről beszélt, amik minden egyes szentáldozásból fakadnak. Vannak, akik ugyan naponta magukhoz veszik az Urat a szentáldozásban, de mégsem változtatják meg az életüket. Több órát töltenek imában, és sokat dolgoznak Érte .stb. de az életük nem alakul át. És az az élet, ami nem alakul át, nem tud gyümölcsöt teremni az Úr számára. Azok az érdemek és kegyelmek, amiket a Szentmisében kapunk, a megtérés és a felebaráti szeretet gyümölcseit kellene, hogy teremjék bennünk.
Nekünk laikusoknak, világi híveknek nagyon fontos szerepünk van az Egyházon belül. Nem hallgathatunk, mert az Úr küldetést bízott ránk - minden egyes megkereszteltre -, hogy menjünk ki a világba, és hirdessük az Evangéliumot. Nincs jogunk magunkban tartani ezt a tudást, és nem megosztani másokkal, és hagyni, hogy éhen haljanak a testvéreink, miközben olyan sok kenyér van a mi kezünkben.
Nem nézhetjük tétlenül, hogy az Egyházunk szétmorzsolódik, miközben mi kényelmesen megmaradunk a magunk kis plébániáján, otthonában, és annyi, de annyi jót kapunk az Úrtól: az Igéjét, a papok szentbeszédét, a zarándoklatokat, az Isten irgalmát a gyónás szentségében, a Vele való csodálatos egységet a Szent Áldozás táplálékában, a prédikátorok tanítását.
Más szóval, olyan sok mindent kapunk, és mégsincs bátorságunk hozzá, hogy elhagyjuk a mi kis komfort zónánkat, és elmenjünk egy börtönbe, vagy egy javító intézetbe, hogy beszélgessünk a leginkább rászorulókkal. Hogy elmenjünk, és elmondjuk nekik, hogy ne adják fel hitüket, hiszen katolikusnak születtek, és az Egyháznak ott van rájuk szüksége, a szenvedéseikre, ahol éppen vannak.

Mert az ő szenvedésük mások üdvösségére szolgál, és áldozatuk elnyeri számukra az örök életet.
Képtelenek vagyunk arra, hogy haldokló betegeket látogassunk meg a kórházban és az Irgalmasság Rózsafüzért imádkozva imáinkkal segítsünk nekik a jó és rossz harca idején megszabadulni a gonosz csapdáiból és kísértéseiből. Minden haldokló fél. Ha ekkor megfogjuk a kezüket, és beszélünk nekik Isten szeretetéről, és arról a csodáról, ami őket majd a Mennyországban várja Jézus és Mária mellett, eltávozott szeretteik közelében, akkor ez megnyugvást ad nekik/megvigasztalja őket.
Az óra, amiben jelenleg élünk nem engedi meg, hogy közömbösek, közönyösek maradjunk. Papjaink kinyújtott kezeivé kell válnunk, és el kell mennünk oda, ahová ők nem juthatnak el. De ehhez bátorságra van szükségünk. Be kell fogadnunk Jézust, Vele kell élnünk, Jézussal kell táplálkoznunk.
Félünk egy kicsit jobban elkötelezni magunkat. Amikor az Úr azt mondta:
"ELŐSZÖR KERESSÉTEK ISTEN ORSZÁGÁT, ÉS MINDENT MEGADNAK NEKTEK HOZZÁ." Ezt mindannyiunknak mondta, drága testvéreim. Ez azt jelenti, hogy Isten országát minden lehetséges eszközzel keresnünk kell. És azt is jelenti, hogy nyissuk ki a kezünket, hogy ehhez MINDENT megkapjunk! Ez azért lehetséges, mert Ő a Mester - aki a legjobban fizet - az Egyetlen, aki gondosan szem előtt tartja a legkisebb szükségünket is.
Fivéreim és Nővéreim!
Köszönöm, hogy megengeditek, hogy végbevigyem a küldetést, amit rám bíztak, azáltal, hogy elolvastátok ezeket az oldalakat.
Következő alkalommal, amikor Szentmisére mentek, éljetek át azt. Tudom, hogy az Úr beteljesíti az ígéretét, hogy "A SZENTMISE TÖBBÉ MÁR NEM LESZ UGYANOLYAN A SZÁMOTOKRA". És amikor magatokhoz veszitek Őt, szeressétek Őt!
Tapasztaljátok meg annak édességét, hogy szorosan oldala mellett pihenhettek meg, amit átszúrtak értetek annak érdekében, hogy rátok hagyja az Egyházat és Édesanyját, és megnyissa számotokra az Atyja házának kapuját. Kívánom, hogy ezáltal a tanúságtétel által megtapasztalhassátok és megérezhessétek az Ő Irgalmas Szeretetét, és megpróbáljátok azt gyermeki szeretettel viszonozni.
Áldjon meg benneteket az Isten ezen a Húsvéton!
Az élő Jézusban testvéretek:

Katalina
Laikus Misszionáriusa Jézus Eucharisztikus Szívének

ÁRPÁD-HÁZI SZENT ERZSÉBET - részletek az ünnepi zsolozsmából

Ünnep

II. András magyar király és meráni Gertrúd hercegnő leányaként született 1207-ben, valószínűleg a sárospataki királyi várban. Még kisleányként férjhez adták Lajos türingiai tartománygrófhoz, akit három gyermekkel ajándékozott meg. A mennyei dolgok szemlélése töltötte be szívét. Férje halála (1227) után a szegénységet választva élt. Kórházat alapított, és maga szolgálta a betegeket. Meghalt Marburgban 1231. november 17-én.

IMÁDSÁGRA HÍVÁS

Ant. Istenünknek zengjük együtt a dicséret énekét, ujjongással ünnepeljük Szent Erzsébet ünnepét.

Az Imádságra hívás zsoltára, mint az Általános részben, 497.

OLVASMÁNYOS IMAÓRA

HIMNUSZ

Pannónia, ünnepeljed híres, boldog gyermeked, mert Erzsébet asszony benned királyházból született.

Bár férjéhez a házasság hű társaként megköti, Urunk édes, szent igáját gyermekkortól viseli.

Hűségben él férje mellett, s gazdagodik ereje. Erényben is teljesebb, szebb áldozatos jelleme.

Megcsodálják arca fényét, ékessége úgy ragyog, de szívében a szegénység ragyogása még nagyobb.

Minél jobban megtagadja nemességét önmaga, annál fénylőbb híre, rangja és nemes alázata.

Legyen áldás az Atyának, Fiúnak s Szentléleknek, minden jóság forrásának, Háromság egy Istennek. Ámen.

Abból a levélből, amelyet Marburgi Konrád, Szent Erzsébet lelki vezetője írt

(Ad pontificem anno 1232:

A. Wyss, Hessisches Urkundenbuch, I, Leipzig, 1879, 31-35)

Erzsébet Krisztust ismerte fel és szerette a szegényekben

Erzsébet egész életében a szegények vigasztalója volt, de amikor már különösen kezdett kitűnni az erényekben, teljesen az éhezők gyámolítója lett. Vára mellett kórházat építtetett, oda igen sok beteget és nyomorékot gyűjtött össze. Mindazoknak, akik alamizsnát kértek tőle akár itt, akár pedig a férje uralma alá tartozó egész területen, bőségesen osztogatta szeretetének jótéteményeit. A férje négy fejedelemségéből eredő összes saját jövedelmét úgy kimerítette, hogy végül szinte minden értékes holmiját és drága ruháit is eladta, hogy árukat a szegények javára fordítsa.

Az volt a szokása, hogy naponta kétszer, reggel és este, minden betegét személyesen meglátogatta, és a legutálatosabb betegségben szenvedőket saját maga ápolta: az egyiket megetette, a másikat lefektette. Voltak olyanok, akiket saját vállán hordozott, és az emberséges szeretet sokféle jótettével látta el őket. Mindezekben boldog emlékű férje tetszését is megnyerte. Végül pedig férje halála után a tökéletesség legmagasabb fokára törekedve, sok könnyhullatás közt azt kérte tőlem, engedjem meg neki, hogy ajtóról ajtóra járva alamizsnát kolduljon.

Az egyik Nagypénteken, amikor az oltárok ékességüktől megfosztva vannak, városában, ahová a Kisebb Testvéreket letelepítette, néhány bizalmasa jelenlétében a kápolna oltárára helyezett kézzel lemondott saját akaratáról, a

világ minden pompájáról, és mindarról, amiről Üdvözítőnk az evangéliumban azt tanácsolja, hogy hagyjuk el. Amikor ez megtörtént, attól félve, hogy a világ zaja és az emberi dicsőség újra hatalmába kerítheti, ha továbbra is ott marad, ahol annak idején férjével nagy jómódban élt, utánam jött Marburgba, bár én ezt nem néztem jó szemmel. Majd abban a városban is kórházat alapított, és oda sok beteget és nyomorékot gyűjtött össze. Közülük a legnyomorultabbakat és a mindenkitől elhagyottakat maga szolgálta ki saját asztalánál.

Isten előtt állítom, hogy alig láttam még olyan asszonyt, aki az irgalmasság cselekedeteinek gyakorlása mellett annyira kitűnt volna a szemlélődő imában, mint Erzsébet. Több szerzetes és szerzetesnő gyakran látta, hogy amikor magányos imádsága helyéről kijött, arca csodálatos fényben tündökölt, és a szemében mint egy napsugaras ragyogás fénylett.

Halála előtt, amikor meggyóntattam, megkérdeztem tőle, hogy mi történjék majd megmaradt holmijával és ágyával. Azt felelte, hogy mindaz, amit még birtokolni látszott, már úgyis régen a szegények tulajdona volt. Arra kért, hogy osszam szét közöttük mindenét, kivéve azt az egyetlen inget, amely rajta volt. Azt akarta ugyanis, hogy abban temessék el. Ezután magához vette az Úr testét, majd estig gyakran emlegette a prédikációkban hallott jó tanításokat. Végül nagy buzgósággal Istennek ajánlotta mindazokat, akik körülvették, majd, mint aki édesen elalszik, kilehelte a lelkét.

HIMNUSZ

Új csillag ragyog fel nekünk, rossz múltunk nem járhat velünk, új fényben tündöklik az ég, új dicséretet mond a nép.

Akinek méltó életét az Egyház zengi, érdemét új dicsőséggel övezi, remélvén: szűnnek vétkei.

Szívünk ma ünnepet jelez: Az üdvösségnek napja ez, melyen az ígért nagy remény tündöklik életünk egén.

Istennek szolgálója vagy, Erzsébet, híred fennmarad, Krisztusnál nyerj bocsánatot, s számunkra esdj kegyes napot.

Dicsérjük Istent, az Atyát, és Egyszülöttjét, szent Fiát, s a Szentlelket mindenkoron, szüntelen minden századon. Ámen.

- 1.ant. ő Istenre szomjazik forró szomjúsággal, s
  makacs teste vágyait oltja buzgósággal.

Zsoltárok és kantikum az I. hét vasárnapjáról, 535.

- ant. Ajándékot hoz kezében, s örül, szállást hogyha ad,
  a szegénység-kemencében magasztalja az Urat.

- ant. Hű szolgáló életét látva erényekben,
  minden lélek Istenét dicséri a mennyben.

RÖVID OLVASMÁNY Péld 31, 10-12

Derék asszonyt ki talál? Értéke a gyöngyét messze meghaladja. Férje egész szívével ráhagyatkozik, és nem jár rosszul vele. Mindig a javára van, sose a kárára, éle tének minden napján.

RÖVID VÁLASZOS ÉNEK

V. Isten oltalmazza őt * És reátekintett. Isten. F Nem fog megrendülni, mert Isten lakik benne. * És reátekintett. Dicsőség az Atyának. Isten.

Benedictus-ant. Örvendj, ég s föld, lelkesedve; méltó e nap tiszteletre dicsőséggel teljesen, mert Erzsébet amaz ősi ellenségét mind legyőzi tisztasággal ékesen. Kegyes anya, aki voltál, asszonyunk, szólj érettünk! Légy pártfogónk, imádkozzál mindnyájunkért, védelmünk!

FOHÁSZOK

Köszönjük meg mennyei Atyánknak, hogy Árpád-házi Szent Erzsébet személyében olyan rózsát adott a magyar földnek, amelynek illata betölti az egész Egyházat, és szebb tőle a világ. Ezért esedezve kérjük:

Szenteket termő kert legyen a hazánk!

Amint a liliom a szenny borította talajon is tud szűzi tisztán illatozni, úgy Erzsébet élete - szülei minden gyarlósága ellenére is - jó illatú áldozat volt előtted,

- engedd, hogy anyagias és hatalomvágyó korunkban
példája erőt adjon az életszentségre való törekvésben!

Te megadtad a kegyelmet, hogy Erzsébet és jegyese boldogan és egymástól elbűvölve, de tartózkodó komolysággal készülhetett a házasságra,

- példájukkal segítsd a házasságra készülő' fiatalokat,
hogy testben-lélekben tisztán, szeretetben és hűségben
vállalják egymást egy egész életre!

A te ajándékod volt, hogy Erzsébet és férje csodálatos szeretettel szerette és buzdította egymást Isten dicsőítésére és szolgálatára,

- add a házastársaknak, hogy házasságuk ne csak testi,
hanem lelki kötelék is legyen, és az Isten iránti és
házastársi szeretetüket összhangba hozva együtt
menjenek feléd!

Erzsébet jó feleség, gondos édesanya, szegényeket segítő és betegeket ápoló keresztény volt,

- közbenjárására add, hogy állapotbeli kötelessé-
geinket lelki derűvel, az igénytelenség szeretetével
és másokat segítő' szívvel valósítsuk meg!

Erzsébet nagy fájdalmában sírva borult férje koporsójára, majd a császár házassági ajánlatát is visszautasítva inkább a szegények és betegek szolgálatára szentelte életét,

- segítsd az özvegyeket, hogy benned és embertársaik
szolgálatában vigasztalást és erő't nyerjenek!

Mi Atyánk . . .

Könyörgés

Istenünk, te megadtad Árpád-házi Szent Erzsébetnek, hogy a szegényekben Krisztust lássa és tisztelje. Közbenjárására add, hogy mi is lankadatlan szeretettel segítsük embertársainkat minden testi-lelki bajukban. A mi Urunk.

ESTI DICSÉRET

HIMNUSZ

Vigadj, boldog Pannónia, mert Krisztus téged így szeret, zengjen a himnusz dallama, mondjál szívedből éneket!

Hiszen belőled származott Erzsébet, ékes asszonyunk, ki minden földit elhagyott, mert hívta Krisztus, jó Urunk.

Királyi házba küldetett, de Isten kedves lánya lett. Ezrek közül őt lelte meg, s vezette így az égi kegy.

Ámul, vígad Türingia, természet rendje változik, csodákat láthat sok fia, gyakran, ha *Ő* imádkozik.

Halott nyer újra életet, betegbe épség visszaszáll, a béna bátran lépeget, s vakot világít fénysugár.

Méltó dicséret áldja Ő't, dicsérje szó, és zengje dal. Ő pártfogónk az Úr előtt buzgó imádságaival.

Dicsérjük, áldjuk az Atyát,

s a Szentlélekkel egy Fiat,

hogy bűneink bocsánatát

megnyerjük, s majd az ég honát. Ámen.

1. ant. Áldják az Urat mindenek, mert ha Erzsébet könyörög, a holt nyer újra életet, s messze futnak az ördögök.

Zsoltárok és kantikum a Szent asszonyok közös zsolozsmájából, 1730.

- ant. Igaz hitnek fénye kél, messze szórja fényeit, s mert szívében béke él, az örömre megtanít.
- ant. Isten nekünk általa igazságát hirdeti, s kegyelmének árama népét üdvre vezeti.

RÖVID OLVASMÁNY Kol 3, 12-15

Mint Istennek szent és kedves választottai, öltsétek magatokra az irgalmasságot, a jóságot, a szelídséget és a türelmet. Viseljétek el egymást, és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasza van a másik ellen. Ahogy az Úr megbocsátott nektek, ti is bocsássatok meg egymásnak. Legfőként pedig szeressétek egymást, mert ez a tökéletesség köteléke. S Krisztus békéje töltse be szíveteket, hiszen erre vagytok hivatva, egy testben. Legyetek hálásak!

Könyörgés

Istenünk, te megadtad Árpád-házi Szent Erzsébetnek, hogy a szegényekben Krisztust lássa és tisztelje.

Szentségimádási alkalmak templomunkban hétfő és csütörtök este a szentmise után, munkanapokon minden reggel ½ 7-től ½ 8-ig. Fél 7-től a zsolozsmából a reggeli dicséretet imádkozzuk, majd ¾ 7-től ½ 8-ig csendes imára van lehetőség. Várunk mindenkit, aki akár munkába menet be tud térni, akár pedig otthon nem adottak a körülmények a csendes imára. Jó lehetőség arra, hogy akár ha csak pár percre tudunk betérni, Jézussal együtt kezdjük a napot. Ha valaki szeretné, hogy a reggeli imádságot valamilyen szándékra felajánljuk, kérjük, jelezze a sekrestyében.

Családok Szent Erzsébet-évi üzenete

2007. június 30., szombat 06:30

A Magyar Katolikus Családegyesület Bíró László püspök vezetésével országos találkozót tart Sárospatakon június 30-július 1. között. A Szent Erzsébet születésének 800. évfordulójára meghirdetett jubileumi év rendezvényeinek sorába illeszkedő eseményen a résztvevők az alábbi üzenettel fordulnak a magyar társadalomhoz, különösen a közélet szereplőihez.

A magyar családok képviselői hálával emlékeznek Sárospatak szülöttjére, az európai formátumú emberre, Szent Erzsébetre, aki nem csak a szolidaritásnak, de a családi életnek is eszményképe. Elgondolkozva a házasság és család ügyét napjainkban érintő gondokon és nehézségeken, valamint a magyar családok felelősségteljes küldetésén, áttekintve a jogalkotás, a gazdaság- és szociál-politika, a családi élet kultúrájának szerepét a jövő alakításában az alábbi megfontolásokat tesszük közzé:

1. A magyar társadalom boldogulásának meghatározó tényezője a boldog családi élet. Többnyire a családban szerezzük meg az együttélés alapvető tapasztalatait. A család az a hely, ahol az embert önmagáért szeretik, és feltétel nélkül elfogadják. A családban tanul meg gyermek és szülő együtt-munkálkodni, itt gyakorolja be az erényeket és a szolidaritást, itt sajátítja el a konfliktusok kezelésének módját, a kiengesztelődésre való készséget, itt válik alkalmassá önmaga és mások elfogadására. A család adja tovább saját hagyományain túl a nemzeti és vallási érétkeket, biztosítva a folyamatosságot nemzedékeken át. Család nélkül az egyén nem képes közösségi lénnyé válni.

Hisszük és valljuk, hogy - a családnak nincs alternatívája; - minél több boldog család lesz, annál boldogabb lesz nemzetünk; - sem az egyházban, sem a társadalomban a család elsődlegesen nem problémát jelent, hanem éppen a problémák megoldásának kulcsa; egyház és állam közös felelőssége, hogy tovább haladjon a családbaráttá formálódás útján.

2. A támaszra szoruló embert elsődlegesen a család hordozza, mégpedig olyan minőségben, ahogyan a társadalom arra nem képes. E segítség az állami gondoskodást messze felülmúlja. A családnak erről a szolgáltatásáról a társadalom mégsem vesz kellő módon tudomást, pedig a család szerepe nélkülözhetetlen különösen akkor, amikor a demográfiai válság megnehezíti a generációk közötti szolidaritás érvényre jutását.

Felhívjuk a politikai, társadalmi és egyházi élet felelőseit, hogy - erkölcsileg és anyagilag ismerjék el a család e tevékenységét, hiszen a társadalom érdekében végez nehéz fizikai, lelki, szellemi tevékenységet; - a szolidaritás és a szubszidiaritás elvét tiszteletben tartva álljanak bátorítóan a családok mellett, tegyék ezzel a családmozgalmakat, az egyházközségeket, családcsoportokat

hitelessé. - A magyar állam - összhangban az Európai Alapjogok Chartájának 33. fejezetében lefektetettekkel, amely szerint az európai államok elkötelezték magukat a család jogi, gazdasági és szociális védelmére - még inkább köteleződjék el a család jogi, gazdasági és szociális oltalmára.

3. A családra, a modern társadalom eme érzékeny intézményére erős nyomás nehezedik. Ezért sokan már nem is merik vállalni a házasságon alapuló családi életet, inkább a szingli életforma, vagy az élettársi viszony mellett döntenek.

A fiatalok házasság melletti döntését különösen három tényező nehezíti meg. Az egyik a feladatok egybeesése. A legnehezebb helyzetben a 25-35 éves korosztály van, hiszen egy időben kell a párválasztás, egzisztenciateremtés és az otthonteremtés embert próbáló feladatát megoldani. A feladatoknak e torlódása miatt épp a párválasztás és a gyermekvállalás lesz a vesztes.

A másik fontos tényezőt a családi élet anyagi keretei jelentik. Azok a házaspárok, amelyek gyermeket, sőt több gyermeket vállalnak jelentős anyagi hátrányba kerülnek a gyermektelenekkel szemben, holott termékenységükkel pótolhatatlan szolgálatot tesznek a társadalomnak.

Végül fontos, hogy rendelkezésre álljon az intézményeknek és szervezeteknek az a hálózata, amely a családot feladatai ellátásában segíti. Iskolákra, óvodákra, gyermekjóléti és egészségügyi intézetekre van szükség, olyan munkahelyekre, amelyek lehetővé teszik a munkavállalóknak gyermekeik ellátását. Fontosnak tatjuk, hogy - egyházközségeink megfelelő szinten segítsék a házasságra készülőket és kísérjék a házasságban élőket; - az életpályák megtervezésénél és kialakításánál lehessen biztosan számítani a család alanyi jogon való támogatására, a támogatás elvei pedig legyenek állandóak; - különösen a munkaadók segítsék a családtagokat, hogy értékes időt ajándékozhassanak egymásnak, pl. részmunkaidő, vagy távmunka választásának lehetőségével; - kerüljenek fejlesztésre a családi életet segítő gyermekjóléti intézmények (iskolák, óvodák, stb.), az ezekre fordított kiadások azonban nem csökkenthetik a családtámogatásra szánt összegeket; - nevelési-oktatási intézményeinkben kapjon nagyobb hangsúlyt a családi és közösségi életre való nevelés. - Az egész társadalom felelőssége megteremteni a házastársi kapcsolat kiteljesedésének, a gyermekek vállalásának és felnevelésének - mai társadalmunkban korántsem magától értetődően meglévő – feltételeit.

4. A családok nem csupán a humán reprodukciót szolgálják, hanem nevelési és képzési tevékenységükkel jelentősen hozzájárulnak a jövő generációja emberi és munkavégző képességének kialakításához, ez pedig az egész társadalom teljesítőképességének, a hosszútávú gazdasági növekedésnek és a fejlődésnek záloga. A jövő prosperitásának legalapvetőbb garanciája a család. - A szociális háló reformja, a gazdasági megszorítások nem érinthetik az élet, a házasság és a család javát. Minden olyan intézkedés, ami megrövidíti a családot, csak látszat lépés előre, valójában visszaveti a fejlődést, jövőnket semmisíti meg. - Szorgalmazzuk a családi adózás bevezetését; az adórendszernek olyan átalakítását, amely honorálja a család gazdasági és szellemi teljesítményét az

egész társadalom érdekében. - Az egyházközségek és családcsoportjaik tudatosítsák a szülőkben alkalmasságukat és felelősségüket gyermekeik nevelésére.

5. A gyermek nélküli társadalomnak nincs jövője. Szomorú tény, hogy elöregedő nemzetté váltunk. Az annyiszor visszautasított élet veszélybe sodorja iskola- és nyugdíj- rendszerünket. Az élet szent a fogantatástól a halál pillanatáig. Az élők minden szelektálása Auschwitz és a Gulág továbbélése a 21. sz. társadalmában, és gyöngíti azt a párkapcsolatot is, amely nemzette az életet. A magyar fiatalok, amikor jövőjüket tervezik házasságban és a reprodukciót meghaladó számú gyermekáldásban gondolkoznak. - Egész társadalmunk felelős azért, hogy ezt a tervüket meg tudják valósítani. - Hívjuk az állam felelős vezetőit, hogy tegyenek meg mindent azért, hogy megszilárduljon a család, ahol megszülethet az élet, és biztonságban élhet a gondozásra szoruló. - A keresztény házasságban élők legyenek tanúi annak, hogy a sokak számára konzervatívnak tűnő házasságon alapuló családeszmény a jövő záloga.

6. Az Európai Unió által meghirdetett esélyegyenlőség évében felhívjuk a figyelmet arra, hogy a férfit és a nőt a Teremtő nem vetélytársnak, hanem együttműködő munkatársnak alkotta meg. Az egymástól különböző férfi és a nő különbségüket, – mely a természet rendje szerinti örök adottság – nem tekinthetik a széthúzás okának. A férfi és a nő különbözőségéből fakad az élet, és együttmunkálkodásukon nyugszik a társadalom egysége. - A különbségek kölcsönös tiszteletben tartásával új távlatok nyílnak a nő méltóságának, valamint társadalmi szerepének mélyebb megértése számára. - Hívjuk az egyház-községeket olyan fórumok megalakítására, amelyek segítik a férfi és a női identitás elmélyítését, és ösztönzően hatnak a két nem együttmunkálkodására. - Elutasítunk minden kísérletet, amely a férfi és a nő közötti különbség tagadásával, a diszkrimináció megszüntetésével való hamis érveléssel egyenlőnek tekinti azt, ami alapvetően különbözik.

Hívjuk a keresztény családokat és minden jószándékú embert, munkálkodjunk együtt a család értékeinek védelmében. Segítsük társadalmunkat, hogy felismerje a házasságon alapuló család értékét. Kívánjuk, hogy minden magyar család belső békében, örömben éljen és biztos reménnyel tekintsen a holnapra. Reményünkben Szent Erzsébet legyen erősítő példánk, akinek nehéz körülmények között is volt ereje, leleménye elhordozni a maga életét, és tudott érzékeny lenni mások öröme és szüksége iránt.

Sárospatak, 2007. június 30.
Bíró László püspök
az MKPK családreferense

Családok Szent Erzsébet-évi imája

2007. július 3. kedd 12:00

A magyar katolikus családok országos találkozója június 29. és július 1. között zajlott Szent Erzsébet szülővárosában, Sárospatakon. Az eseményre az ország minden részéből mintegy 350 fő gyűlt össze. A háromnapos program középpontjában Árpád-házi Szent Erzsébet személye állt, aki „nemcsak jámbor adakozó, hanem minden életállapotában a modern ember számára is követhető példa".

A találkozó résztvevői üzenetben fordultak a magyar társadalomhoz és a közélet szereplőihez, hogy bennük is tudatosítsák: a családban születik a magyar jövő. Mindenkinek tenni kell érte, hogy betölthesse ezt a hivatását.

A rendezvény alkalmából megfogalmazott imádságot az alábbiakban közöljük.

Mennyei Atyánk, hálát adunk neked az élet és a család ajándékáért. Adj nekünk erőt, hogy Szent Erzsébet példája nyomán nagylelkű szeretetben és örömben élhessünk!

Segítsd a házaspárokat küldetésük teljesítésében, hogy a hitet, melyet őseinktől kaptunk, továbbadhassák! Nyisd meg a gyermekek szívét, hogy kibontakozzék bennük a keresztségben kapott hit csírája! Engedd, hogy fiataljaink növekedjenek a hitben és Jézus ismeretében; a házasság előtt állók pedig merjenek remélni boldog házasságot, és tisztán megélt szerelemmel készüljenek arra! Növeld a házastársak között a szeretetet és a hűséget! Különösen kérünk azokért, akik házasságukban nehézségekkel küszködnek.

Fogadd el hálaadásunkat a hűséges, az életre nyitott, örömteli házasságért! Áraszd kegyelmedet és áldásodat nemzetünk minden családjára! Adj belső békét az özvegyeknek és egyedülállóknak, a kudarcoktól szenvedőknek! Adj bölcsességet és kitartást a családokért fáradozó világiaknak, püspökeinknek és papjainknak, hogy megértve az idők jeleit, fáradhatatlanul hirdethessék az élet és a család evangéliumát! Világosítsd meg a közélet felelőseit, hogy felismerjék, mit kell tenniük a család és a haza javára! Kérünk téged, szabadítsd fel szívünket a szolgáló szeretetre Józseffel, Máriával, valamint Fiad, a mi Urunk, Jézus Krisztus által! Ámen.

(Forrás: MKPK Sajtóiroda)

A harmadik…

Valamit kérnek tőled,
Megtenni nem kötelességed.
Mást mond a jog és mást mond az ész.
Valami mégis azt kívánja:
„ Tedd meg, ha teheted!”
Csak erre a harmadikra hallgass,
MERT EZ, A SZERETET!

Messzire mentél, fáradt vagy, léptél százat.
Valakiért még egyet kellene,
De tested, lelked – lázad!
„Majd máskor!” – nyugtat az ész,
és a jog józanságra int.
De egy belső hang azt súgja megint:
Tedd meg, ha teheted!”
Csak erre a harmadikra hallgass,
MERT EZ, A SZERETET!

Valakin segíthetnél, nincs joga hozzá, nem érdemli meg.
Talán összetörte a szíved.
Az ész is azt mondaja. „ Minek?”
De a belső hang újra kérlel:
„Tedd meg, ha teheted!”
Csak erre a harmadikra hallgass,
MERT EZ, A SZERETET!

Óh!Ha a harmadik egyszer első lehetne!
És diktálna, vonhatna, vihetne.
Lehet elégnél hamar!
Valóban esztelenség volna,
De a szíved békességről dalolna.
És amíg elveszítenéd, bizony
Megtalálnád az életet.
Bízd rá magad a harmadikra.
MERT EZ, A SZERETET!

XVI. Benedek pápa levele a Szent Erzsébet-év alkalmából

2007. július 7., szombat 14:42

Árpád-házi Szent Erzsébet születésnapján, július 7-én tette közzé a Szentszék XVI. Benedek pápa Erdő Péter bíboroshoz írt levelét, melyben a Szentatya Szent Erzsébet életművét méltatja születésének nyolcszázadik évfordulóján.

Tiszteletreméltó Testvéremnek, Erdő Péter bíboros úrnak, Esztergom-Budapest érsekének, Magyarország primásának, az Európai Püspöki Konferenciák Tanácsa Elnökének

Nagy örömmel értesültem arról, hogy ebben az esztendőben különleges módon emlékeznek meg Magyarországi Szent Erzsébet születésének 800. évfordulójáról. Ebből a kiváló alkalomból kérem, tolmácsolja Magyarország és egész Európa híveinek lelki résztvételemet a tervezett ünnepségeken, amelyek nagyszerű alkalmat nyújtanak, hogy Isten egész népének és különösen Európának felmutassuk e szent ragyogó tanúságtételét. Az ő híre messze túlterjedt saját hazája határain, és igen sokakhoz, köztük nem keresztényekhez is eljutott az egész kontinensen. Erzsébet igazi európai szent: kora társadalmi viszonyait tekintve épp úgy, mint napjainkban, az evangelizáció követhető példája. András király és Gertrúd királyné az új, keresztény Magyarország e hiteles drágakövének szülei gondoskodtak arról, hogy az Istenben való örökbefogadott gyermekség méltóságának tudatában neveljék gyermeküket. Erzsébet magáévá tette Isten Fiának, Jézus Krisztusnak a programját, aki szolgai alakot öltött, kiüresítette magát, és hasonló lett az emberekhez (Fil 2,7). Kiváló mestereinek köszönhetően Assisi Szent Ferenc nyomába szegődött, személyes és végső életcélként saját életét hasonlóvá alakította Krisztuséhoz, aki az ember egyedüli Megváltója. A türingiai őrgróf leendő feleségeként a szegények szolgálatának szentelte önmagát, s ebben a szolgálatában fölismerte az isteni Mesterhez való hasonlóvá válás igazi útját. Egyesítette a menyasszony hozományát az édesanya példaadásával, buzgón gyakorolta az evangéliumi erényeket, amelyeket Assisi Szent Ferenc iskolájában ismert meg. Az Egyház igazi leánya volt, konkrét tanúságtételével Krisztus szeretetét tette láthatóvá az emberek között. Az évszázadok során sokan követték őt, akik úgy tekintettek rá, mint a keresztény erények tiszta példaképére, amelyeket radikális módon élt meg a házasságban, a családban és az özvegységében egyaránt. Példája politikai személyiségek számára is ösztönzőnek bizonyult, hogy buzgóságán felbátorodva a népek közti kiengesztelődésen fáradozzanak. A nemzetközi Szent Erzsébet-év, amely az

elmúlt esztendőben, november 17-én kezdődött Rómában, szolgáljon újabb ösztönzésekkel, hogy mélyebben megérthessük Pannónia e leányának lelkiségét, aki ma is emlékezteti honfitársait és az európai kontinens lakóit az Evangélium halhatatlan értékeinek fontosságára. Bíboros Úr, bensőséges jókívánságaimat küldöm, és kívánom: Szent Erzsébet személyének és művének mind mélyebb ismerete segítse elő, hogy egyre tudatosabban fedezzék fel Magyarország és egész Európa keresztény gyökereit, a felelős személyek pedig érezzenek ösztönzést arra, hogy harmonikus és másokat tisztelő módon fejlesszék a dialógust az Egyház és a polgári társadalom között egy valóban szabad és szolidáris világ építése érdekében. A nemzetközi Szent Erzsébet-év legyen kedvező alkalom a magyarok, a németek és egész Európa számára, hogy megjelenítsék az atyáiktól átadott keresztény örökséget, hogy továbbra is ebben találják meg a szükséges forrást, s hogy a nemrég megkezdett új évezredet igazán termékennyé tudják tenni. Miközben mindannyiukra hívom Mária, Magyarok Nagyasszonya, Szent István és Szent Erzsébet hathatós védelmét, szívesen adom Önre, Bíboros Úr, valamint a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia tagjaira, a papságra, a szerzetesekre és a hívekre egyaránt különleges apostoli áldásomat, bőséges mennyei kegyelmek zálogát.

Kelt a Vatikánban, 2007. május 27-én
XVI. Benedek pápa

A Bíboros Úr személye közel áll hozzám. Az egyetemen ő tanított egyházjogra, amiből később a diplomámat is nála szereztem. Papnövendékként testi-lelki-szellemi kérdésekben egyaránt bátran fordulhattam hozzá, atyai jósággal segített, amikor esténként személyes beszélgetésekre fogadott a lakásán. Persze akkor még nem volt bíboros, csak lépésről lépésre lett tanszékvezetőből dékán, majd rektor, aztán segédpüspök, majd prímás-érsek, végül bíboros. Az első szentmisémen megtisztelt azzal, hogy püspökként is elvállalta az újmisés szónok feladatát. Sok közös emléket őrzök (közös angliai repülőút, ajándékok, fotók…stb.) a máig is élő kapcsolatunkról. Hálás vagyok mindazért, amit rajta keresztül adott nekem a Jóisten, és szeretettel imádkozom a Bíboros Úrért minden nap. Ezért tartottam fontosnak, hogy a Szentatya neki címzett fenti levele bekerüljön Szt. Erzsébettel kapcsolatos kötetünkbe.

Balázs atya

Ella Péter játszik a veresegyházi Szent Erzsébet templom Musette orgonáján

1.	*G. Ph. Telemann:*	*Fantasia (in D)*	*3`50″*
2.	*J. S. Bach:*	*Gelobet sei`s du Jesu Christ BWV697*	*1`06″*
3.	*J.S. Bach:*	*Fughetta super:*	
		Gelobet sei`s du Jesu Christ BWV697	*0`53″*
4.	*D. Scarlatti:*	*Pastorale K. 513*	*6`02″*
5– 6.	*D. Btehude:*	*Toccata BuxWV156*	*6`15″*
7-10.	*G. Ph. Telemann:*	*Sonate für zwei Klaviere und Pedal(in D)*	
		I.	*G*
		rave	*1`25″*
		II.	*P*
		resto	*2`12″*
		III.	*A*
		ndante	*2`30″*
		IV.	*S*
		cherzando	*1`56″*
11.	*J.J. Froberger:*	*Toccata III.*	*2`22″*
12.	*J.J. Froberger:*	*Caproccio I.*	*4`22″*
13-22.	*J. Pachelbell:*	*Choraltema in D-dur mit acht variationen*	
		"Womit soll ich dich wohl loben"	*12`33″*
23-24.	*J.S. Bach:*	*Praeludium (Fantasia) et Fuga BWV 549a*	*5`56″*
25-26.	*J.S. Bach:*	*Toccata con Fuga in d BWV 565*	*9`062*
		Összesen:	*61`28″*

Előszó 3
BEVEZETŐ 9
MINDENKINEK KÖSZÖNJÜK 10
„Szent Erzsébet Asszony életéről emlékezzünk…” 12
Kozma László: 18
Szent Erzsébet legendája 18
VERESEGYHÁZ DIÓHÉJBAN 20
Dr. VARGA LAJOS: A VÁCI EGYHÁZMEGYE TÖRTÉNETI FÖLDRAJZA 23
A VERESEGYHÁZI RÓMAI KATOLIKUS TEMPLOM TÖRTÉNETE PÁSZTOR PÁL – 2000-BEN ÍRT CIKKE ALAPJÁN 25
A TEMPLOMUNK TÖRTÉNETE 26
A KÖZELMÚLT FELLELHETŐ ADATAIBÓL 28
Veresegyházi Római katolikus templom 29
A veresegyházi Szent Erzsébet templom harangjai 37
A veresegyházi római katolikus templom orgonáinak története 39
Orgonaszó Veresegyház Alapítvány 41
Várhelyi Vilmos Egyházközségi Kiemelten Közhasznú Alapítvány 42
Az egyházi iskola története Veresegyházon 43
Láng Géza kántortanító és családja 48
Veresegyház papjai 55
Eller Ferenc plébános 1926-1934 56
Spanyár István élt: 1878-1945,
plébános Veresegyházon: 1940-1945 59
Fekete Ferenc plébános 1945-1954 60
Ormai Imre káplán 1953-1954 63
Várhelyi Vilmos atya 1911-1989 64
EMLÉKEIM ELHUNYT PLÉBÁNOSAINKRÓL 79
Emlékeim Várhelyi Vilmos Atyáról 80

Dr. Visnyei Lajos Atya 1986-1990 82
Dr.Visnyei Lajos plébános atya 83
Visnyei Lajos plébános atya 84
Dr. Farkas József..... 86
Emlékeim József atyáról 87
József atyára emlékezve..... 89
Molnár Zsolt 90
Tanczik Balázs 93
Lelki sebeink gyógyulása..... 94
Veresegyházi származású papok 97
Kis László lelkész 97
Lelkész 97
Pásztor Pál atya 99
Pali bácsi 102
KŐVÁRI Imre 103
MOLNÁR István 106
Deák József Atya életútja 108
Láng András plébános, Veresegyház szülöttje. 112
Az Ige világossága ragyogjon minden ember szívében! 115
Válóczy József 120
VISSZAEMÉLKEZÉS 122
Nagyszüleim példájára – a Jó Isten kegyelméből 125
A templomnál végzett munkáim 125
1947 NÓGRÁD – LEÁNYKÖRI LELKIGYAKORLAT –..... 126
Kiss Mária 130
Népszínműtől a kultúrházig 132
Zeneiskolánk igaz története 133
„Szent Erzsébetből hős szeretet árad” 135
A hajdani egyháztanácsról 138

AZ ÉLŐ RÓZSAFÜZÉR 140
SZŰZ SZÜLŐJE ISTENNEK 142
A KALÁSZ KÖZÖSSÉGRŐL 144
A SZENT ANTAL IMAKÖZÖSSÉG 147
A mi ifjúsági hittanunk 148
A FELNŐTT KÖZÖSSÉGRŐL. 150
A templomi szolgálatban résztvevő hittanosok 152
A szeretet arca 152
HÁLÁT ADNI MINDENÉRT 154
HITTANOSOK LEVELEIBŐL 155
Illésfalvi Hajna 2. Osztályos hittanos 156
Válogatás középiskolás bérmálkozóinktól: 157
Az elsőéves váci ministránsvezető-képzősök táboráról 159
„Áldjátok az Urat dobszóval és gitárral” 161
Bibliakör 164
Családos közösség 166
KARITÁSZ KÖZÖSSÉG 168
Katekumenátus Veresegyházon 168
MISSZIÓS IMA KÖZÖSSÉG 170
„Uram, taníts meg minket imádkozni” (Lk 11,1) 171
Imaiskola 172
Életige kör 175
A Szeretet arca 177
Imádság 177
Tágítsuk ki szívünket 178
A mi egyenruhánk 178
EGYHÁZMEGYEI LELKINAP VÁCOTT 178
Teremtő Lélek 188
Szent Pio Idősek Klubja – Veresegyház 190

Arcodat keressük Urunk 194
Erdőkertes. Település történet. 196
Erdőkertes. Templomtörténet 197
Válogatás régi és új képekből 200
Hittanosok rajzai 228
TEMLOM – TÉR – ÉLET – LÉLEK 240
ŐÁLTALA, ŐVELE ÉS ŐBENNE VALÓ ÉLET 240
II. János Pál pápa őszentségének, az Új Evangelizáció Első Apostolának dedikálva. 243
Katalina tanúságtétele a szentmiséről 243
ÁRPÁD-HÁZI SZENT ERZSÉBET
- részletek az ünnepi zsolozsmából 256
Családok Szent Erzsébet-évi üzenete 263
Családok Szent Erzsébet-évi imája 266
A harmadik… 267
XVI. Benedek pápa levele
a Szent Erzsébet-év alkalmából 268